

gyoe.com

SAMPLEBOOK

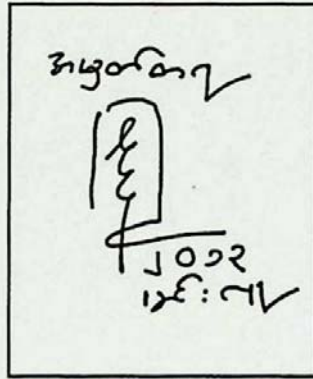
မာယာ

ဝတ်မှုန်တော်မူရန်

မိမိအကြောင်း

gyoe.com

မင်းလှ

တစ်ကိုယ်တော်မဂ္ဂဇင်း

အမွတ်စာချုပ်

၂၀၁၃

၂၀၁၃

တစ်ကိုယ်တော်မဂ္ဂဇင်း

အယ်ဒီတာချုပ်

မင်းလူ

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

တောကျောင်းဘုန်းကြီး

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

မင်းကိုဉာဏ်

မောင်ဉာဏ်မင်း

ကမ္ဘာတုန်

ကွန်ပျူတာစာစီ

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်

အတွင်းအပြင်အဆင်

ပန်းချီအောင်ကျော်

အတွင်းသရုပ်ဖော်

မှတ်သုန်၊ ဖော်မောင်၊ ကိုကိုနိုင်၊

ဖေသစ်တည်၊ စောမင်းဝေ၊

နိုင်လင်း၊ မိုးထက်မိုး၊ အာကာ၊

အောင်ကျော်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ပန်းချီအောင်ကျော်

ပေါ်ပြထားသော အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်များ
အားလုံးသည် ဆရာတစ်ဦးတည်း၏
ကလောင်ခွဲများဖြစ်ပါသည်။

ကဗျာ

King of the Set	၅
အမှောင်မှူးတဲ့ည	၆
ပန်းရောင်းသူများ	၇
တစ်ခုသောနှလုံးသား	၈
တစ်ခါတစ်ခါ	၉
ကျွဲတစ်ကောင်ရဲစောင်းသံ	၁၀
သမန်းပုလင်း	၁၁
ပြည့်ကဗျာ	၁၂

အတွင်းကဗျာ

ဖြေတွေး	၄၅
ညီငယ်များသို့	၆၁
တရားခံကဗျာ	၆၆
ဖြေတွေး-၂	၆၇
PC မှ w.w.w သို့	၁၄၁
ဖြေတွေး-၃	၁၅၅
ဘဝကား	၁၈၂
ကာရံမဲ့စကားပြေ	၁၈၇
အလွမ်းနောက်ပိတ်	၂၃၉
စဝေတိုင်ခင်က	၂၇၆

ဆောင်းပါး

စာရေးဆရာဝန်များ	၁၉
သူများလို တို့မရိုင်းတယ်	၄၁
လောဘဖြူ	၈၄
ထလော့ဘားမား	၁၂၂
အိုဘားမား	
ကျန်းမာရေးပညာပေး	၁၃၈
ဂန္ထဝင်ကြေး	၁၆၈
မေ့ကလောင်	၁၇၉
မြန်မာစာပေနယ်မှ	၁၈၄
လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကြီး	
ခါးအောက်ပိုင်း	၁၈၈
ပေါတာအပြစ်လား	၁၉၉
သစ်ကိုင်းနဲ့လူ	၂၃၁
အလေးအနက်ထားခြင်း	၂၁၅

အင်တာဗျူး

မင်းလူနှင့်ခိုင်ယာလော့ဂ်	၈၉
ဂျာမန်အမေ့ မြန်မာအဖြေ	၂၁၈

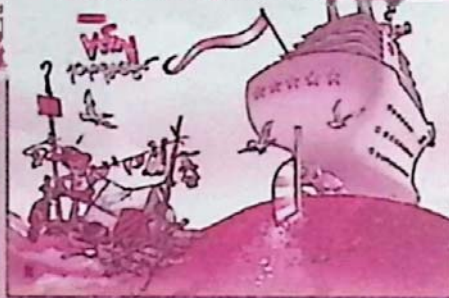

အမှတ်တရ

၁၃၀၀ မေတ္တာစာ	၁၃
မောင်ဗလကျောမှာဒဏ်ရာတွေနဲ့	၆၈
ဝါနီပြာ	၇၉
လင်းယုန်မှတ်စု	၁၁၀
ရင်ချင်းဆက်စွယ်တော်ရွက်များ	၁၅၆
သန်းအုန်းမှတ်ကျောက်	၁၉၅
အမှတ်တမဲ့ ကိုကံချွန်	၂၇၇

အက်ဆေး

မြင်းလှည်းလေးနဲ့တူပျော်ပျော်	၃၅
ဂျာမနီစစ်တမ်း	၅၂
အိပ်မက်တို့လားရာ	၅၇
ယူရိုယုတ္တိဗေဒ	၆၂
ဆွေးနွေးခြင်းအက်ဆေး	၇၅
ဆေးဦးနောက်	၁၁၆
ရေထဲမှာ	၁၃၅
အတောမသတ်နိုင်သူများ	၁၆၄
ကွန်ပျူတာဝိပွဲ	၂၀၉
လွတ်လပ်ခြင်းအက်ဆေး	၂၁၂

ဝတ္ထုတို

- ဆံပင်ညှိခြင်း ၂၄
- လာနေကျမောင်ရဲ့ ၄၆
- ဆားတစ်တို့ ၁၂၆
- ပယ်မယား ၁၇၂
- တစ်ယောက်သောကား ၂၀၂
- လုံးပါး ၂၀၂
- နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ၂၃၄

ဝတ္ထုရှည် ၀/ဆုံး

- သင်္ခါရအခွင့်အရေး ၉၄
- ရိုမန်တစ်လက်ဆောင် ၁၄၂
- ရတနာခုနှစ်သွယ် ၂၄၀

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ
ဦးကျော်ဇင်၊
ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ပထမအကြိမ်
၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊
ဟီးရီးစာပေ။

ဒုတိယအကြိမ်
၂၀၂၄ ခုနှစ်၊ မေလ၊
ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။

အုပ်စု
၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးအေးဝင်း၊
အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)
အမှတ် ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး
၁၈၀၀၀ ကျပ်

မင်းလှ
တစ်ကိုယ်တော်မဂ္ဂဇင်း/မင်းလှ
ရန်ကုန်၊
ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ
ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၂၄။
၂၈၂စာ၊
၁၅.၂ ဇင်တီမီတာ X ၂၃.၀ ဇင်တီမီတာ
(၁) တစ်ကိုယ်တော်မဂ္ဂဇင်း

King
King of the Set

ရိုက်ကွင်းပေါ်တွင်
သူ ဘုရင်...
လက်ညှိုးညွှန်ရာ
အရပ်ဖြစ်စေ
Ready.... ရိုက်မယ်... ငြိမ်ပါ။ Start
ဖလင်ဆိုတာ
သူ့အတွက် ကစားစရာ
ကတ်ကြေးတစ်လက်နဲ့
တစ်ကွက်ချင်း တည်းဖြတ်
... Cut!

အဖြူ အမည်းလား
ရောင်စုံလား
နက်ဂတစ်လား
ပေါ့စတစ်လား
Aperture
Density
Exposure
Light change
မှန်ဘီလူးတောင် မလို
ဖယောင်းတိုင်မီးနဲ့တောင် သိတယ်။
အသေးအဖွဲ့။
သို့ပေမဲ့
ဖလင်ကော်ပြားချင်းတူတူ
ဓာတ်မှန်ကိုတော့ သူ မဖတ်တတ်ရှာ။
ဓာတ်မှန်ဆိုတာ
ပေါ့စတစ် မရှိကြောင်း
သူ မသိလေသလား။
နက်ဂတစ်ပြီး နက်ဂတစ်
အနုတ်ပြီး အနုတ်
အဆုတ်ပြီး အဆုတ်

(Sun) Set of the King ။

အဖေသာဓု
ပထမဆုံးဇာတ်ကား
ကကြီးရေက မှာပဲ အကယ်ဒမီ ရခဲ့။

သားမောင်ဝဏ္ဏ
ပထမဆုံးဇာတ်ကား
ကတ္တီပါဖီနပ်စီး ရွှေထီးဆောင်းမှာပဲ
အကယ်ဒမီ ရခဲ့။
အဖေ့ခြေရာ နင်းတဲ့သား။
အဖေ သာဓု
အဆုတ်ကင်ဆာနဲ့ ကွယ်လွန်
သား မောင်ဝဏ္ဏ
အဆုတ်ကင်ဆာနဲ့ ကွယ်လွန်
တစ်ထပ်တည်း အဖေတူသားတဲ့လားဗျာ။
တဆိတ်လွန်လွန်းပြီ ထင်တယ် အစ်ကိုရာ။

၁၉-၁-၂၀၁၁
(ပြေဇင်၏ ခံစားချက်ကို မှိုးပါသည်။)

နေ့ခင်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က
မီးစက်ကို
အပိုင်ငှားထားလို့
လမင်းခမျာ
ဗို့တိတ်ကျနေရရှာတယ်။
အင်ဗာတာရှိတဲ့ ကြယ်တွေသာ
ပျပျ လင်းနိုင်ချိန်ပေါ့။
ပုစဉ်းရင်ကွဲနဲ့
ပိုးစုန်းကြူးတို့
အငြင်းပွားနေကြတာက
“ငါ့ဖယောင်းတိုင် ဘယ်သူ ရွှေ့သလဲ” တဲ့။
လေညင်းကလေးတောင်
အန်ပလပ် သီချင်းတွေပဲ
ညည်းနေရရှာတဲ့အခိုက်
“ငါက သိပ်အအိပ်ဆတ်တာကွ”
ရာသက်ပန် ကင်းသမား
‘ည’ ဆိုတဲ့ ကောင်က
ကြွားနေသေးတယ်။

စိန်လိုက်လေ
မင်းနဲ့ငါ
အမှောင်တွေကို ပြိုင်သောက်ရအောင် ။

တစ်ပက်ပြီးတစ်ပက်
တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်
အကြိတ်အနယ်ပေါ့။

သူကိုယ်တိုင်က မှောင်ရိပ်ခိုနေကျမို့
သောက်လုံးကြီးတဲ့ ‘ည’ ကို
ဘယ်နိုင်ပါ့မလဲ။

ပြိုင်ပွဲရဲ့
လောင်းကြေးကတော့
ရှုံးတဲ့လူ အိပ်ရမယ်တဲ့လေ။

ဒီလိုမှန်း သိရင်
အိပ်မက်ချင်း
ပြိုင်သောက်ခဲ့ရ
အကောင်းသား။ ။

Fashinon Icon မဂ္ဂဇင်း၊
ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၀၅။

မင်းလှ
ကဗျာ
mgyoe.com

ကိုယ့်ပုံတူကို
ကိုယ်ပြန်ဆွဲဖို့
တစ်သက်လုံး မေ့လျော့နေခဲ့တာ
ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ပေါ့။

ဆိုရိုးစကားတစ်ခု ရှိတယ်
လက်သမားတစ်ယောက်ရဲ့
အိမ်တံခါးတွေဟာ
အပျက်တွေချည်းပဲတဲ့။

ပန်းရန်ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့
ဝန်ခံချက်ကတော့
ဟိုတယ်မှာ တစ်ခါမှ
မတည်းခိုဖူးတဲ့ အကြောင်း။

မိမိမှာ
စေ့စပ်လက်စွပ် မရှိပါလို့
ပန်းထိမ်ဆရာတစ်ယောက်က
ထွက်ဆိုဖူးတယ်။

လယ်သမားကြီးတစ်ယောက်
ဒေါ်လာဆိုတာ
ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲလို့
မေးနေရှာလေရဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဖွဲ့ထုတ်ခံရတဲ့
သစ်သားစတွေ မပါဘဲနဲ့တော့
ပန်းပုရုပ် တစ်ရုပ်
ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလေ။ ။

လွမ်းဖွယ်စံတိုးစာစုမှ (၂၀၀၂)

မင်းလှ
ပန်းချီဆရာ

တချို့လူတွေက
ငွေစုကြတယ်
ဘဝနောင်ရေး စိတ်အေးဖို့ ဆိုပေမယ့်
ကာလကြာလာလေ
အတိုးအရင်းတွေ များလာလေ
လောဘတွေလည်း ပွားလာလေပေါ့။

တချို့ကလည်း
ရွှေငွေရတနာတွေကို
သိုလှောင်သိမ်းဆည်းရင်း
စည်းစိမ်တွေ တိုးလာရုံမက
သွေးတွေပါတိုး
ကုပ်ပိုးတွေတက်
ကိုလက်စထရောတောင် အဆစ်ရလိုက်သေး။

တစ်ယောက်ကတော့
ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ
အချိန်တွေ စုထားပါသတဲ့ဗျာ။
ဒီလိုနဲ့ပဲလေ တွေရင်း ဝေရင်း
ပျင်းရိခြင်း ဘဏ်တိုက်ထဲမှာ
ဆံပင်ဖြူတွေသာ
ပွားများလာပါရော။
ကျွန်တော်ဟာ
ဝါသနာအရ
နှလုံးသားတွေ စုဆောင်းခဲ့ပါတယ်။
လှိုင်းပျောက်တဲ့ နှလုံးသား
ချိုင်းထောက်နဲ့ နှလုံးသား
အနီရဲရဲ နှလုံးသား
အဆီရွဲ့ရွဲ့ နှလုံးသား
တိုက်ဆောက်တဲ့ နှလုံးသား

ဗိုက်မှောက်တဲ့ နှလုံးသား
ကဗျာရေးတဲ့ နှလုံးသား
နှာစေးတဲ့ နှလုံးသား
လမ်းလျှောက်တဲ့ နှလုံးသား
ပန်းကောက်တဲ့ နှလုံးသား
အများကြီး အများကြီးပါပဲ။

တချို့လည်း ပုပ်အက်
အနံ့ဆိုးထွက်လို့
ရက်လွန်ငါးလို့
ဆားစိမ်လို့လည်း မရ
ရေခဲရိုက်လည်း မဖြစ်
လွှင့်ပစ်လိုက်ရပါရောလား။

တချို့က မှိုတက်
ခြောက်သွေ့အက်ကွဲ
ဘော်တယ်ကုလားကလည်း မဝယ်
အမှိုက်သယ်ကားကလည်း လက်မခံ
လူထုအော်သံထဲမှာတောင် ပါသေးတယ်။

တစ်ခုသော နှလုံးသား
ချောင်ကြိုချောင်ကြားမှာ
ရိုးသားစွာ ငြိမ်ကုပ်
ဆွဲထုတ်ကြည့်တော့
ပကတိအနေအထား
ပိုးမစား လောက်မတက်
တလက်လက် တဝင်းဝင်း
သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်ဆဲ
ကတ်တလောက်ထဲမှာ
စာရင်းသွင်းထားတာက
'ကဗျာဆရာ' တစ်ဦး ဆိုပါလားဗျာ။

ဆယ်ကျော်သက်မပွဇင်း

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ ကလေးနဲ့ တူတယ်။
ဘာမှ မသိသေးတဲ့ အချိန်ဟာ
အကောင်းဆုံးပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ သွေးနဲ့ တူတယ်။
တစ်စက်ဆို တစ်စက်
တန်ဖိုး တက်တတ်တယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ ချွေးနဲ့တူတယ်။
ငုပ်နေရင်လည်း မကောင်း
လွန်သွားရင်လည်း အန္တရာယ်ပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ တံတွေးနဲ့ တူတယ်။
မြဲထားမှ တန်ဖိုးရှိတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ သေးနဲ့ တူတယ်။
စွန့်ထုတ်လိုက်တာနဲ့
အညစ်အကြေး ဖြစ်သွားတာပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ ချေးနဲ့ တူတယ်။
သိပ်ချုပ်လွန်းရင်
အန္တရာယ် ဖြစ်တတ်တယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ အတွေးနဲ့ တူတယ်။
လွဲချော်မှုက လက်တွေ့ဖြစ်မလာတာက
ပိုများတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ သူဌေးနဲ့ တူတယ်။
ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး။

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ အမေးနဲ့ တူတယ်။။
အမှန်ကို ဖြေဖို့
ခက်လှတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ အကြွေးနဲ့ တူတယ်။
ပြန်မပေးဆပ်နိုင်မှာ
သေချာတယ်။ ။

ရောင်စုံဝေဒနာ (ကံ့ကော်ရွာ)

မင်းလှ
တစ်ခါတစ်ခါ

ကောင်းကင်ရဲ့ ပန်းချီကား
မခံစားတတ်ပါ။
တိမ်တွေကို ပန်းပုရုပ်
မထုလုပ်တတ်ပါ။

ငှက်တွေရဲ့ တေးသံ
ဘာသာမပြန်တတ်ပါ။
လိပ်ပြာရဲ့ ကကွက်
စည်းချက်မလိုက်တတ်ပါ။

ဝါးရုံတောရဲ့ ပလွေသံ
ရစ်သမ်မဖမ်းတတ်ပါ။
ပန်းတွေရဲ့ ဘိုင်စကုပ်
လက်ခုပ်မတီးတတ်ပါ။

လမင်းရဲ့ ကဗျာ
ကာရန်မရှာတတ်ပါ။
မိုးစက်တွေရဲ့ အက်ဆေး
မရေးသားတတ်ပါ။

မြေပြင်ရဲ့ ပဟေဠိ
အဖြေ မညှိတတ်ပါ။

နားမလည်တတ်ခြင်းအလင်္ကာ
မသိခြင်းရဲ့ အရသာ
ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်တာ
ခွင့်လွှတ်ပါ။ ။

မုဒိတာမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၂။

မင်းလှ
KUSA

အမူးသမားတစ်ယောက်ရဲ့
ခြေလှမ်းတွေလိုပေါ့။
ဘယ်ညာ ယိမ်းထိုး
ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်
ခလုတ်တိုက်လဲ
အကွဲကွဲ အပြဲပြဲ
ဘယ်များနာသွားသေးသလဲတဲ့
စကားပြောသော ပုလင်းတစ်လုံး
ဇာတ်လမ်းလေ။

အစက
အချစ်ဆိုတာ
တစ်ခွက်တစ်ဖလားနဲ့
ဘာမှ မဖြစ်ဘူးထင်ခဲ့တာ။
ကြာတော့
လစ်မစ်တွေတက်ပြီး
အသည်းက ကိုယ့်ကို ပြန်သောက်
တစ်ပိုင်းလောက် ပေးပါဦး။

ဖြတ်မယ် ဖြတ်မယ်လို့
ကြွေးကြော်ခဲ့ပေမယ့်
အချိန်တန်တော့
လက်တုန်ခြေတုန်

တစ်ငုံလောက် ပြန်စမိရာက
သံယောဇဉ် ရှစ်ထပ်မှာ
ချိုးကပ်မယ့်ကောင်
အယ်လ်ကိုဟောအိုးထဲ
ဇောက်ထိုးကျပြီဗျို့။

ကံကြမ္မာနဲ့
လောင်းကြေးစားကြေး
အရက်ပြိုင်သောက်မိတာ
အမှားကြီး မှားပါပေါ့။
ဒီနေ့က
ဘယ်လောက်သောက်သောက် မမူးတတ်တဲ့
ယစ်ထုပ်ကြီးကိုး။
ရေမရောရင် အသေစောမယ်ဆိုလို့
ပုလင်းထဲက အရက်တစ်ခွက် ငှဲသောက်လိုက်
ပုလင်းထဲ ရေတစ်ခွက်
ပြန်ရောထည့်ထားလိုက်နဲ့
ကြာတော့
ဘဝဟာ
အလုံးအရပ် လျော့မသွားပေမယ့်
ဒီဂရီတွေ ပျော့ပျော့လာခဲ့တာ
နောက်ဆုံးတော့
အရက်သမားတစ်ယောက်ရဲ့
စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလို
လူတကာ နှာခေါင်းရှုံ့တာ မခံရရင်
ကံကောင်းတယ်လို့ မှတ်။ ။

သရဖူမဂ္ဂဇင်း

သူ....
 မြသီလာမှာ
 ဘဝဋီကာ ဖွင့်ခဲ့တယ်။
 အချစ်တွေကြားမှာ
 အဖြစ်တွေပြားတာလည်း ရှိမယ်။
 ပန်းတွေနဲ့ ဝေရင်း
 အလွမ်းတွေနဲ့ တေခဲ့မိမယ်။
 လျှမ်းလျှမ်းတောက်စဉ်က
 အရမ်းအရမ်းသောက်ခဲ့ဖူးတယ်။
 အကျဉ်းအကျပ်ကြားမှာမို့
 ပုလင်းရပ်ထားရတာလည်း အခါခါပေါ့။
 ကျောင်းဆရာဖြစ်ရင်း
 နှောင်းကဗျာလည်း ဟစ်ခဲ့ဖူးလေရဲ့
 သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီးမှ
 ငုပ်ကောင်တစ်လှည့် ကြုံရဦးမှာပါ။
 စာတည်းချုပ်ခဲ့သလို
 နာပြီး ကုပ်နေရတာလည်း ရှိမှာပဲ။
 လှလှပပ ကတတ်ပေမယ့်
 ကျကျနနလည်း ချတတ်ပါပေတယ်။

အလှတွေလည်း ကြုံ
 ဓနလည်း ကုန်
 ဘဝတွေလည်း စုံခဲ့ပြီ။
 (ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်)
 အပြစ်မဖို့ကြပါနဲ့
 ချစ်လို့ မဝသေးတာကြောင့်
 ဟစ်လို့ ရသေးရင်တော့....
 ဗျိုစာစာ အသံလေးနဲ့
 ပျိုကဗျာ အမြန်ရေးလို့
 ဒို့ဆရာ ပြန်ပေးကြပါ ခင်ဗျာ။ ။

၁-၅-၂၀၀၆
 ဖတ်စရာ ဂျာနယ်၊ မေ၊ ၂၀၀၆။

Handwritten signature in red ink.

အပျက်စီးမှု
အပျက်စီးမှု

၁၃၀၀၀ပေတ္တာစာ

အဖေသည် ဒို့ဗမာအစည်းအရုံး နှစ်ခြမ်းကွဲ
သွားခြင်းအတွက် အတော် စိတ်ထိခိုက်ရသည်။
ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း တပည့်ရင်း
တစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် မှိုင်းသခင်အုပ်စုဘက်
သို့ ယိမ်းတာတော့ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် သူက
နယ်ချဲ့သမားကိုသာ တိုက်လိုသည်။ အချင်းချင်း

မညီမညွတ်၊ မသင့်မတင့် ဖြစ်တာမျိုးကိုတော့ မလိုလား။

တချို့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် နိုင်ငံရေးသမားတွေ ရာထူးလေး ရလာသောအခါ ဖောက်ပြန်ချင်လာတာ၊ ကိုယ်ကျိုး ရှာချင်လာတာ၊ အချင်းချင်းအပေါ် မောက်မာချင်လာတာတွေ မြင်ရသောအခါ စိတ်ပျက်လာ၏။ ထို့အပြင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်နှင့် ပေါင်းတာကိုလည်း မထောက်ခံချင်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရေးမှ အနားယူပြီး ဘေးထွက်နေလိုက်သည်။ လုံးဝ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ဖြစ်သွားတာတော့ မဟုတ်။

တချို့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် နိုင်ငံရေးသမားတွေ ရာထူးလေး ရလာသောအခါ ဖောက်ပြန်ချင်လာတာ၊ ကိုယ်ကျိုး ရှာချင်လာတာ၊ အချင်းချင်းအပေါ် မောက်မာချင်လာတာတွေ မြင်ရသောအခါ စိတ်ပျက်လာ၏။ ထို့အပြင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်နှင့် ပေါင်းတာကိုလည်း မထောက်ခံချင်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရေးမှ အနားယူပြီး ဘေးထွက်နေလိုက်သည်။ လုံးဝ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ဖြစ်သွားတာတော့ မဟုတ်။

သူလေးစားချစ်ခင်သော သခင်ထိပ်တင်ကိုယ်တော်ကြီး၊ သခင်မြ၊ သခင်နု၊ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်လွင်စသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို အခါအားလျော်စွာ အကူအညီ ပေးလေ့ ရှိ၏။ အထူးသဖြင့်တော့ အမြဲလိုလို ငွေကြေး ပြတ်လပ်နေတတ်သော သခင်မိတ်ဆွေများကို အသုံးစရိတ် ထောက်ပံ့ခြင်း၊ အဝတ်အစား ဝယ်ပေးခြင်း၊ ထမင်းကျွေးလက်ဖက်ရည် တိုက်ခြင်း၊ ဆံပင်ညှပ်ခဲ ပေးခြင်း စသည်တို့ ပြုလုပ်နေခဲ့သည်။

သခင်သန်းထွန်းသည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ

တည်ထောင်သောအခါ သူနှင့် လက်တွဲလုပ်ရန် အဖေ့ကို လာခေါ်သည်။ အဖေက ငြင်းသောအခါ 'နိုင်ငံရေး မလုပ်ချင်လည်း တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးရှိတာ တစ်ခုတော့ လုပ်သင့်တယ်' ဟု အကြံပေးသည်။ အဖေက ဘက်မလိုက် သတင်းစာ တစ်စောင် ထုတ်ဝေပြီး သတင်းမှန်များကို ဖော်ထုတ်ရေးသားဖို့ စိတ်ကူးရသည်။ သတင်းစာတိုက် ထောင်ဖို့ အရင်းအနှီးက မရှိ။ ထို့ကြောင့် ပူတူတူးကလေး ပေါင်ဒါ ပြုလုပ်ရောင်းချရင်း ငွေစုသည်။ (နောက်ပိုင်းတွင် သတင်းစာလုပ်ငန်းကို အစပျိုးသည့်အနေဖြင့် ပုံနှိပ်စက်ကလေး တစ်လုံး တည်ထောင်သည်။ မဂ္ဂဇင်းအဖုံး လာရောက်အပ်နှံသော သွေးသောက်ဆရာ ဦးပြည့်စုံ၏ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် 'ဝန်ကြီးတစ်မတ်' ဆိုသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် စတင် ရေးသားရာမှ စာရေးဆရာ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။)

ဂျပန်ခေတ် နှောင်းပိုင်းတွင် သူသည် သင်္ဘန်းကျွန်းမှာ မိခင်နှင့်အတူ နေထိုင်ရင်း ကလေး ဆေးပေါင်ဒါ လုပ်ရောင်းနေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ဒက္ခိဏာရုံဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် စစ်ပြေးလာသော မိသားစုများ ခိုလှုံနေကြသည်။ ၎င်းတို့အထဲမှ မခင်ညိုဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ သူက ကျောင်းဝင်းထဲမှာ တဲကြီးထိုးဖွင့်ထားသော ယာယီမူလတန်းကျောင်းမှ ဆရာမလေး ဖြစ်၏။

သူ့အတန်းတွင် မအေးကြည် ဆိုသူ သွက်လက်ချက်ချာသော ကျောင်းသူကလေး တစ်ဦး

ရှိသည်။ မအေးကြည်က ဆရာမလေး မခင်ညိုကို အလွန်ချစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဆရာမသည် ချောကြောင်း၊ လှကြောင်း၊ အလွန်သဘောကောင်းကြောင်း အစ်ကိုဝမ်းကွဲသခင်ဖေသန်းကို ပြောပြသည်။ ပြောဖန်များတော့ စိတ်ဝင်စားလာပြီး နှမကို ကျောင်းသွားကြိုသလို လုပ်ရင်း အကဲခတ်ကြည့်သည်။ မြင်မြင်ချင်းမှာပင် ဆရာမလေးအပေါ်သခင်ဖေသန်းကြွေသွားတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာမလေးနှင့် သိကျွမ်းခွင့်ရအောင် ကြိုးစားသည်။ ဒီအတောအတွင်း ကျောင်းရန်ပုံငွေအတွက် အလှူ ထည့်ဝင်ကြပါရန် နှိုးဆော်လာသော အခါအကွက်ဝင်သွား၏။ သခင်ဖေသန်းသည် ကျောင်းသို့ သွားပြီး အလှူငွေ ထည့်ဝင်လိုကြောင်း ပြောသည်။ ဆရာမလေးက ဝမ်းသာအားရပေါ့။ အလှူငွေစာရင်း ကြည့်ပါရစေ ဆိုတော့လည်း ပျာပျာသလဲ။

သခင်ဖေသန်းသည် အလှူရှင်တွေထဲက အများဆုံး ထည့်ဝင်သောငွေ၏ နှစ်ဆလှူလိုက်သည်။ ဒီနည်းနဲ့ သူ့အပေါ် သတိပြုမိလာအောင် လုပ်သည်။ ထို့နောက် နှမကို ကျောင်းကြိုရင်း ဝင်လာတယ် ဆိုတာက တစ်မျိုး၊ ထိုအချိန်က ရှားရှားပါးပါးဖြစ်သော မြေဖြူခဲတို့၊ ခဲတံ၊ ပေတံ စသည်တို့ကို ရအောင် ရှာဝယ်ပြီး ပေးတာက တစ်မျိုး၊ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရင်းနှီးအောင် လုပ်သည်။

ဆရာမလေး မခင်ညိုက ရိုးရိုးအအ ဆိုတော့ ဒီအကွက်တွေ ထွင်နေတာကို မသိ။ အလှူအတန်း ရက်ရောသော စေတနာရှင် တစ်ယောက် ဆိုပြီး လေးစားမှုသာ ရှိသည်။

အတော်အတန် ခင်မင်မှု ရလာသောအခါ သခင်ဖေသန်းက တစ်ဆင့်တက်သည်။ မခင်ညိုကို ဖွင့်ဟ ချစ်ရေးဆိုတာတော့ မဟုတ်။ စိတ်မရှည်တတ်သော သူ့ထုံးစံအတိုင်း အဖေနှင့် အမေကို ခေါ်ပြီး မခင်ညို၏ မိခင်ကြီးထံ သွား၍ တစ်ခါတည်း တောင်းရမ်းလေတော့သည်။

ဒီနေရာမှာ ပြောစရာလေး တစ်ခုရှိသည်။ သခင်ဖေသန်း၏ အမေဒေါ်ဖွားမျှင်နှင့် မခင်ညို၏ အမေ ဒေါ်နှင်းလှိုင်တို့၏ အလွန်ခြားနားသော အခြေအနေအကြောင်းပင် ဖြစ်၏။

ဒေါ်ဖွားမျှင်က စာတစ်လုံးမှ မတတ်သော လမ်းဘေးဈေးသည်။ သူ၏ အမြင့်ဆုံး အခြေအနေမှာ လမ်းဘေးထမ်းဆိုင် ဖွင့်ဖူးခြင်းပင် ဖြစ်၏။ စရိုက်က နည်းနည်းကြမ်းသည်။ အဆဲအဆိုလည်း သန်သည်။

ဒေါ်နှင်းလှိုင်က စာတတ်ပေတတ် အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်၏။ ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းကလေးတွေကို ပရိတ်ကြီး ဆယ့်တစ်သုတ် အပါအဝင် ဘုရားတရားစာများ ပို့ချခဲ့သူ။ ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်း ဦးစံမင်းက အင်ဂျင်နီယာ ဝန်ထောက်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပုဇွန်တောင်ဈေးထဲမှာ ပိုးထည်ဆိုင် ဖွင့်ထားသည်။ အဆင့်အတန်း ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

သို့တိုင်အောင် လမ်းဘေးဈေးသည် ဖြစ်ခဲ့သူ ဒေါ်ဖွားမျှင်က ပိုပြီး လူရည်လည်သည်။ ခုချိန်တွင် ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုကလေးများ အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းနေကြောင်း၊ ဂျပန်စစ်သားများသည် ပြေးခါနီးကျမှ ပိုပြီး အတင့်ရဲနေကြောင်း၊ မိန်းကလေးငယ်ငယ် မြင်လျှင် ကားပေါ် အတင်းဆွဲတင်ပြီး ခေါ်သွားတတ်ကြောင်း၊ ပြီးလျှင် အိမ်ပြန်မရောက်တော့ဘဲ

ဆောင်ကြာမြိုင်ကို အပိုခံရတတ်ကြောင်း အခြောက်အလှန့်ကလေးတွေနှင့် ပြောသည်။

တစ်ဖက်ကလည်း သူ့သားမှာ အလုပ်ကြီးစားပြီး ဝင်ငွေကောင်းသောပေါင်ဒါလုပ်ငန်းရှင်ကလေး ဖြစ်ကြောင်း၊ စစ်ကြီး ပြီးသွားလျှင် ပေါင်ဒါနှင့် ရေမွှေးစက်ရုံ တည်ထောင်ဖို့ အလားအလာ ရှိကြောင်း၊ ဒါတင်မက အဓိပတိ ဒေါက်တာဗမော်နှင့် အလွန်ခင်ကြောင်း၊ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်နု၊ သခင်သန်းထွန်းနှင့် သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အထင်ကြီးလောက်အောင် ပြောသည်။

ဒေါ်နှင်းလှိုင်သည် ခပ်နဲ့နဲ့၊ ခပ်အအ ထဲကတော့ မဟုတ်။ သို့တိုင်အောင် သူ့မှာ စဉ်းစားချင့်ချိန်စရာတွေ ရှိနေ၏။ စုဆောင်းထားသော ငွေနှင့် လက်ဝတ်လက်စားတွေက စစ်ပြေးရင်း သုံးစွဲရသဖြင့် အတော် လျော့ပါးနေပြီ။ ပုဇွန်တောင် အိုးဘိုရပ်က အိမ်ကိုလည်း ပစ်ထားခဲ့ရသည်။ ဘာတွေ ဖြစ်ကျန်ခဲ့မလဲ မသိ။ စစ်ကြီး ပြီးလျှင် ပိုးထည်ဆိုင် ပြန်ဖွင့်နိုင်၊ မဖွင့်နိုင် ဆိုတာလည်း သိပ်မသေချာ။ အရင်းအနှီးလည်း သိပ်မရှိတော့။

အထူးသဖြင့်တော့ သူ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ တဖြည်းဖြည်း ချူချာလာတာကို ထည့်တွက်ရမည်။ ယုံကြည်ရသူ တစ်ဦးရဲ့ လက်ထဲ သမီးလေးကို စိတ်ချလက်ချ အပ်ထားခဲ့ချင်သော ဆန္ဒ ရှိနေခဲ့သည်။

မောင်ဖေသန်း ဆိုသူသည် လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ရှိတာတော့ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် အသားက မည်းမည်း၊ ရုပ်ကလည်း ဆိုးသေးသည်။ ဘုကျကျ ခွကန့်လန့်သမား ဟုလည်း နာမည် ထွက်သည်။ သူ့မှာ မက်လောက်စရာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။

ဒေါ်နှင်းလှိုင်မှာ ဝံသာနုစိတ် ထက်သန်သူ ဖြစ်၏။ ဆရာကြီး ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုနှင့် ရပ်ဆွေရပ်မျိုး ဖြစ်ပြီး ခင်မင် ရင်းနှီးသည်။ ကျုံမငေး သခင်တင်မောင်နှင့် ဆွေမျိုး တော်စပ်သည်။

မခင်ညိုကလည်း ဆရာချစ် ခေါ် သခင်ချစ်၏ တပည့်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ရဲဘော်သုံးကျိပ် ဝင်ဗိုလ်ကျော်ဇော၊ ဗိုလ်ဇင်ယော်တို့နှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း။ ၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံမှာ သပိတ်မှောက် ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဗိုလ်အောင်ကျော်တို့နှင့်အတူ စစ်ပုလိပ်များ၏ ရိုက်နှက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရဖူးသည်။ ခုလက်ရှိမှာလည်း အာရှလူငယ် အဖွဲ့ဝင်။

သူတို့မိသားစုသည် ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံးမှ သခင်များအပေါ် လေးစား ချစ်ခင်သော သဘောထား ရှိသည်။ ထိုအချက်ကြောင့်ပင် ဒေါ်နှင်းလှိုင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သခင်ဖေသန်းသည် (တစ်ဖက်မှ စိတ်ပြောင်းသွားမှာ စိုးလို့လား မသိ) မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ အမြန်ဆုံး စီစဉ်သည်။ ရှားပါးသော ကာလမှာပင် ဖိတ်စာလှလှကို ရအောင် ရှာရိုက်သည်။ ဧည့်ခံပွဲကို အတတ်နိုင်ဆုံး ခမ်းနားအောင် လုပ်သည်။

သခင်ဖေသန်းက ပုဆိုး၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ ခေါင်းပေါင်း ဝါဝါထိန်ထိန်၊ အသားက မည်းမည်း ဖြစ်သောကြောင့် အတော် ကြည့်ရဆိုးသည်။ မခင်ညိုကတော့ အဝါနုရောင်သတို့သမီး ဝတ်စုံဖြင့် အလွန်လှပနေ၏။ ပရိသတ် တချို့မှာ....

“ဒေါ်နှင်းလှိုင်နှယ်... ဘာများကြည့်ပြီး သဘောတူလိုက်ပါလိမ့်” ဟု ဝေဖန်ရင်း နှမြောတသ ဖြစ်နေကြသည်။

ဟိုခေတ်က မင်္ဂလာဆောင် ထုံးစံအတိုင်း
 သြဘာစာဖတ်၊ မင်္ဂလာရတုတွေ ဆို၊ ဆုံးမ
 သြဝါဒစကားတွေတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
 ပြော... အချိန်တွေအတော်ယူရသည်။ သတို့သား၊
 သတို့သမီးတို့မှာ မလှုပ်မယှက် ကျုံ့ကျုံ့လေး
 တွေ ထိုင်နေကြရသည်။ သခင်ဖေသန်းသည်
 ခုလို ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေလေ့ ရှိသူမဟုတ်။ အလုပ်
 တစ်ခု မဟုတ် တစ်ခု အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှား
 လုပ်ကိုင်နေတတ်သူသာ ဖြစ်၏။ အလေ့အကျင့်
 မရှိသဖြင့် ကြာတော့ ခြေထောက်တစ်ဖက်
 သည် ညောင်းညာ ကိုက်ခဲလာသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အစီအစဉ်တွေ ပြီးဆုံး
 သွားသည်။ ဧည့်ပရိတ်သတ်တွေကို နှုတ်ဆက်
 ဂါရဝ ပြုဖို့ထရပ်လိုက်သောအခါ သခင်ဖေသန်း
 ၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်က ထုံကျဉ်နေပြီ။
 ထို့ကြောင့် လမ်းလျှောက်သောအခါ ထော့နဲ့
 ထော့နဲ့ ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါ နဂိုကမှ အမြင်
 မကြည်လင်ရတဲ့ ကြားထဲ...

“ဟင်း... အသားက မည်းမည်း၊ ရုပ်က
 ဆိုးရုံ မကဘူး၊ ခြေထောက် တစ်ဖက်ကလဲ
 ကျိုးနေသေးတယ်၊ မခင်ညိုလေးတော့ သနား
 ပါတယ်”

ဆိုပြီး ငိုတဲ့လူတောင် ရှိသည်။
 မခင်ညိုကတော့ “ဒီလို ထော့နဲ့ ထော့နဲ့
 လမ်းလျှောက်ပုံမျိုးကို မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ” ဟု
 တွေးထင်လိုက်မိလေသည်။

မောင်ဖေသန်းသည် အသက် ၁၇ နှစ်
 အရွယ်တွင် ရန်ကုန်အလယ်ပိုင်း ဒို့ဗမာ အစည်း
 အရုံးကို ဦးဆောင်တည်ထောင်ပြီး အတွင်းရေး
 မှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။ ကုန်ဈေးတန်း

သခင်ဖေသန်း ဆိုလျှင် အသက်ငယ်ငယ်၊
 ဘုကျကျ၊ မှန်တယ်ထင်လျှင် ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ
 မထောက်ဘဲ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောချတတ်
 သူဟု လူသိများသည်။

၁၉၃၈၊ သူ့အသက် ၂၀ အရွယ်တွင်
 ၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံကြီး ပေါ်ပေါက်လာ
 သည်။ သခင်ဖိုးလှကြီး ခေါင်းဆောင်သော
 ရေနံမြေ သပိတ်တပ်ကြီး ရန်ကုန်သို့ ချီတက်
 အင်အားပြကြတော့မည်။ သခင်ဖေသန်းသည်
 ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး၏ တာဝန်ပေးချက်အရ
 သပိတ်တပ်ကြီးကို ချောက်ရေနံမြေမှ ရန်ကုန်
 အထိ ဦးဆောင် ခေါ်ယူလာရန် သခင်ခေါင်း
 ဆောင်အချို့နှင့်အတူ အသေခံတပ်ဖိုလ်အဖြစ်
 ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ အနှောင့်အယှက်
 အမျိုးမျိုး၊ ခြိမ်းခြောက်မှု အမျိုးမျိုး၊ အဟန့်
 အတား အမျိုးမျိုးကို ရဲရဲရင့်ရင့် ကျော်ဖြတ်ရ
 သည်။ ရာသီဥတုဒဏ်၊ ကြုံရာအိပ်၊ ဖြစ်သလို
 စား။ မိုင်သုံးရာကျော် ခရီးကို လမ်းလျှောက်
 ချီတက်ရသဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲမှု ဒဏ်များကို
 အန်တု ကျော်လွှားရသည်။

ထိုအချိန်တွင် မခင်ညိုသည် ဆရာဖြစ်သင်
 ကောလိပ်ကျောင်းသူ ဖြစ်၏။ ၁၉၃၈ တတိယ
 ကျောင်းသား သပိတ်ကြီး ဖြစ်လာသောအခါ
 တက်ကြွစွာ ပါဝင်လှုပ်ရှားသည်။ အတွင်းဝန်
 ရုံးကို သွားဝိုင်းပြီး ပိတ်ဆို့သည်။ စစ်ပုလိပ်
 တွေက မျက်ရည်ယိုဗုံးနှင့် ထုသည်။ မြင်းနှင့်
 တိုက်သည်။ နံပါတ်တုတ်တွေနဲ့ ဝင်ရိုက်သည်။
 သူသည် နားအုံကို အရိုက်ခံရပြီး ခွေကျသွား
 သည်။ လဲနေစဉ် နောက်တစ်ချက် ထပ်ရိုက်
 သည်။ ထိုအခိုက် ကျောင်းသားတစ်ဦးကသူ့

အပေါ်မှာ မိုးပြီး ဝင်ကာပေးလိုက်သဖြင့် သက်သာသွားသည်။ ထိုကျောင်းသားကတော့ ခေါင်းကွဲသွားသည်။

ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီး ဝင်လာတော့ သူတို့သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေက သွားရောက်ကြိုဆိုကြသည်။ လက်ခုပ်တီးကြ၊ ကြွေးကြော်သံတွေ တိုင်ပြီး အားပေးကြ၊ ပန်းကုံးတွေ စွပ်ကြ။

မခင်ညိုသည် ပန်းကုံးကလေး ကိုင်ပြီး စောင့်နေသည်။ ထိုစဉ် တန်းစီပြီး လျှောက်လာသော ရေနံမြေသပိတ် တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေထဲမှာ ရှေ့နားညာဘက် အစွန်က လျှောက်လာသူ တစ်ယောက်ကို သတိပြုမိ၏။ မည်းမည်းပိန်ပိန် ခြောက်ခြောက်၊ ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်နေသည်။ ခြေထောက်တစ်ဖက်မှာ ပတ်တီးစည်းထားပြီးတော့ ထောင့်ထောင့်လျှောက်လာနေသည်။ မခင်ညိုသည် ကရုဏာသက်နေမိပြီး ထိုသူ့ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

“အဲဒါ ကျုပ်ပဲ”

ဟု သခင်ဖေသန်းက ပြောသည်။ သူတို့လက်ထပ်ပြီး နှစ်အတော်ကြာတော့ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ အပြန်အလှန် ပြောကြရင်း ဒီကိစ္စ ပြန်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟင်... တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော်”

“အဲဒီတုန်းက လမ်းမှာ ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ ခြေထောက်ဗလာနဲ့ လျှောက်လာရတာ၊ ကတ္တရာလမ်းက အရမ်းပူတော့ ခြေဖဝါးမှာ အရေကြည်ဖုတွေ ပေါက်လာလို့ ပတ်တီးစည်းထားရတယ်။ အရမ်းနာလို့ မဖြစ်ဘူး ဆိုပြီး

အားတင်း လျှောက်လာရတာ၊ ဒါကြောင့် ထော့ကျိုး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကိုယ်က ရုပ်ဆိုးလို့ ထင်တယ်၊ မိန်းကလေးတွေက ကိုယ့်ကို ရှောင်ပြီး သူများတွေကိုပဲ ပန်းကုံးစွပ်ကြတယ်”

“နို့.... နေစမ်းပါဦး၊ ညိုက ကိုယ့်ကိုမှ ရွေးပြီး ဘာဖြစ်လို့ ပန်းကုံးစွပ်ရတာလဲ”

“သိပါဘူး၊ ထော့ကျိုးလေးမို့ သနားမိတာ ထင်ပါရဲ့”

“အင်း... ဖူးစာဆိုတာ အတော် ဆန်းကြယ်တာပဲနော်”

ကရုဏာသက်ခြင်းက စတင်သော အချစ်သည် ကြာရှည် ခိုင်မြဲတတ်သည်ဟု အဆိုရှိ၏။ အဖေသည် ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အမေ့အပေါ် တစ်သက်လုံး လွမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ခဲ့လေသလား။ မေမေကကော... အဖေဟာ ဘယ်လောက် အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်နေပါစေ၊ သူ့မျက်စိထဲမှာတော့ သနားစရာ ထော့ကျိုးသခင်လေး အဖြစ်ပဲ ထင်မြင်နေခဲ့လေသလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေသည် စိတ်လိုလက်ရရှိသောအခါ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ညည်းလေ့ရှိသည်။ ဒီထဲကမှ စာသားလေး တစ်ကြောင်းကို ထပ်ထပ်ကျော့ပြီး သီဆိုတတ်သည်ဟု ဆို၏။

“အသွင်မှာ မည်းပေမယ့်....

အသည်းမှာ ပတ္တမြား ရောင်ခြယ်...”

ပိတောက်ပွင့်သစ်မဂ္ဂဇင်း၊
အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၁၀။

ဒီလိုတွေးရင်းကမှ တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ သတိ ရသွား၏။ ဟုတ်သားပဲ၊ ဆရာဝန်တွေထဲမှာ လည်း စာရေးနေတဲ့ လူတွေ ရှိနေတာပဲ အထူး သဖြင့်တော့ ရသစာပေရေးနေတဲ့ဆရာဝန် စာရေးဆရာများ အကြောင်း ။

ကမ္ဘာစာပေလောကမှာ နာမည်အကျော် ကြားဆုံး ဆရာဝန်စာရေးဆရာ လေးယောက် ရှိသည်။

ပထမတစ်ယောက်က ချက်ကော့ ဖြစ် ၏။ သူ့ကို ဝတ္ထုတို ပါရဂူဟု သတ်မှတ်ထားကြ သည်။ ဝတ္ထုတိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ၏ အရေး အသားကို အတုယူကြရသည်။ သူ၏ အဆို အမိန့်များကို လေးစားကြရသည်။ သူ ဝတ္ထုတို များမှာ စာရေးချင်သူများအတွက် သင်ရိုး ညွှန်းတမ်းများပင် ဖြစ်၏။

ချက်ကော့၏ 'WARD SIX' စာအုပ်သည် အလွန်နာမည်ကြီးပြီး ထိပ်တန်းဂန္ထဝင် စာရင်း ဝင်သည်။ စာအုပ်က ပါးပါးလေး ဖြစ်သော် လည်း အတွေးအခေါ်တွေ အများကြီး ပါသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ဆရာဝန် စာရေးဆရာ ဖေမြင့် က မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုခဲ့ဖူးသည်။

'ဆေးပညာကတော့ ကျွန်တော့် ဇနီး၊

စာပေကတော့ ချစ်သူပဲ' ဆိုသော ချက်ကော့ ၏ စကားက ဆင်ခြင် သုံးသပ်စရာပင် ဖြစ်၏။

နောက်တစ်ဦးက ဆာအာသာ ကိုနှင့် ခွိုင်းပင် ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာကျော် ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများကို ဖန်ဆင်းသူ။ အကောင်းဆုံး စုံထောက်ဝတ္ထုများဟု အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရသည်။ စုံထောက်ဝတ္ထု ဆိုသော်လည်း အထိုး အကြိတ်၊ အပစ်အခတ် မပါသလောက် နည်းပါး သည်။ ယုတ္တိဗေဒနည်းကျကျ ဆက်စပ် တွေး ခေါ်ပြီး အမှုများကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ခြင်း ဖြစ် ၏။ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းက ရှားလော့ဟုမ်း ကို မိုးပြီး စုံထောက်ဦးစံရှား ဝတ္ထုများကို ရေးခဲ့ သည်။ စာဖတ်ပရိသတ်များ အလွန် နှစ်သက် ကြပြီး ယခုအချိန်အထိတိုင် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်လည် ရိုက်နှိပ်ခဲ့ရပြီး မြန်မာ့စာပေတွင် ဂန္ထဝင်စာရင်း ဝင်ခဲ့သည်။

ဆမ်းမားဆက်မွန်သည်လည်း ဆရာဝန် စာရေးဆရာပင် ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်စကားပြေ အရေးအသား အကောင်းဆုံး ဆိုသော စာရင်း တွင် ထိပ်တန်းက ပါဝင်သည်။ နှောင်းခေတ် စာရေးဆရာများက သူ့ရေးဟန်ကို အတုယူကြ ရသည်။ သူ အသက်အရွယ် ရလာသော အချိန် မှာ ရေးသားခဲ့သော ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ် အက်ဆေးများမှာ အလွန်ဖတ်လို့ကောင်းသည်။

ဆရာဝန်စာရေးဆရာတွေထဲမှာ အေဂျေ ခရိုနင်သည်လည်း ထိပ်တန်းမှ ပါဝင်သည်။ သူ၏ 'CITADAL' ဝတ္ထုမှာ ထင်ရှားသည်။ ဆရာ မောင်ထွန်းသူက 'ရဲတိုက်' အမည်ဖြင့် မြန်မာ ပြန်ပြီး အမျိုးသား စာပေဆုကို ရရှိခဲ့သည်။

ရှိသားဖြိုးစိတ်ထားကောင်းသော ဆရာဝန် ကလေး တစ်ယောက် အောင်မြင်မှုတွေ ရလာ သောအခါ စာနိတ္တ ယိမ်းယိုင်ချင်လာပုံအကြောင်း ဖြစ်၏။ ငွေကြေး၊ ကျော်ကြားမှုနှင့် ကျင့်ဝတ် သိက္ခာတို့အားပြိုင်ကြပုံကို ရေးသားထားတာ ခုချိန်တိုင်အောင် ခေတ်မီနေသေးသည်။

အဓိကဇာတ်ဆောင် ဒေါက်တာအင်ဒရူး မေဆင်ရဲ့...

“ဆေးကျမ်းတွေထဲမှာ ရေးသားထား တာကို ငါ မယုံဘူး၊ နားကြပ်ထဲက ကြားရတဲ့ အသံကို ငါ ယုံတယ်”

ဆိုသောဆောင်ပုဒ်ကလေးကိုဆေးခန်း တိုင်းမှာ ရေးပြီး ကပ်ထားသင့်သည်ဟု စာ တစ်ပုဒ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ရေးခဲ့ဖူးသည်။ ခုချိန် မှာတော့ နားကြပ်ကို အားကိုးသော ဆရာဝန် တွေက တဖြည်းဖြည်း နည်းပါးလာပြီဟုယူဆ ရသည်။ နားကြပ်ဆိုတာ အလုပ်သင် ဆရာဝန် ပေါက်စလေးတွေ ရှိုးထုတ်ဖို့လောက်သာ အသုံး ဝင်တဲ့ အရာမျိုး ဖြစ်လာတော့မှာလား။

“နားကြပ်ထဲက ကြားရတဲ့ အသံကို ငါ မယုံဘူး၊ ဆေးစစ်ချက် စာရွက်တွေကိုပဲ ငါ ယုံ တယ်”လို့ ပြောင်းပြောရတော့မလိုပါပဲ။

(သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်တွေကတော့ လုပ်ငန်းသဘာဝအရ လိုအပ်မှ နားကြပ် ကိုင်ရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ခြွင်းချက် ဖြစ်ပါ သည်။)

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဆရာဝန်စာရေးဆရာ အပေါများဆုံးသည် မြန်မာနိုင်ငံ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်၏။ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ပေါရသလဲ။ ဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ငယ်စဉ်က တည်းက စာရေး စာဖတ် ဝါသနာ ထုံခဲ့သော် လည်း ကံအကြောင်း မလှသဖြင့် ဉာဏ်ကောင်း ပြီး စာတော်သောကြောင့် ဆရာဝန် ဖြစ်သွား ရှာသူတွေ ရှိနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့် မည်။

ခုချိန်မှာ ဆေးပညာနှင့် ဆိုင်သော ဂျာ နယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ အများအပြား ထွက်ရှိလာ သောကြောင့် ဆရာဝန် စာရေးဆရာတွေ ပိုလို့ တောင် ပေါများလာသေးသည်။ တစ်စုံတစ် ယောက်က...

“ကျွန်တော် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ” လို့ ပြောလာလျှင်...

“ဪ... ဟုတ်လား၊ အခု ဘာတွေ ရေး နေသလဲ”

ဟု ပြန်မေးရမလောက်ပင် ဖြစ်၏။ (ဒီစာမူမှာတော့ ရသစာပေ ရေးလေ့ ရှိ သော ဆရာဝန် စာရေးဆရာများကိုသာ မှတ်မိ သမျှ ဦးစားပေး ဖော်ပြသွားပါမည်။)

ပထမဆုံး တင်ပြလိုသူကတော့ ဆရာ ကြီး ဒေါက်တာ လှရွှေပင် ဖြစ်၏။ ဆရာကြီး သည် ရသစာပေ ရေးလေ့ရှိသူတော့ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် အစောဆုံး ဆရာဝန် စာရေးဆရာ တွေထဲမှာ ထိပ်တန်းက ပါဝင်နေသူ ဖြစ်သော ကြောင့် ဂုဏ်ပြု ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီး၏ 'ဇနီးမောင်နှံ ရာသက်ပန်' စာအုပ် မှာ အလွန် နာမည်ကြီးသည်။ လင်မယားတို့

ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်များကို ပညာပေး ရေးသား ထားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မင်္ဂလာဆောင် လက်ဖွဲ့ ရာတွင် ထိုစာအုပ်ကို ထည့်သွင်း လက်ဆောင် ပေးရသည်အထိ ခေတ်စားခဲ့သည်။

ဆရာကြီးသည် ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ၁၉၃၈ (၁၃၀၀ ပြည့်) အရေးတော်ပုံကြီးတွင် ခေါင်း ဆောင် ကိုဗဟိန်း အဖမ်းခံရပြီးနောက် ကိုလှရွှေ (နောင်ဒေါက်တာလှရွှေ) ကဆက်လက်ဦးဆောင် ခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို လည်း ခံခဲ့ရဖူးသည်။

နောက်တစ်ဦးက ဆရာကြီးဒေါက်တာ ထွန်းရွှေ ဖြစ်၏။ ‘သက်ဝေမေကြော့’ ဆိုသော လုံးချင်းဝတ္ထုကို ရေးခဲ့သည်။ ဇာတ်လမ်းမှာ အလွန် ခေတ်ရှေ့ပြေးခဲ့သည်။ ကလေး အလွန် လိုချင်သော ဇနီးမောင်နှံကို ကူညီခဲ့သော ဆရာဝန်တစ်ယောက် အကြောင်း ဖြစ်၏။ ယောက်ျားဖြစ်သူက သန္ဓေအောင်နိုင်သော အခြေအနေမှာ မရှိ။ ထို့ကြောင့် မိန်းမ၏ သားအိမ်ထဲသို့ အခြားသူတစ်ဦး၏ သုက်ပိုး ကို ထည့်သွင်းပြီး ကလေးရအောင် ပြုလုပ်ပေး လိုက်ရသည်။ ထိုသုက်ပိုးပိုင်ရှင်မှာ ဆရာဝန် ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်၏။ မွေးလာသော ကလေး မှာလည်း သူ့ကလေး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဆရာဝန်ကျင့်ဝတ်အရ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြော ခွင့် မရဘဲ ကြိတ်မှိတ် ခံစားရပုံကို ရေးထားရာ ထိုခေတ်အနေအထားအရ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဆရာဝန်စာရေးဆရာတွေထဲမှာ အကျော် ကြားဆုံးကတော့ ဆရာ မောင်သင်ပင် ဖြစ်၏။ သူက ဆရာဝန် စာရေးဆရာ၊ ဆေးမှူး ဗိုလ်ကြီး၊

ရုပ်ရှင်မင်းသား ဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို ပိုင် ဆိုင်ထားသူ ဖြစ်၏။ အကယ်ဒမီဆုလည်း ရဖူး သည်။ သူ၏ ‘ဆရာ ဇာတ်လမ်းစုံ’ ဝတ္ထုများ သည် ထင်ရှားသည်။ ဆေးပညာနှင့် ပတ်သက် သော ကိစ္စများကို ဇာတ်လမ်းဆင် ရေးသား သည်။ ဆရာ၏ မြူးကြွသွက်လက်သော စကားပြေ အရေးအသားကြောင့် ပညာပေး နေမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘဲ စွဲမက်ဖွယ် ဖြစ် ရသည်။

ဆရာ ဒေါက်တာမောင်မောင်ညိုသည် ‘သိပ္ပံနည်းကျ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ’ လို ဆေး ပညာပေး စာအုပ်များ ရေးသားသကဲ့သို့ ရသ စာပေတွေလည်း ရေးသည်။ စာပေဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးတွေလည်း ရေးခဲ့ရာမှာ မော်ဒန် စာပေအကြောင်းတောင်ပါသေးသည်။ ဘာသာ ပြန် ဝတ္ထုတိုတွေလည်း ရေးသည်။

ဆရာဝန် စာရေးဆရာတွေထဲမှာ ဒေါက်တာ အုန်းမောင် နှစ်ယောက် ရှိသည်။ စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဒေါက်တာအုန်းမောင်နှင့် ဒေါက်တာ အုန်းမောင် (မိုးကုတ်) တို့ ဖြစ်၏။

ကလောင်အမည်မှာ ဒေါက်တာ မတပ် ဘဲ မြန်မာဆန်ဆန် ဆရာဝန်တင်ရွှေဟု မှည့် ခေါ်ခဲ့တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်လည်း ရှိခဲ့သည်။ အထက်တန်းကျောင်းမှာ သင်ခဲ့ရသော မြန်မာ စကားပြေလက်ရွေးစင်ထဲမှာ ဆရာစာတစ်ပုဒ် ပါသည်။ နှလုံးရောဂါ ခွဲစိတ်ကုသပုံ အကြောင်း ကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သဖွယ် အသေးစိတ် ရေးထား ခြင်း ဖြစ်၏။ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ဖတ်ခဲ့ သဖြင့် ‘လူနာအမှတ် ၅၉၄၄၄’ ဆိုသော ခေါင်း စဉ်ကို ခုချိန်ထိ အလွတ်မှတ်မိနေသေးသည်။ (ယခုအခါ ဆရာ မရှိတော့သော်လည်း ဆရာ

မိသားစုက ဆရာဝန်တင်ရွှေစာပေဆုကိုနှစ်စဉ် ချီးမြှင့်လျက် ရှိသည်။)

ကဗျာတွေကိုသာ စိုက်လိုက်မတ်တတ် ရေးသော ဆရာဝန် စာရေးဆရာရယ်လို့ သိပ် မရှိလှ။ ဆရာညွန့်ဝေ (ကသာ) မှာ နာမည်ကြီး ကဗျာဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ကသာမြို့သားတွေ ဆရာဝန် ဖြစ်လာလျှင် စာရေးရမည်ဟု အစဉ်အလာတစ်ခု သတ်မှတ် ထားလေသလားတော့ မသိ။ ဒေါက်တာအောင်ကြီး (မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ်၊ ဆေးပညာဌာန၊ ပါမောက္ခဌာနမှူး) သည်လည်းကသာမြို့သား ပင် ဖြစ်၏။ ထူးခြားတာကတော့ ဆရာဝန် ဖြစ်သော်လည်း လူနာတွေရဲ့ ခံစားချက်ကိုဦးစား ပေးသော ရှုထောင့်က ရေးလေ့ ရှိခြင်းပင် ဖြစ် ၏။

ဒေါက်တာ အောင်ခင်ဆင့်၊ ထွန်းထွန်း (ဆေးသိပ္ပံ)။ ဒေါက်တာငွေစိုး၊ ဒေါက်တာ ရဲနိုင်၊ ဒေါက်တာအေးထွန်း စသည်တို့ ဆက် လက် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်များသည် မြန်မာစာပေ လောကကို ဆရာဝန် စာရေးဆရာများက ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးသော ကာလဟုပင် ဆိုနိုင် လောက်သည်။ ဆရာဝန် စာရေးဆရာတွေ အုံနှင့် ကျင်းနှင့် ပေါ်ထွန်းလာခဲ့သည်။ အရေ အတွက်သာ မဟုတ်၊ အရည်အချင်းလည်း ကောင်းကြသည်။ ဝတ္ထုတိုရွှေခေတ်ဟု ခေါ်ရ လောက်အောင် အားကောင်းမောင်းသန် ရှိခဲ့ ကြသည်။

ဖေမြင့်၊ ယုဝတီခင်ဦး၊ ကြည်အေး၊ လင်း (ဆေး-၁) ၊ နိုင်ဇော်၊ ပြေ (ဆေး-၂)။ ကျော်စွာထက်၊ လူမျိုးနော်၊ တင်မောင်သန်း၊

ကြည်ဇော်ဝင်း၊ ကိုတာ၊ စုထား၊ ဂျိုဇော်။ ထို့နောက် ဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်း (အသည်း)။ သက်ထွန်း (ဆေးသိပ္ပံ)။ အမရာ (ဆေး-၁) ၊ ဒေါက်တာလမင်း (မဦး) ၊ ကျွန်း (မိမုံ) ၊ နိုင်လင်း ထွန်း (ဆေး/မန်း) ၊ ဒေါက်တာစိုးလွင်၊ ဒေါက်တာ မိုလာ၊ ကျော်သက်ခိုင် (ဆေးတက္ကသိုလ်) ၊ မင်နီ ရှုလ်၊ ထက်ငြိမ်းဝေ၊ ဆုပြည့်နိုးတို့ ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဂျူး၊ မြနှောင်းညို၊ ဝင်းဝင်းလတ်၊ လင်္ကာ ရည်ကျော်၊ လွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်) ၊ မင်းခိုက်စိုးစံတို့မှာ လုံးချင်းဝတ္ထုလောကမှာ ပါ ထိပ်တန်းစာရေး ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ခင်ပန်နှင့် နှင့်မသီတာ (စမ်းချောင်း) တို့သည် စာရေးဆရာ အဖြစ်သာမက စာနယ်ဇင်းအယ်ဒီတာများ အဖြစ်ပါ အောင်မြင်နေကြသည်။

ဆောင်းဦးလှိုင်သည် အဆိုတော် ဖြစ် သော်လည်း သီချင်းစာသားတွေ ကိုယ်တိုင် ရေးသည်။ ကဗျာလည်း ရေးတတ်သည်။ ခု နောက်ပိုင်းတွင် လင်းစက်နွယ်၊ ကေသရီ (ဆေး တက္ကသိုလ်) ၊ လင်းဇင်ယော် စသော လူငယ် ဆရာဝန် စာရေးဆရာလေးတွေ နာမည်ရလာ သည်။ သူတို့ဝတ္ထုလေးတွေကို စာပေသမား တို့ မျက်စိကျလာသည်။ စာပေဆိုင်ရာ ဆုတချို့ ရရှိကြသည်။

ဆရာဝန် ဖြစ်ပါလျက် ဆေးလုံးဝ မကု သူ တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူက ထူးခြားသည်။ ဆေးသာ မကုတာ၊ အနုပညာတော့ အစုံလုပ် သည်။ စာရေးသည်။ ကဗျာကျွမ်းကျင်သည်။ လူ့ရှင်တော် လုပ်သည်။ အငြိမ်းကသည်။ ပြဇာတ် ကသည်။ သီချင်းရေးသည် ဆိုလည်း ဆိုသည်။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် လုပ်သည်။ နိုင်ငံရေးလည်း ပါသေးသည်။ ဆရာဝန်တွေထဲမှာ အကြိမ်

mgyob.com

အရေအတွက် အများဆုံး 'ပါတော်မူ' သူလည်း ဖြစ်သည်။ သူကတော့ သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေး တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဟောင်း ဒေါက်တာ သူရ (ခေါ်) ဇာဂနာပင် ဖြစ်လေ၏။

ဆရာဝန်တွေရဲ့ လက်ရေးဟာ ဖတ်လို့ မရလောက်အောင် ဆိုးရွားလှကြောင်း လူတိုင်း သိပြီး ဖြစ်၏။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာလည်း ဒီအတိုင်း ပဲတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိ။ တစ်ကမ္ဘာ လုံးမှာ အစဉ်အလာကြီးလိုဖြစ်နေပြီ။ လက်ရေး လှရင်ပဲ ဆရာဝန် မပီသဘူး ထင်နေကြသလား မသိ။

ဒီနေရာမှာ စဉ်းစားစရာတစ်ခု ပေါ်လာ သည်။ နှစ်ကြောင်း၊ သုံးကြောင်းလောက်သာ ရှိတဲ့ဆေးစာကိုတောင် လူမဖတ်တတ်အောင် ရေးတဲ့ဆရာဝန်တွေဟာ ဝတ္ထုတွေဆောင်းပါး တွေကိုဘယ်လိုလက်ရေးနဲ့များရေးခဲ့ကြသလဲ ဆိုသော ကိစ္စပင် ဖြစ်၏။ သူ့ဟာသူတော့ ဟုတ်နေကြတာပဲ။ ခုခေတ်မှာတော့ တချို့က ကွန်ပျူတာဖြင့် စာစီပြီး ရေးကြသည် ဆို၏။

ဆရာဝန်တွေလက်ရေးဖတ်မရအောင် ဆိုးတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဟာသတိုလေး တစ်ပုဒ် တောင် ဖတ်ဖူးသေးသည်။

မေ့တတ်သော ပါမောက္ခဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦးအကြောင်း ဖြစ်၏။ သူက ဟောပြောပွဲ တစ်ခု ဟောဖို့ ရှိနေသည်။ မေ့မှာ စိုးသဖြင့် ဟောပြောမည့် အကြောင်းအရာ အချက် အလက် အကျဉ်းချုပ်ကို စာရွက်ပိုင်းကလေး တစ်ခုပေါ်မှာ တေးမှတ်သွားရသည်။ ဟောပြော ပွဲစင်ပေါ် ရောက်လို့ စာရွက်လေးကို ဖြန့် ကြည့်လိုက်ရာ သူ့လက်ရေး သူ ပြန်ဖတ်လို့ မရတော့ဘဲ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးက...

“ကျေးဇူးပြုပြီး အခု ကြွရောက်လာတဲ့

ဖရိုသတ်တွေထဲမှာဆေးဆိုင်ကလူတစ်ယောက် ယောက်ျား မပါဘူးလား ခင်ဗျာ”

လို့ အကူအညီ တောင်းလိုက်ပါသတဲ့။

ဒီစာကို ရေးနေတုန်းမှာ ကျွန်တော့်ဇနီး အလုပ်က ပြန်လာသည်။ သူက...

“စာမူ ပြီးပြီလား တဲ့”

ဟု မေးသည်။ သူသည် သွားဘက်ဆိုင် ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်မှ စာကြည့်တိုက်မှူး ဖြစ် သောကြောင့် မဂ္ဂဇင်းကိစ္စမှာ ဟိုဆရာတွေ နှင့် အလိုတူ အလိုပါ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်....

“နေစမ်းပါဦး၊ ဆရာ ဦးစိန်ရွှေက ဆေး ကုသခနဲ့ စာမူနဲ့ လဲမယ် ပြောတယ်။ ဆရာ အောင်သူဟိန်းကလဲ ပုဆိုးနဲ့ လဲဖို့ ကြိုးစား တယ်။ နင်ကကော ငါ့စာမူကို ဘာနဲ့ လဲမှာလဲ”

ဟု စကားခေါ်ကြည့်လိုက်တော့ သူက ပြုံးစိစိလုပ်ရင်း...

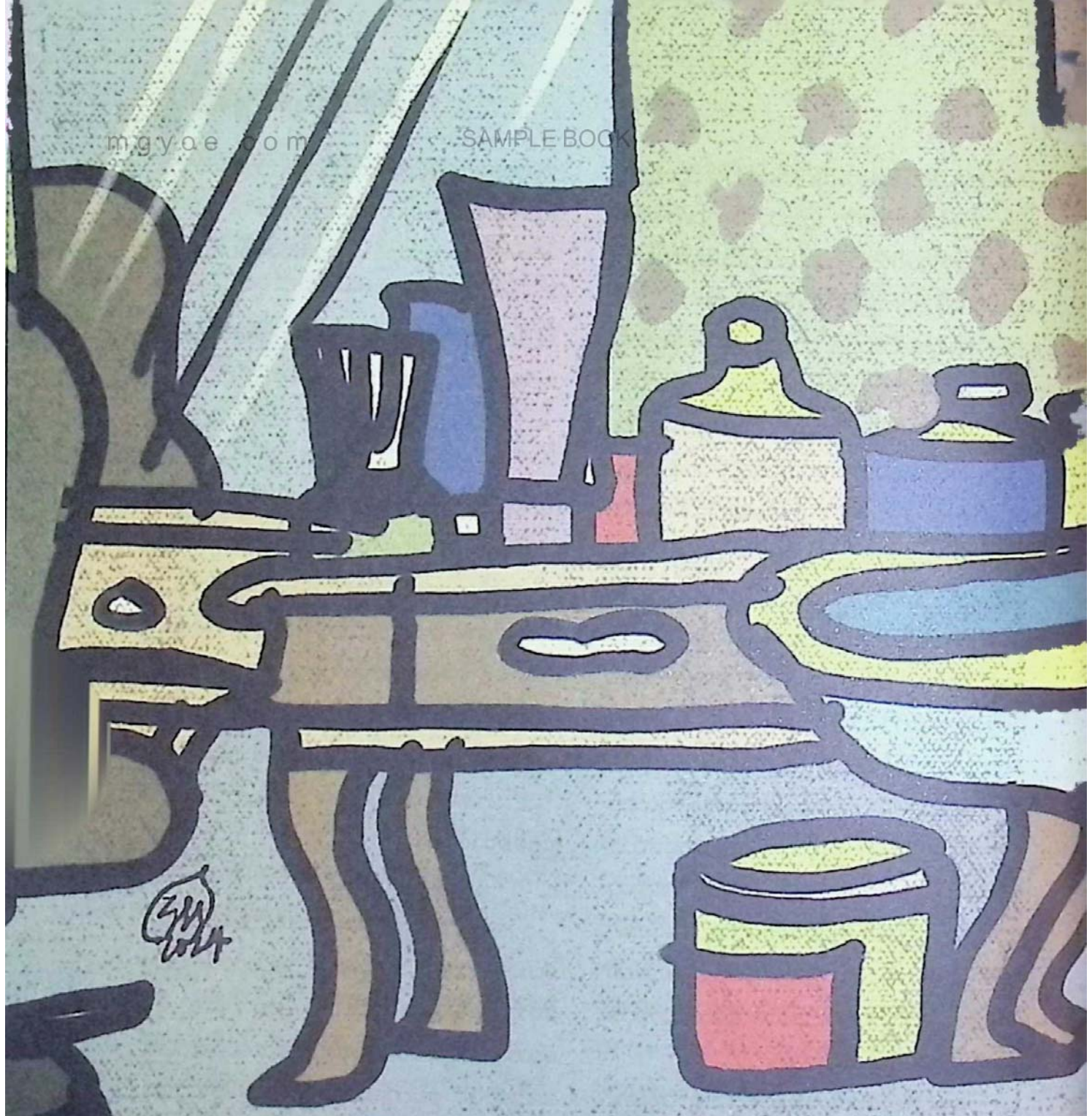
“ဒီမှာလေ...”

ဆိုပြီး အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ကို လှမ်း ပေးလိုက်သည်။ ဘာများလဲလို့ ဆွဲထုတ်ကြည့် တော့ လမ်းဘေးဆိုင်တွေမှာ ရောင်းလေ့ ရှိ သော စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ကလေး တစ်ထည်။ အင်းလေ... စွပ်ကျယ် ပေးမှတော့ ထိုးကင်း ထရပေမပေါ့ ဆိုပြီး ဒီစာမူကို ကြိုးစား၍ ရေး သားလိုက်ရပါသည်။

သွားဖက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်း။

၂၀၁၂။

3/11/14

ဝတ္ထုတို

မင်းမာ
ဆံ့ပုလဲ

ဆံပင်ညှပ်ခြင်းကိစ္စသည် မြန်မာ့သမိုင်းမှာ အလွန်ကြီးကျယ်သော
 အပြောင်းအလဲကြီး တစ်ခုအတွက် အစပျိုးပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုကောင်း ဆိုနိုင်လိမ့်မည်
 ထင်၏။

ဘုရင့်နောင်၏ ဒုတိယ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး ပြိုကွဲပြီးနောက် တိုင်းပြည်မှာ

အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်သွားသည်။ သူတစ်လူ ငါတစ်မင်း၊ ကိုယ့်အသက်ကိုယ် အုပ်ချုပ်ရင်း အင်အား စုဆောင်းနေကြသည်။ အင်းတုရင်မှာ နာမည်ခံလောက်သာ ရှိ၏။ ဩဇာအာဏာ မရှိ။

ထိုအချိန်တွင် အောက်မြန်မာပြည်ရှိ ဟံသာဝတီနိုင်ငံသည် အင်အားတောင့်တင်းလာသည်။ အထက်ဘက်ကို နယ်ပယ် ချဲ့ထွင်လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး အင်းဝ မင်းနေပြည်တော်ကိုပါ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုမျှ မကသေး၊ အင်းဝနန်းတွင်းမှာ ဟံသာဝတီ ဓလေ့ထုံးစံများကို ကျင့်သုံးစေသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုသာမက ဆံပင်ကိုပါ ဟံသာဝတီပုံစံ ဖြတ်စေသည်။ ဒါကို ဟံသာဝတီဇာတ် သွင်းသည်ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။

ထိုကာလက အထက်အညာဒေသရှိ မြန်မာတို့အတွက် ဆံပင် ဆိုသည်မှာ အထွတ်အမြတ် ထားသော အရာ ဖြစ်၏။ ဆံပင်ကို ဖြတ်ဖို့ မဆိုထားနဲ့၊ သူတစ်ပါးက လာပြီး ထိတာ၊ ကိုင်တာ၊ ဆွဲတာကိုပင် စော်ကားသည်ဟု ယူဆကြသည်။ မြန်မာဘုရင်

တွေဆိုလျှင် သူတို့ ဆံပင်ကို မိဖုရားခေါင်ကြီးက လွဲပြီး ဘယ်သူမှ ထိခွင့်ကိုင်ခွင့် မပေးတာမျိုးတောင် ရှိသည်။

ဒီလို အယူအစွဲ ရှိသော အချိန်မျိုးမှာ ဆံပင်ဖြတ်ခံရခြင်းသည် အလွန်ခံပြင်းစရာပင် ဖြစ်၏။ ဒီအထဲမှာ မကျေနပ် မချမ်းနိုင် အဖြစ်ဆုံ လူကတော့ ရွှေဘိုနယ်ဘက်မှာ အင်အားစုဆောင်းနေသူ ဦးအောင်ဇေယျ (နောင် အလောင်းဘုရား) ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဆံပင်အဖြတ်ခံရသော ကိစ္စသည် အင်းဝကို မရရအောင် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်မှ ဖြစ်မည်ဆိုသော သူ၏ သန္နိဋ္ဌာန်ကို ပို၍ ခိုင်မာစေတော့သည်။ ဒါတွင်မက မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးကို သိမ်းပိုက်ပြီး သောအခါ ဟံသာဝတီနိုင်ငံတော်ကို ရာသက်ပန် အပြုတိုင် ဖျက်သိမ်းပစ် လိုက်လေတော့သည်။

အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် ဆံပင်ပြဿနာကြောင့် တတိယ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ထောင်တော်မူသည်ဟု ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ သို့တိုင်အောင် ထိုကိစ္စသည် သူ့ရင်ထဲမှာ ဆူးတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေသလို

မြက်ခဲမြက်ခဲနာကျင် ခံစားနေခဲ့မှာတော့ သေချာသည်။

အနောက်နိုင်ငံသားတွေကတော့ ဆံပင်ကို သိပ်တန်ဖိုးထားကြပုံမရ။ မြင့်မြတ်သည်ဟု ယူဆပုံလည်း မပေါ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်တဲ့အခါ အားပေးနှစ်သိမ့်တဲ့အခါ ခေါင်းကို ပုတ်၊ ဆံပင်တွေကို လက်ချောင်းနဲ့ ထိုးဆွလှုပ်ရှင်လှုပ်တတ်သည်။ သူတို့အဖို့တော့ ဆံပင်ဆိုတာ ရှည်လေရှည်လေ၊ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လေဟု သဘောထားဟန်တူသည်။ ရှေးရောမ ခေါမခေတ်တုန်းကတည်းက (ဘာဘေးရီးယန်းခေါ် လူရိုင်းတွေက လွဲ၍) ဆံပင်ကို ခပ်တိုတိုပင် ထားတတ်ကြသည်။

ကျောက်ခေတ်တုန်းက ဆံပင်တွေ ရှည်လာလျှင် ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ဆံပင်ကို ဖြန့်ပြီး ကျောက်ပုဆိန်နဲ့ ထုပြီး ဖြတ်မည်။ ကြေးခေတ်၊ သံခေတ်ကျတော့ ဓားနှင့်ဖြတ်မည်။ ကတ်ကြေး ပေါ်လာတော့ ဖြတ်ရ ညှပ်ရတာ ပိုပြီး အဆင်ပြေလာမည်။ စက်ကတ်ကြေးကို ထွင်နိုင်လာတဲ့ အခါမှာတော့ ခုခေတ်ပုံစံမျိုး

ဖြစ်လာမည်။ ပုံဆန်းတွေထပ်ထွင်လာနိုင်မည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဆံပင်တို ညှပ်တဲ့ အလေ့အထက အင်္ဂလိပ်လက်အောက် ရောက်ပြီးမှ ထွန်းကားလာခြင်း ဖြစ်၏။ အစပိုင်းမှာတော့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းသူတွေသာ ညှပ်ကြခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။ အလုပ်သဘောမို့ မတတ်သာလို့ ညှပ်ရသူတွေလည်း ပါမည်။ အထက်လူကြီး ဆီက မျက်နှာကောင်း ရချင်လို့ သခင်ကို ဖားချင်လို့ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် အထောက်အကူပြုလို့ ညှပ်သူတွေလည်း ရှိနိုင်သည်။ ဘိုတွေ ညှပ်တဲ့ ဖုံဖြစ်သောကြောင့် 'ဘိုကေ' ဟု ခေါ်ကြသည်။

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်သော လူကြီးတွေက သျှောင်ထုံးကို မပယ်ဘဲ ဆက်ပြီး ထားကြသည်။ လူငယ်တွေကတော့ ဘိုကေမှ ခေတ်မီတယ်ဟု ယူဆပြီး ဆံပင်ညှပ်ခြင်း အလေ့အထ ထွန်းကားပြန်ပွားလာခဲ့တာ ခုထိပဲ။

(အင်္ဂလိပ်ကိုတော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြခြင်းမှာ ဆံပင်အညှပ်ခံရတာကို အသည်းနာပြီး ခံပြင်းလှသောကြောင့်

မဟုတ်၊ လွတ်လပ်ရေး လိုချင်လို့သာ ဖြစ်၏။)

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က နှစ်ပတ်တစ်ခါ ဆံပင်ညှပ်ကြရသည်။ ခုခေတ်အမြင်နဲ့ ဆိုလျှင်တော့ ရယ်စရာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ ဆယ့်လေးရက်အတွင်းမှာ ဆံပင်က ဘယ်လောက်ရှည်မှာ မှီလို့လဲ။ သို့ရာတွင် ကြီးတော်ကြီးရဲ့ အစီအမံအတိုင်း လိုက်နာကြရသည်။ တစ်ပတ်ခြား တစ်ခါ တနင်္ဂနွေနေ့ ဆိုလျှင် ဆံပင်ညှပ်ဆရာကြီးက အိမ်ကို လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေ တန်းစီပြီး တစ်လှည့်စီ ညှပ်ရသည်။

တနင်္ဂနွေ ဆိုတော့ ဆော့လို့ အကောင်းဆုံးနေ့လေ။ အိမ်ရာက နိတဲ့ အချိန်က စပြီး ညနေ မှောင်ရီပျိုးတဲ့ အထိ အသားကုန် ကစားကြတာ။ ထမင်းစားဖို့တောင် အိမ်က လိုက်ရှာပြီး ခေါ်ယူရသည်။ (ကျူရှင်တွေ ဘာတွေလည်း သွားစရာ မလို၊ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ကျူရှင် ဆိုတာ စာညှပ်တဲ့ ကောင်တွေမှ ယူရတာမို့ ရှက်စရာကောင်းတယ်လို့ ထင်ကြတာ။)

အနောက်
နိုင်ငံသားတွေ
ကတော့ ဆံပင်ကို
သိပ်တန်ဖိုးထားကြပုံ မရ။
မြင့်မြတ်သည် ဟု
ယူဆပုံလည်း မပေါ်။
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
နှုတ်ဆက်တဲ့အခါ
အားပေး နှစ်သိမ့်တဲ့အခါ
ခေါင်းကို ပုတ်၊
ဆံပင်တွေကို
လက်ချောင်းနဲ့ ထိုးဆွ
လုပ်ချင် လုပ်တတ်သည်။

ဆော့လို့ကောင်းတုန်း ဆံပင်ညှပ်ဖို့ လာခေါ်တော့ အတော် စိတ်ညစ်ရသည်။ ဂျင်ပေါက်တာ၊ ဂေါ်လီရိုက် တာ၊ ပိုလိုကား ထပ်တာမျိုး ဆိုရင် ပိုဆိုးသည်။ ကစား ဝိုင်းက နည်းနည်းမှ မခွာချင်။ သေးပေါက် ချင်လျှင်တောင် အနီးအနားမှာပဲ ဆော်ထည့် လိုက်တာ၊ ဒါတောင် လှည့် ကြည့် လှည့်ကြည့်နဲ့။

ညှပ်ရတဲ့ ပုံစံကတော့ နောက်နှင့် ဘေးနှစ်ဖက်က အပြောအပေါ်ဘက်ကဆံပင် ကိုကျမှ ခေါင်းလိမ်းဆီ လိမ်း ပြီး ဘေးခွဲခွဲလို့ရအောင် နည်း နည်း ရှည်ထားသည်။ နွေရာ သီ ကျောင်းပိတ်ရက် ဆိုလျှင် တော့ ခေါင်းတုံး ဆံတောက် ပဲ။

တနင်္ဂနွေ တစ်ရက်မှာ တော့ ပဲခူးက အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် လာလည်သည်။ သူက ဂျင်ပေါက်တာ အရမ်း ကျွမ်းသည်။ အထူးသဖြင့် စိုစပတ် ခေါ် ဂျင်ကို မြေကြီး မကျခင် ကြိုးနှင့် ပြန်ဆွဲယူ ပြီး လက်ဝါးပေါ်မှာ လည် အောင် လုပ်ပြတာတော်တော် သဘောကျဖို့ကောင်းသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကိုစိုစပတ်

လုပ်နည်း သင်ပေးနေတုန်း ဆံပင်ညှပ်ဖို့ လာခေါ်သဖြင့် ဆန့်တင့်ငုံ ဖြစ်ရ၏။

ဆံပင်ညှပ်ပြီးတော့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ လုပ်သူက ပဲခူး ပြန်သွားပြီ။

ကျွန်တော်တို့မှာတော် တော် မခံချို မခံသာ ဖြစ်ကြ ရသည်။ စိုစပတ်သင်တန်း ပြီးဆုံးအောင် မတက်လိုက် ရခြင်းအတွက် ဆံပင်ညှပ် ဆရာကြီးကို တရားခံအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး-

“အိုလေးကြီး သေသွား ရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောမိ၏။ တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ဆံပင်ညှပ် ဆရာကြီးသည် နောက်ထပ် ရောက်မလာတော့ဘဲ ကြောင့် လဲ ဆိုတာတော့ မသိ။ သို့ရာ တွင် ငါတို့ ကျိန်ဆဲလိုက်လို့ များ တကယ် သေသွားတာ လားဟု ကလေးအတွေးနှင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရသေး သည်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ အိမ်နှင့်ကားတစ်မှတ်တိုင်စာ လောက်ဝေးသော ဆံပင်ညှပ် ဆိုင်မှာ သွားညှပ်ရသည်။ အိမ် မှာတုန်းကလို ခွေးခြေလေး

ပေါ်ထိုင်ရတာ မဟုတ်တော့ ဘဲ ဆုံလည်ကုလားထိုင်နဲ့ ခုံခုံ ညားညား ဖြစ်သွားပြီ။ ပြီး တော့ ရှေ့နောက် မှန်နှစ်ချပ် တပ်ထားသဖြင့် ကိုယ့်နောက် စေ့ကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြန်မြင်ဖူး သွားသောကြောင့် လည်း သဘောကျမိ၏။

သို့ရာတွင် တစ်ခုရှိတာ က ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဆံပင်ညှပ် ဆရာသည် အလွန်စကားများ သည်။ စပ်လည်း စပ်စုသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အိမ်တွင်းရေးကိစ္စ တွေကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မေးတတ်သည်။ လှီးလှဲ ဖြေ လျှင်လည်း မကြိုက်။ ငါ သိပါ တယ်ကွာ၊ ဒီလို မဟုတ်လား ဆိုပြီး ထင်ရာ မြင်ရာတွေ လျှောက်ပြောသည်။ မကြား ချင်ယောင် ဆောင်နေပြန် တော့လည်း ခေါင်းကို ပုတ် ပြီးဟေ့ကောင်၊ အိပ်ပျော်နေ သလားလှ်ဆူဆူသည်။ တစ်ခါ တော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ် ပေါက်ပေါက် ရှိလာသဖြင့်...

“အဲဒါတွေ သိချင်ရင် လဲ အဖေ ဆံပင် လာညှပ်မှပဲ မေးတော့၊ ကျွန်တော် မသိ ဘူး”

ဟု ပိတ်ပြောလိုက်မိ၏။

သူထပ်မမေးတော့။ သို့ရာတွင် မကျေနပ်ကြောင်းကိုတော့ အပြုအမူ တစ်ခုနှင့် ပြသည်။ စက်ကတ်ကြေးတုံးတုံးကြီးနှင့် ညှပ်နေရာမှ အစမသတ်ခင် ဆောင့်ဆောင့် ဆွဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဆံပင် မြုတ်ခနဲ မြုတ် ခနဲ ကျွတ်ပါသွားသည်။ နာ လည်း အတော်နာသည်။

တခြားဆိုင်ပြောင်းညှပ် လို့လည်း မဖြစ်။ ကျွန်တော် တို့ အိမ်က ဆံပင်ညှပ်ခ ပေး လိုက်တာ မဟုတ်။ အဖေက ဆိုင်ကိုငွေကြိုပေးထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ညှပ်သမျှကို ဒီထဲက ခုနှိမ်သွားခြင်း ဖြစ် ၏။ ထို့ကြောင့်ဆံပင်သွားညှပ် တိုင်း စိတ်ညစ်ရသော ဒုက္ခ ကို နှစ်အတန်ကြာ ခံခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်ခြောက်တန်း ရောက်သောနှစ်တွင် နောက်စေ့ မှာ ယားနာတစ်မျိုး ပေါက် သည်။ ရွံ့ထဲဗွက်ထဲဘောလုံး ကန်ပြီး ခေါင်းမှန်မှန် မလျော် သောကြောင့် ဖြစ်မည်။ လက် နှင့် စမ်းကြည့်လျှင် အဝိုင်းဖု လေးလို ဖြစ်နေသည်။ ချွေး ထွက်တဲ့အခါ နည်းနည်းလေး ယားသည်။ သိပ်အနေရခက် လောက်အောင် မဟုတ်သဖြင့်

ဂရုမစိုက်ဘဲ အမှတ်တမဲ့ နေ လိုက်၏။

ဆံပင်ညှပ်ပြီးခါစ တစ် ရက်မှာ ဘောလုံးကန်ဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က...

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း နောက်စေ့မှာ ပွေးပေါက်နေ တယ်”

ဟု သတိပေးသည်။ နောက်တစ်ယောက်က ဒက် ပေါက်တာ ဖြစ်မယ်ဟု မှတ် ချက်ပြုပြန်သည်။ ကျွန်တော် ရှက်သွား၏။ အတန်းထဲမှာ အေးဖေဆိုတဲ့ကောင်ရှိသည်။ သူ့ဗိုက်မှာ ပွေးတွေ ပေါက် နေသဖြင့်တစ်ချိန်လုံး ကုတ်ဖဲ့ နေရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ နာမည် ပွေးဖေဟု တွင်သွား သည်။ ကိုယ်လည်း ဒီလို နာမည်ပျက်မှာ ကြောက်ရ သည်။

ဒီပြဿနာကိုကျွန်တော် ဖြေရှင်းတဲ့ နည်းက နည်းနည်း တော့ကြောင်သည်။ အမှန်က လွယ်လွယ်လေး။ လူကြီးတွေ ကိုအသိပေးလိုက်လျှင် ဆရာဝန် နှင့် ပြပေးလိမ့်မည်။ သူ ပေး သော ဆေးကို လိမ်းလိုက်၊ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ဆိုပျောက် ရော။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က ဒီလို မစဉ်းစား။ ဆံပင်တိုနေ

လို့သာ ဒီအကွက်ကို လူတွေ မြင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆံပင် ရှည်နဲ့ ဖုံးလိုက်လျှင် တွေ့မှာ မဟုတ်တော့ဟု တွက်သည်။

ကျွန်တော်ဘာကြောင့် ဒီလိုအနာတွေပေါက်ခဲ့ကြောင်း ခုချိန်ထိ စဉ်းစားလို့ မရ။ ဖြစ် နိုင်တာ တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အသက် အရွယ်မှာ လူပျိုပေါက် မဖြစ် သေးသော်လည်း ကြီးကောင် ဝင်ခါစ ပြုနေပြီ။ ထိုအခါ တကယ့်လူပျိုတွေကိုအားကျ ပြီး သူတို့လို ပုံစံမျိုး ညှပ်ချင် သောကြောင့် ဟိုအကွက်ကို ရမည်ရှာခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

နောက်တစ်ခါ ဆံပင် ညှပ်ချိန် ရောက်တော့...

“အရှည် ညှပ်ပေးပါ”

ဟု တောင်းဆိုလိုက် သည်။ ဆံပင်ညှပ်ဆရာက...

“မရဘူး၊ မင်းအဖေပြော ထားတဲ့ ပုံအတိုင်းပဲ ညှပ်ရ မယ်၊ ဘာလဲ ဟေ့ကောင်၊ မင်းက ငယ်ငယ်လေး ရှိသေး တယ်၊ (.....) ချင်နေပြီလား”

နဂိုက သူ့အပေါ် အမြင် မကြည်ရတဲ့ ကြားထဲ ခုလို ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ပြောလာ သဖြင့် တင်းသွားပြီး...

“တော်ပြီဗျာ၊ မညှပ် တော့ဘူး”

ဟုပြောပြီး ထွက်လာခဲ့
သည်။

နောက်နေ့တခြားဆိုင်
မှာ သွားညှပ်ဖို့ အမေဆီက
ပိုက်ဆံ တောင်းသည်။ အမေ
က...

“ဟိုဆိုင်က ဘာဖြစ်လို့
လဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ရန်ဖြစ်
လာလို့”

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က
နည်းနည်း စွာသည်။ ဒါကို
သိသော အမေက ဘာမှထပ်
မမေးတော့ဘဲ ပိုက်ဆံထုတ်
ပေးလိုက်သည်။ ဈေးရှေ့နား
က ဆိုင်ကို သွားသည်။ ညှပ်ခုံ
ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ လူကြီး
တွေ ညှပ်တဲ့ ပုံစံကို ဘယ်လို
ခေါ်သလဲ မသိသဖြင့်...

“အရှည် ညှပ်ပေးပါ”
လို့ပဲ ပြောလိုက်၏။

“ပုံကြီးလား”

ဆံပင်ညှပ်ဆရာက မေး
တော့...

“ဟုတ်ကဲ့”

“သုံးမတ်နော်”

ခေါင်းညိတ် ပြုလိုက်
သည်။ ထိုစဉ်က ကလေး ငါးနှစ်
လူကြီး သုံးမတ်။ တစ်မတ်
(၂၅ ပြား) ပိုပေးရုံနဲ့ လူကြီး

ကျွန်တော်
ရည်းစားရတော့

သူက

ဆံပင်ရှည်

ထောက်ခံသူ

ဖြစ်နေ၏။

သူက တစ်မျိုး။

သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့

ရှည်တာမျိုး

ကြိုက်သည်။

ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တွေမှာ

ညှပ်လာတာမျိုးကို

သူ စိတ်တိုင်းမကျ။

တိုသွားပြန်ပြီ၊

ပါးသွားပြန်ပြီ၊

ရှေ့နဲ့နောက် အချိုး

မကျဘူး။

(သူ့ခမျာမှာလည်း

ကျွန်တော်နဲ့

ပတ်သက်လို့

မက်လောက်စရာက

ဒီဆံပင်ကလေးပဲ

ရှိတာကိုး)။

စာရင်း ဝင်သွားကာ တကယ်
တန်တယ် ထင်တာပဲ။

ကျွန်တော် ဆယ်တန်း
ရောက်သော အချိန်တွင် လူငယ်
တွေ ကြားမှာ ဆံပင်ရှည်ထား
တာ ခေတ်စားလာသည်။
ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမှာတော့
ဆံပင်ရှည် ထားခွင့် မရှိ။ ရှည်
တဲ့ကောင် တွေလျှင် ကျောင်း
အုပ်ဆရာကြီးက ရုံးခန်းထဲ
ခေါ်ပြီး ကတ်ကြေးနှင့် ညှပ်ပစ်
တတ်သည်။ အညှပ်မခံချင်
လျှင် ကျောင်းထွက်။

ကျွန်တော်တို့သည်
ဆယ်တန်း တစ်နှစ်ကိုအောင့်
အည်း သည်းခံပြီး စောင့်နေ
ခဲ့ကြရသည်။ ဆယ်တန်း စာ
မေးပွဲဖြေပြီးတဲ့အချိန်က စပြီး
ကျွန်တော် ဆံပင်ရှည် မွေး
သည်။ တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်
စတင်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်
ဆံပင်က နားရွက်ဖုံး၊ ကုပ်
ထောက် ဖြစ်နေပြီ။

အမေက...

“ညှည်းသိုးသိုးနဲ့ကွယ်”

ဟုပြောသည်။ ကျွန်တော်
က မကြားချင်ယောင် ဆောင်
နေသည်။ အမေက အစ်ကိုကြီး
ဖြစ်သူကိုဝဏ္ဏကို စစ်ကူတောင်း
သည်။ ကိုဝဏ္ဏက...

“ဒီကောင်တက္ကသိုလ်
တောင် ရောက်နေပြီပဲ”

ဆိုပြီး ဒဿနိကသမား
ချင်း ရိုင်းပင်းသည်။ နောက်
ဆုံးတော့ ဗဟိုအဆင့်ကိုရောက်
သွား၏။ အဖေက ဆံပင်ရှည်
တာ မကြိုက်။ သူ့ကိုယ်တိုင်
လည်း တစ်သက်လုံး ခေါင်းတုံး
ဆံတောက်သာ ခပ်တိုတိုညှပ်
တတ်သူ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး...

“မင်းဆံပင်ကို ညှပ်
မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါမင်းလို
ဆံပင်အရှည် ထားလိုက်ရ
မလား”

မေးသည်။ ကျွန်တော်
ကရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေလိုက်
သည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက
ဘာဖြစ်လို့ဆံပင်ရှည်ထားချင်
တာလဲ”

“ဆံပင်တိုရင် ကောင်
မလေးတွေက မကြိုက်ဘူး
ဖေဖေ”

ကျွန်တော့်အကြောင်း
ပြချက်ကို အဖေ မငြင်းနိုင်။

“ဒါဆိုလဲ ပြီးရောကွာ”
ဆိုပြီး လိုက်လျောပေး
လိုက်ရ၏။

ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ

လူငယ်များသည် ရုပ်ရှင်
မင်းသားများ၏ ဆံပင်ပုံစံ
ကို အတုခိုးလေ့ ရှိကြသည်။
ဘတင့်၊ ခင်မောင်ရင်၊ ဗလင်
တီနို၊ ကျော်ဆွေ၊ ဂျိမ်းစ်ဒင်း၊
ပရက်စလေ၊ ဝင်းဦး။ နောက်
တော့ ကျော်ဟိန်း၊ ကျော်သူ
ရဲ့ အလယ်ခွဲပုံစံ၊ နောက်ဆုံး
ဒွေးကေအထိ။ ဒီကြားထဲမှာ
ထိုင်းအဆိုတော် ထုံချိုင်းပုံစံ
မျိုးလည်း ပါသေးသည်။

ကျွန်တော်ကတော့
ဘယ်မင်းသားကိုမှ အတုမခိုး
ခဲ့။ ကိုယ်ပိုင် ဆံပင်ပုံစံဖြင့်သာ
နေသည်။ ကျွန်တော် အတုခိုး
ခဲ့ဖူးတာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိ
သည်။ ရှစ်တန်းတုန်းက ဖြစ်
၏။ ဘောလုံးကို အသည်း
အသန် အရူးအမူး ကစားနေ
ချိန်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပီးရိုးက
မြန်မာ့လက်ရွေးစင်ဘောလုံး
အသင်း ခေါင်းဆောင်ဗဟာအူ။
သူ့ဆံပင်ပုံစံက တိုတိုပါးပါး။
‘ခရူးကက်’ ဟု ခေါ်သည်။
ရာဇာနေဝင်း၏ ဆံပင်ကို ရှေ့
နည်းနည်း တိုထားတဲ့ ပုံစံမျိုး
ဖြစ်၏။ ဒီလိုပုံစံမျိုးကို ကျွမ်း
ကျမ်းကျင်ကျင် ညှပ်နိုင်သော
သမဂ္ဂအမည်ရှိဆံပင်ညှပ်ဆိုင်
မှာ သွားသွားညှပ်ရသည်။

ကျွန်တော် ရည်းစား
ရတော့ သူက ဆံပင်ရှည်
ထောက်ခံသူ ဖြစ်နေ၏။ သူ
က တစ်မျိုး။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်
နဲ့ ရှည်တာမျိုး ကြိုက်သည်။
ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တွေမှာ ညှပ်
လာတာမျိုးကို သူ စိတ်တိုင်း
မကျ။ တိုသွားပြန်ပြီ ပါးသွား
ပြန်ပြီ၊ ရှေ့နဲ့နောက် အချိုး
မကျဘူး။ (သူ့ခမ္မာမှာလည်း
ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်လို့
မက်လောက်စရာက ဒီဆံပင်
ကလေးပဲရှိတာကိုး)။ ကျွန်တော်
ငယ်ငယ်က ဆံပင်သန်သည်။
နက်မှောင် ထူထပ်နေသည်။
နောက်တော့ ဆိုင်မှာ
မညှပ်နဲ့၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ညှပ်
ပေးမယ် ဖြစ်လာရော။ ဟို
တစ်ချိန်က ဆံပင်ရှည်ပုံစံမှာ
ညှပ်ရ လွယ်သည်။ စက်ကတ်
ကြေး သုံးစရာတောင် မလို။
ရိုးရိုးကတ်ကြေးနှင့် ခွကတ်
ကြေး ရှိလျှင် ရပြီ။ သူ့ညှပ်ပေး
တဲ့ပုံကဘယ်လိုနေသလဲတော့
မသိ။ နောက်တစ်ယောက်
ထပ်ရစရာ အကြောင်းလည်း
မရှိတော့သဖြင့် သူ ကြိုက်
လျှင် ပြီးတာပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်ဆံပင်
ကို သူ့လက်ထဲ နှစ်ပေါင်း
အတော်ကြာအောင် ဝကွက်

အပ်ထားခဲ့တာ လက်ထပ်ပြီး ကလေးရတဲ့ အထိပါ။ နောက်တော့ သူလည်း ရုံးအလုပ်က တစ်ဖက်၊ ကလေးက တစ်ဖက်၊ ချက်ရ ပြုတ်ရတာက တစ်ဖက် နဲ့မို့ ကျွန်တော့်ကို ဆံပင်ညှပ် မပေးအားတော့။ ထို့ကြောင့် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တွေဘက် ပြန် လှည့်ရသည်။

ဆံပင်ညှပ်တာမှာလည်း ပုံကောင်းတာတွေ ဂရုစိုက် မနေတော့။ မြန်မြန်ပြီးဖို့ပဲ အရေးကြီးသည်။ ဆိုင်လည်း မရွေးတော့။ ကြုံရာ လူရှင်း တဲ့ဆိုင်မှာဝင်ညှပ်လိုက်တာ ပဲ။ ဆံသဆရာက ဘယ်လို ပုံစံ ညှပ်မလဲ မေးလျှင် ကြည့် ကောင်းသလို လုပ်လိုက်ပါ။ ဒါပဲ။

တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က အမေး အမြန်း ထူသော ဆံပင်ညှပ် ဆရာနှင့် တွေ့ခဲ့ဖူးသဖြင့် သွေး လန်နေဟန် တူသည်။ ဆံသ ဆရာတွေမှာလည်း စရိုက် အမျိုးမျိုး ရှိ၏။ တချို့က နှုတ် နည်းသည်။ ဘယ်လိုပုံ ညှပ် မလဲ တစ်ခွန်း မေးပြီးလျှင်သူ့ အလုပ် သူလုပ်သည်။ တချို့က စိတ်ရှည်သည်။ ဆံပင် တစ်ခါ ညှပ်လျှင် အသေးစိတ် လိုက်ညှိ

နေတာ အလွန်ကြာသည်။ ဒါနို့ ကျတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မဖြစ်။ ကျွန်တော်က ပုံကောင်းတာ တွေ ဘာတွေ အရေးမကြီး၊ မြန်မြန် ကိစ္စပြီးဖို့ပဲ လိုသည်။ တချို့ဆရာများ ဆိုလျှင် ညှပ် ပြီးလို့ ဆံပင်အစအနတွေကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ သုတ်ပြီး ခါပြီးတာတောင် မကျေနပ် သေး။ ရှေ့နောက် ဝဲယာ လှည့် ကြည့်ပြီး ကတ်ကြေးကို ကောက်ကိုင်ပြန်သည်။ ဒီလို အခါကျလျှင် ကျွန်တော်က...

“ဟာ... တော်ပြီ၊ ရပြီ၊ နောက်လဲ ပြန်ရှည်လာမှာပဲ ဟာ”

ဆိုပြီး ထပြေးရသည်။ ဒါတောင် တချို့ဆရာတွေက...

“ပုံမကောင်းရင် ဆိုင် နာမည် ပျက်မယ်ဗျ”

ဟု ပြောပြီး အတင်းညှိ ပေးနေသေးသည်။

တချို့ကျတော့ ဝေဖန် ရေးအမြင် ရှိသည်။ ညှပ်နေ ရင်းက လူကို အကဲခတ်ပြီး...

“နားရွက် နည်းနည်း ကားတယ်နော်”

“ဗောက်တွေ သိပ်များ တာပဲ တရော်ကင်ပွန်းနဲ့ ခေါင်း လျှော်ဗျ”

“ဝမ်းမှန်မှန် နုတ်ပေး

ဦး၊ ဒါမှဝက်ခြံတွေ ပျောက်မှာ” စသည်ဖြင့် သုံးသပ် တတ်သည်။

အကြောင်းမရှိ အကြောင်း ရှာပြီး စကားဖွာတာမျိုးကျ တော့ စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းသည်။ ဆံပင်ညှပ်နေတုန်း တန်းလန်း ဆိုတော့ ထလစ်သွားလို့လည်း မရ။ မကြားချင်ယောင် ဆောင် နေလို့လည်း မဖြစ်။ စပ်စပ်စုစု အမေးအမြန်း ထူတာမျိုး ဆိုလျှင် အတော် ကသိကအောက် ဖြစ် ရသည်။

“ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ” မေးတာ အဆိုးဆုံးပဲ။

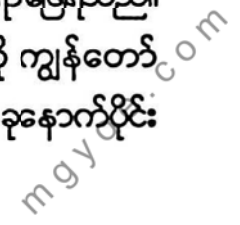
စာရေးဆရာပါ ဖြေလို့ မဖြစ်။ ကလောင်အမည်က ဘာလဲ ဆက်မေးတော့မည်။ ပြော ပြလို့ ကိုယ့်စာ ဖတ်ဖူးတဲ့လူ ဆို တော်သေးသည်။

“တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါ ဘူး၊ ဘာစာတွေ ရေးတာလဲ”

ဆိုလျှင် နေရင်း ထိုင်ရင်း သိက္ခာကျတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ပုံနှိပ်တိုက်မှာ လုပ်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်...

“ဒီလိုပါပဲ ကြုံရာ ကျပန်း ပေါ့”

ဟု မရေးမရာ ဖြေရသည်။ ဒီလို ဆိုင်မျိုးကို ကျွန်တော် ရှောင်လေ့ရှိ၏။ ခုနောက်ပိုင်း

ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် တချို့မှာ ဗီဒီယို ပြတတ်သည်။ တီဗွီကို ဆိုင် ထဲမှာ ထားသည်။ ဆိုင်က ကျွန်းကျွန်းလေး ဆိုတော့ တီဗွီက ဆံပင်ညှပ်ထိုင်ခုံနဲ့ သုံးလေး ပေလောက်သာ ကွာသည်။ အပြင်က လူတွေပါ ကြားရ အောင်အသံကိုလည်း အကျယ် ကြီး ဖွင့်ထားရသေးသည်။ များသောအားဖြင့် မြန်မာ ဗီဒီယိုကားတွေ ပြတတ်သည်။ ဒီတော့ ဆံပင်ညှပ်ခံရင်းက 'ဒုန်း ဒိုင်း ခွပ် အင့်' ဆိုသော မြည်သံစွဲတွေ၊ သရုပ်ဆောင် တွေ အချင်းချင်း အော်ဟစ် ငြင်းခုံကြတာတွေ၊ မင်းသမီး တွေရဲ့ ဖျစ်ညှစ် ငိုရှိုက်သံတွေ ကို ကြိတ်မှိတ် နာခံရသည်။

တစ်ခါတော့ ဗီဒီယို ဇာတ်လမ်းထဲမှာ လူကြမ်းက မင်းသားကို အကောက်ကြံပြီး လူသတ်တရားခံ ဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့ အခန်း ပါလာသည်။ လူကြမ်းက ကြိုးနဲ့ အတုပ်ခံ ထားရသော မင်းသားကို...

“မင်းတော်တော်ယုတ် မာတဲ့ကောင်ပါလားကွဟေ”

ဟု မခန့်လေးစားဟန် ပန်ဖြင့်ပြောလိုက်သောအခါ ဆိုင်ရှေ့မှာ လာရပ်ကြည့်နေ သော မိန်းမကြီး တစ်ယောက်

မှာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ...

“နင်သာ ယုတ်မာတာ ဟဲ့၊ နင်သာ လူယုတ်မာ”

ဟု လက်ညှိုးငေါက် ငေါက် ထိုးပြီး လှမ်းအော်လိုက် သည်။ ကျွန်တော်သည် တီဗွီ နား ကပ်ထိုင်နေရသူ ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ့်ကိုအပြောခံရသလို တွန့် ခနဲ ဖြစ်သွားရသေးသည်။ ဒီလို ဆိုင်မျိုးထက် စာလျှင် စကား ဖွာတတ်သော ဆံသဆရာ ဆီမှာ ညှပ်ရတာကမှ နားပူ သက်သာသေးသည်ဟု ထင်မိ ၏။

တစ်ရက်တွင် ဈေးဘက် သွားရင်း ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ကို တွေ့လိုက်မိ၏။ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေး ဘေး မှာ ထိုးပြီး ဖွင့်ထားတာ။ ဆိုင် ကတော့ ခပ်နုပ်နုပ်ပဲ။ လူရှင်း နေသဖြင့် ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက် သည်။

ဆိုင်က သွပ်မိုး၊ ဝါးထရုံ ကာ၊ ခုံကလည်း ခေတ်ဟောင်း ပုံတုံးတုံးကြီး။ သားရေခင်း က ပေါက်ပြဲပြီး အထဲက အုန်း ဆံဖတ်တွေကို မြင်နေရ၏။ မှန်တွေကလည်း ဘေးထောင့် တွေမှာ ပြဒါးကွာပြီး ကွက်စ ပြုနေပြီ။ ပြီးတော့ နံရံကပ်စင်

ကလေးပေါ်မှာ ရှားရှားပါးပါး နေရှင်နယ်ဟိုင်ဖိုင် ရေဒီယို ကလေး တစ်လုံး။ တိုက်ဆိုင် ချင်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သုံး ဆယ်လောက်က ခေတ်စား ခဲ့သော သီချင်းတစ်ပုဒ် လာ နေသည်။ အနေအထားမှာ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ညှပ်ခဲ့ရသော ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် တွေနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ။ လူ ငယ်ဘဝကို ပြန်ရောက်သွား သလိုတောင် ခံစားရသည်။ ကျွန်တော် သဘောကျသွား ၏။ နောက်ကို ဒီဆိုင်မှာပဲ ညှပ်တော့မယ်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ဆံသဆရာစကား ကြော ရှည်ချင်လည်း ရှည်ပါ စေတော့။

ဆံပင်ညှပ်ဆရာသည် သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်၊ မျက်မှန် ထူထူတပ်ထားသည်။ ကျွန်တော် က ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်ပြီးနောက် သူက မေးသည်။

“ဘယ်လို ညှပ်မလဲ”

“ကြည့်ကောင်းသလို သာ ညှပ်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော့် ခေါင်းကို လှည့်ပတ်အကဲခတ်ကြည့်ပြီး နောက်...

“ရှေ့ပိုင်းက ဆံပင်တွေ

ဟုပြောသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရှေ့က မှန်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခုမှ သတိပြုမိ၏။ ကျွန်တော့်အရှေ့ပိုင်းက ဆံပင်တွေ တော်တော်ပါးနေပြီ။ ဦးရေပြားကိုတောင်ဖောက်ပြီး မြင်ရလောက်သည်။ ကျွန်တော်သည် မှန်လည်း မကြည့်။ ခေါင်းလည်း မဖြိုးတာကြာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အမှတ်တမဲ့ ရှိနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အသက်အရွယ် ရလာလို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဟိုအရင်က ဆံပင်ကို ဂရုတစိုက်မထိန်းသိမ်း ခဲ့လို့လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆံပင် အရှည်ကြီး ထားပြီး ခေါင်းတော့ မှန်မှန် မလျှော်ဖြစ်။ တော်တော် ညစ်ထပ်ထပ်ဖြစ်လာပြီဆိုမှ အဝတ်လျှော် ဆပ်ပြာမှုန့်တွေနဲ့ ပွတ်ပြီး လျှော်ပစ်လိုက်တာ။ ကြေးတော့ တကယ် ပြောင်သည်။ ဆံသားတွေကတော့ ပျက်စီးကုန်ဟန် တူလေသည်။

“အေးဗျာ၊ အတော် ပါးသွားတာပဲ”

“မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြည့်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

ဆံသဆရာက ပြောပြီး ဆံပင် စညှပ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ဟိုတွေး ဒီတွေး လုပ်နေလိုက်သည်။ အတန်ကြာတော့ ဆံသဆရာက ကျွန်တော့် လည်ကုပ်တွေကို မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးနှင့် ပွတ်ခါပေးရင်း...

“ဘယ်လိုလဲ ကြည့်ပါဦး”

ဟု ပြောသည်။ မှန်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စောစောက ဦးခေါင်း ရှေ့ပိုင်းမှာ ပါးပြီး ကွက်နေတာ မရှိတော့။ အတော် ကြည့်ကောင်းသွားသည်။ အံ့ဩစရာပဲ။

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

ဟု ကျွန်တော်က ခိုကျူးလိုက်တော့ ဆံသဆရာက...

“ဒါက လွယ်လွယ်လေးပါ။ ပါးနေတဲ့ နေရာကို လုံးဝ မတို့မထိဘဲ ဘေးက ထူနေတဲ့ ဆံပင်တွေကိုပဲ ပါးအောင် ညှပ် ထုတ်ပစ် လိုက်တော့ တညီတည်း ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျ”

သူ့အိုင်ဒီယာက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ခေါင်းထဲသို့ ခပ်ကြောင်ကြောင် အတွေးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်။ လီနင်တို့ စတာလင်တို့ မော်စီတို့တို့

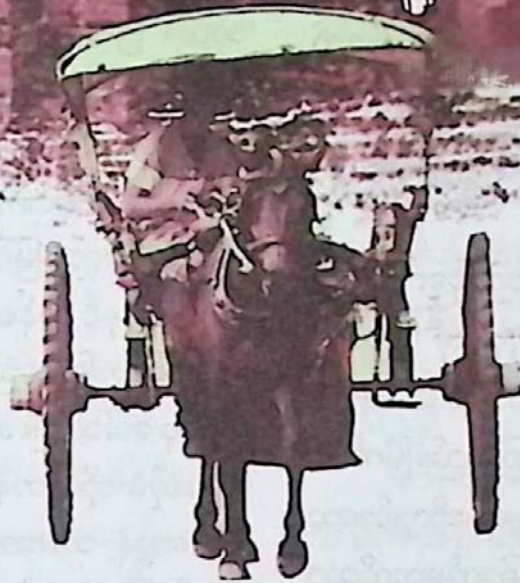
ဟာ သူတို့ရဲ့ ကမ္ဘာကျော် အတွေးအခေါ်တွေကို ဆံပင် ညှပ်ရင်းနဲ့ များ စဉ်းစားခဲ့ကြလေသလား မသိဘူးနော်။

■
မြန်မာသစ် မဂ္ဂဇင်း၊
နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၁။

မြင်းလှည်းလေးနဲ့တူပျော်ပျော်

အက်ဆေး

မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးက လိမ္မော်ရောင် သန်းနေသည်။ ဝင်ခါနီး နေလုံးကြီး၏ အလင်းပြန်မှု တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်။ မြေကြီးကိုက ကြေးနီရောင် ထနေခြင်း ဖြစ်၏။ ကျောက်တောင်ကြီးတွေက ကွဲအက်နေပြီး ကမ်းပါးယံ နှစ်ခုကြားမှာ သဘာဝတောင်ကြားလမ်းကလေး တစ်ခုလို ဖြစ်နေ၏။ တောင်ထိပ်ပေါ်မှ အောက် သို့ စီးကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန် ကြီးမားသော ကင်းခြေများကြီး တစ်ကောင် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် တွားသွားနေသလို မြင်ရသည်။ အမှန်မှာ ခရီးသွား မြင်းလှည်းတန်းကြီး တစ်ခုပင် ဖြစ်လေ၏။ ပိတ်ကြမ်းပတ္တမြားဖြင့် ချုပ်ထားသော ပေါင်းမိုးကြီးများ တပ်ထားသည့် လှည်းတွေ ဖြစ်၏။ တချို့လှည်းတွေမှာ ကုန်ပစ္စည်း တင်သည်။ တချို့မှာ ခရီးသည်တွေ ပါ သည်။ ခရီးသွားသူတွေကတော့ ရည်ရွယ် ချက် အမျိုးမျိုး ရှိသည်။

ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ နယ်သစ် ပယ်သစ်မှာ အခြေချဖို့ မိန်းမရော ကလေး တွေပါ မိသားစု လိုက် ထွက်ခွာလာသူများ၊ အရောင်းအဝယ်သမား ကုန်သည်များ၊ မိုင်းတွင်းဆီ သွားမည့် ရွှေ ရှာဖွေ တူးဖော်သူများ စသည်ဖြင့် လူမျိုးစုံပါသည်။

မြင်းကို အလွတ်စီးလာသူတွေလည်း ပါသည်။ သူတို့ထဲမှာ ကိုယ့်ခရီး ကိုယ် သွားသူတွေပါသလို လှည်းတန်း လုံခြုံရေးအတွက် တာဝန်ယူထားသူတွေလည်း ရှိသည်။ သူတို့ဆီမှာ သေနတ်ကိုယ်စီ ပါသည်။ ခါးမှာ ခြောက်လုံးပြူးတွေ ချိတ်

ထားသည်။ ဝင်ချက်စတာရိုင်ဖယ်တွေလည်း ရှိသည်။ သူတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ ရှေ့မှ ကြို သွားပြီး လမ်းအခြေအနေ ရှင်း၊ မရှင်း လေ့လာ သည်။ စိတ်မချလျှင် ကုန်းမြင့်ပေါ် တက်ပြီး ထောက်လှမ်းသည်။ လှည်းတန်းကြီး၏ ရှေ့ နောက်ဝဲယာ လှည့်ပတ်ပြီး ကင်းလှည့်တဲ့ အခါ လှည့်သည်။ လှည်းတန်းကြီး၏ နောက် တွင် ဖုန်လုံးကြီးတွေ တလိပ်လိပ် ထကျန်ခဲ့ တာကို ခရီးမိုင် အတော်ဝေးဝေးမှ လှမ်းမြင် နိုင်သည်။

သင့်တော်သော နေရာတစ်ခုကို ရှာပြီး ညအိပ်ရပ်နားကြသည်။ လှည်းမှ ဖြုတ်ပြီး လှန်ထားသော မြင်းတွေက အနီးအနားရှိ မြက်ပင်များကို ရှာစားနေကြသည်။ မြက်ပင် များ မပေါက်ရောက်သော နေရာ ဆိုလျှင်တော့ အသင့်ပါသွားသော မြက်ခြောက်များကိုသာ ဝါးကြရ၏။

လူတွေကတော့ ဟင်းချက်တဲ့ လူက ချက်၊ ကော်ဖီအိုး ကျိုတဲ့လူက ကျို၊ ယမကာသမား တွေကလည်း စုဝေးပြီး ဝိစကီပုလင်း ဖွင့်၊ ဂစ်တာ တီးတဲ့လူက တီး၊ ဘာဂျာမူတ်တဲ့ လူ က မူတ်၊ သီချင်း ညည်းတဲ့ လူက ညည်းရင်း အပန်းဖြေကြရသည်။

လမ်းခရီးမှာ ယုန်တို့၊ ဒရယ်တို့ ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးမိတဲ့နေ့ ဆိုလျှင်တော့ အသားကောင် လုံးကင်ကို ဓားနဲ့ လှီးဖဲ့ပြီး တဝကြီး အားရပါးရ စားနိုင်သည်။ ဒါမှ မဟုတ်လျှင်တော့ ရိက္ခာ အဖြစ် ယူလာခဲ့သာ အသားခြောက်၊ ပြောင်းဖူး ကြမ်း၊ ပဲဟင်းတို့နှင့်သာ အာသာဖြေရ၏။

ငယ်ငယ်က ကြည့်ခဲ့ဖူးသော အနောက် တိုင်း ကောင်းဘွိုင်ဇာတ်ကားထဲက မြင်ကွင်း

များ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်ကတည်းက မြင်းလှည်း များကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် အလွန်ကျယ်ပြန့် သော လွင်ပြင်ကြီးများ၊ မြက်ခင်းကြီးများ ရှိ သည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းတွေလည်း ပေါများ သည်။ မြင်းလှည်းကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် သုံးကြသည်။ ခရီးဝေး သွားချင်သူများက လှည်းကြို လိုက်စီးကြရသည်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ စီးပွားရေး အကွက် မြင်သူများက မြင်းလှည်းတွေ ထောင်ပြီး ခရီးသည်နှင့် ကုန်စည်ပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်း ကို လုပ်လာကြသည်။ ထိုလှည်းများကို ရထား လုံးဟု ခေါ်သည်။ အတွင်းခန်းထဲမှာ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံတန်း နှစ်ခုပါသည်။ ကူရှင်တွေ ဘာတွေနဲ့ သားသားနားနား ပြုလုပ်ထားကြ သည်။ ပြတင်းပေါက်မှာ ခန်းဆီးနဲ့၊ လူကုံထံ တွေ စီးဖို့ စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အခုခေတ် လိုဆို အထက်တန်းတွဲပေါ့။ ဟိုနား ဒီနား ခရီးတို လိုက်သူများနှင့် ဆင်းရဲသားတွေက တော့ နောက်ဘက်ရှိ အကန့်ကလေးမှာ အမှီး မပါ ဘာမပါ ဖြစ်သလို စီးရသည်။ ရိုးရိုးတန်း ပေါ့။

ထိုမြင်းရထားများသည် စာတိုက်လုပ် ငန်းကိုလည်း ပူးတွဲ လုပ်ကိုင်ကြသည်။ စာ နှင့် ပါဆယ်ထုပ်များကို တစ်မြို့မှ တစ်မြို့ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ပေးသည်။ သူတို့နှင့်အတူ သတင်းထူးတွေလည်း ပါလာတတ်သည်။ ဘူတာရုံ ရှိသော မြို့တွေက ကြေးနန်းသတင်း တွေဖူးသတင်းလွှာ ထုတ်ဝေကြသည်။ ဒါတွေ ကိုလည်း မြင်းရထားတွေက ဖြန့်ချိပေးသည်။ သတ်မှတ်ထားသော မြို့တွေမှာ ခရီးပန်းလာ

www.mgye.com

သော မြင်းတွေကို ဖြုတ်ထားခဲ့ပြီး မြင်းအသစ် လဲ၍ ချက်ချင်း ဆက်ထွက်နိုင်သဖြင့် ခရီးလည်း တွင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ရှေးအခါက မြင်းလှည်းကို သုံးလေ့ မရှိ။ နွားလှည်းကိုသာ သုံးကြသည်။ ဒီမှာ နွားတွေ ပေါ့ပြီး မြင်း ရှားပါး သောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ပြီးတော့ မြင်း က မြေပြန့်လွင်ပြင်မှာသာ ပြေးအား ကောင်း သည်။ ကုန်းတွေ၊ ကမူတွေ၊ ချိုင့်တွေ ရှိသော မြေနှင့် သိပ်မသင့်တော်။ ရွှံ့ထဲ၊ ဗွက်ထဲလည်း မရုန်းနိုင်။

နွားကတော့ ဘယ်လို မြေအနေအထား မျိုးမဆို ကြိတ်ပြီး ဆွဲနိုင်သည်။ ရာသီဥတု ဒဏ်ကိုလည်း မြင်းထက် ပိုပြီး ခံနိုင်သည်။ လူစီး၊ ကုန်တင်၊ ဘက်စုံ သုံးနိုင်သည်။ လယ် ယာလုပ်ငန်းမှာလည်း သုံးလို့ ရသည်။ တန်ဖိုး ကလည်း မြင်းထက် သက်သာသည်။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ မြင်းက ရှားပါး သော သတ္တဝါဖြစ်သဖြင့် မြင်းချော မြင်းကောင်း ဆိုလျှင် ဘုရင့်တပ်မတော်ဆီ ဆက်သွင်းကြ ရသည်။ ထို့ကြောင့် နွားသည် အရပ်ဘက်သုံး ဖြစ်ပြီး မြင်းကတော့ စစ်ဘက်သုံး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

မြင်းလှည်းယဉ်ကျေးမှုသည် မြန်မာ နိုင်ငံသို့ အင်္ဂလိပ်တို့နှင့်အတူ စတင် ရောက်ရှိ လာဟန် တူသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့သည် မြန်မာ နိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် မြို့ပြကို စနစ် ကျအောင် တည်ဆောက်သည်။ မြို့ကွက်ကို တိုးချဲ့သည်။ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ သွား လာမှု လွယ်ကူအောင် လမ်းတွေဖောက်သည်။ တံတားတွေ ဆောက်သည်။ ထိုအခါ ပိုမြန်ပြီး

ပိုခရီးတွင်သော မြင်းလှည်းတွေလည်း ခေတ် စားလာရတော့သည်။

ကိုလိုနီခေတ်က သုံးစွဲသော မြင်းလှည်း များတွင် အခြေခံအားဖြင့် နှစ်မျိုး ရှိသည်။ ဒေါက်ကပ်နှင့် ဘာဂီတို့ ဖြစ်၏။ ဒေါက်ကပ် သည် အမိုးအရှင် ပါသော နှစ်ဘီးတပ် မြင်း ရထား ဖြစ်ပြီး လူစီးလို့လည်း ရ၊ ကုန်လည်း တင်နိုင်သည်။ ဘာဂီကတော့ ဘီးလေးဘီး တပ် မြင်းရထား ဖြစ်ပြီး လူစီးဖို့ အဓိက ဖြစ်၏။ ခုခေတ် ပစ်ကပ်ကားနှင့် ဆလွန်ကား ကွာ သလိုမျိုးပါပဲ။ ဒေါက်ကပ် ဆိုတာက အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကား ဖြစ်ပြီး ဘာဂီကတော့ ဟိန္ဒူ ဝေါဟာရ ဖြစ်သည်ဟု မြန်မာအဘိဓာန်က ဆိုသည်။

ဒေါက်ကပ်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိသည်။ အမိုးက အရှင်ဆိုတော့ ညနေဘက် လေညင်းခံ ထွက်ရင်း စတိုင်ထုတ်ကြသည်။ ထသွား ထလာ လွယ်လွယ်ကူကူ စီးနိုင်သည်။ လုပ်ငန်းသုံးဖို့ လည်း အဆင်ပြေသည်။

ဘာဂီကတော့ ပိုပြီး ခုံညားသည်။ တံခါး တွေ၊ လိုက်ကာတွေနဲ့ ဆိုတော့ လုံလုံခြံခြံ ရှိသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေ စီးကြသည်။ ကိုယ်ထည်ကို ပွတ်လှဲတွေ ဘာတွေ နဲ့ အလှဆင်၊ ပေါ်လစံသုတ်၊ ထိုင်ခုံကူရှင်ကို ပိုးသား ဖဲသားတွေနဲ့ ဖုံး၊ ကတ္တီပါလက်တင်၊ ကျောမှီခေါင်းအုံးတွေ ထည့်၊ တံခါးလက်ကိုင်း၊ မီးအိမ်တို့ကို ကြေးဝါဖြင့် ပြုလုပ်ပြီး ပြောင် လက်နေအောင် တိုက်၊ မြင်းကောင်း မြင်းချော ကြီးတွေ တပ်ဆင်ပြီး ဓနအင်အားနှင့် ရာထူး ဂုဏ်ထူး အဆောင်အယောင်ကို ထုတ်ပြကြ သည်။ ခုခေတ်သူဌေးတွေ ဒရိုင်ဘာ ငှားထား သလို မြင်းလှည်းမောင်းသူတွေ ခန့်ထားကြ

သည်။ ကိုယ်ပိုင် မရှိသူတွေကတော့ အငှား မြင်းရထားများကိုသာ စီးပြီး အာသာ ဖြေရ သည်။

အခုနောက်ပိုင်း နယ်မြို့တွေမှာ တွေ့ရ တတ်သော မြင်းလှည်းများမှာ ဒေါက်ကပ်ကို အခြေခံပြီး တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ယူဆရ၏။ ဘာဂီကတော့ မရှိသလောက် နည်းသွားပြီ။ ပြင်ဦးလွင်ဘက်မှာသာ တွေ့ရ တော့သည်။

ဆရာကြီး ရွှေခွေဒေါင်း၏ တစ်သက်တာ မှတ်တမ်းထဲတွင် မြင်းအကြောင်းကို တခမ်း တနား ထည့်ရေးခဲ့သည်။ ဆရာကြီးက မြင်းစီး ရတာကို တော်တော် ဝါသနာ ပါပုံ ရသည်။ မြင်းစီးရသော အရသာကို အားကျလောက် အောင် အသေးစိတ် ရေးခဲ့၏။

အနောက်နိုင်ငံက မြင်းများနှင့် မြန်မာ မြင်းများ ပြေးပုံမတူကြောင်းကိုလည်း ဖတ်ရ၏။ အနောက်နိုင်ငံမှ မြင်းတွေက ခြေလေးချောင်း စလုံး တစ်ပြိုင်တည်း လှုပ်ရှားသည်။ ရှေ့ခြေ နှစ်ချောင်းကို စုံယက်၊ နောက်ခြေ နှစ်ချောင်း ကို စုံကန်ပြီး ပြေးသည်။

မြင်းပြိုင်ပွဲမှာ ပြေးသလိုမျိုး ဖြစ်၏။ မြန်မာ မြင်းတွေကတော့ ခြေလေးချောင်းကို အလှည့် ကျ စည်းချက်ညီညီ ချပြီး ပြေးသည်။ အသားကျ ပြေးနည်းဟု ခေါ်သည်။

အသံထွက်ပုံချင်းတောင်မတူ။ အနောက် နိုင်ငံမှ မြင်းပြေးသံက တဖြောင်းဖြောင်း၊ တဝေါဝေါ ဖြစ်ပြီး မြန်မာမြင်း ပြေးသံကတော့ 'ဂေါက်ဂတ် ဂေါက်ဂတ်' ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် တို့ ငယ်ငယ်က မြင်းစီးတမ်း ကစားတဲ့အခါ ပါးစပ်ဖြင့် 'ဒက်ဂလောက် ဒက်ဂလောက်' ဟု အော်သော အသံနှင့် တော်တော် တူပါသည်။

ဆရာသော်တာဆွေသည် အိမ်ထောင် ကျခါစ စာရေးဆရာ မဖြစ်ခင် သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှုအတွက် မြင်းလှည်းမောင်းပြီး အသက်မွေးခဲ့ဖူးသည်။ ကျောင်းသားသာသာ အရွယ် အစိမ်းသက်သက်မို့ မြင်းအကြောင်း နားမလည်သဖြင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပုံ၊ မျက်စိ မမြင်သော်လည်း အနံ့ခံကြည့်ရုံဖြင့် ရောဂါကို ထင်ဟပ်ဖော်ထုတ်နိုင်သော မြင်းဆေးဆရာကြီး ဘလှိုင်းမာစတာနှင့် တွေ့ရပုံတို့ကို 'ကျွန်တော့် ဘဝဇာတ်ကြောင်း' အမည်ဖြင့် ရေးခဲ့တာ သိပ် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖေ (သာဓု) သည်လည်း စစ်အတွင်း ဂျပန်ခေတ်က မြင်းလှည်း မောင်း ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က အဖေသည် ကလေး ဆေး ပေါင်ဒါ လုပ်ရောင်းသည်။ ဆိုင်တွေကို ပေါင်ဒါ လိုက်ပို့ရာမှာ သုံးဖို့မြင်းလှည်းကလေး တစ်စီး ဝယ်ထားသည်။ မြင်းကတော့ မြင်းမကလေး ဖြစ်၏။ အကောင်သေးသေး ပုပုကလေးပဲ။ သို့ရာတွင် သိပ်သတ္တိကောင်းသည်။

ပေါင်ဒါ လိုက်ပို့ရင်း လေယာဉ်တွေက ဗုံးလာကြသောအခါ ရောက်ရာနေရာမှာခိုကပ် ပြီး ပုန်းနေရသည်။ ဗုံးကွဲသံ၊ စက်သေနတ် သံတွေ ပုန်းခိုင်းကြ ဆူညံနေသော်လည်း မြင်းမ ကလေးက လန်ပြီး ပြေးတာမျိုး မရှိ။ ကုလားပဲ ရေစိမ် လက်တစ်ဆုပ်စာလောက် ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပေးထားလျှင် အေးအေးဆေးဆေး မြို့ ရင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေတတ်သည်ဟု အဖေ ပြန်ပြောဖူးသည်။

“မြင်းလှည်းကလေးနှင့် တူပျော်ပျော်... ဘုရားပွဲတော် သွားစို့နော်”

ဆိုသော သီချင်းသည် ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ရေဒီယိုမှ မကြာခဏ လာသည်။

“ဘုံပြတ်ခေါ် မြင်းလှည်းကလေးနဲ့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ထိုင်၊ မမတို့ မော်ရွှေမြိုင်”

ဒီသီချင်းတွေ နားထောင်ပြီးနောက် မြင်းလှည်း စီးချင်သော စိတ်တွေ ပြင်းပြလာသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် လူမှန်း သိတတ်ခါစ အရွယ်၌ ရန်ကုန်မှာ မြင်းလှည်းတွေ မရှိတော့။ သူတို့နေရာမှာ သုံးဘီးကားတွေက အစားထိုး ပြေးဆွဲနေပြီ ဖြစ်၏။ ပဲခူးက အဖေအမျိုးတွေ ဆီ သွားလည်တော့မှပင် မြင်းလှည်းစီးခွင့် ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို တစ်တွေက မြင်းလှည်းဆရာကြီးကို စည်းရုံးပြီး မြင်းကြီးကို တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ကိုင်ကြသည်။ ဒါကိုပင် မြင်းလှည်း မောင်းတတ်ပြီ ဆိုပြီး ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ရသည်။

အဖေနှင့်အတူ မန္တလေးကို လိုက်သွားသောအခါမှာတော့ မြင်းလှည်းကို တဝကြီး စီးရ၏။ မန္တလေးက လူစီးမြင်းလှည်းများမှာ တခြားမြို့တွေက ပုံစံနှင့်မကွဲပြားလှသော်လည်း ကုန်တင် မြင်းလှည်းတွေကတော့ ထူးခြားသည်။ လှမ်းအိမ်က နည်းနည်း ပိုကြီးသလား ထင်ရ၏။ အမိုးမပါ။ ဒေါက်ကောင်းကောင်း မြင်းချော မြင်းလှကြီးတွေ က,ထားသည်။ များသောအားဖြင့်တော့ နွားနို့ ပို့သော မြင်းလှည်းများ ဖြစ်၏။ လူစီးမြင်းလှည်းတွေလို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မဟုတ်ဘဲ ကဆုန်ပေါက် ပြေးကြသည်။ လှည်းကို မမြင်ရခင်မှာပဲ ခွာသံ တဖြောင်းဖြောင်းကို အရင် ကြားရတတ်သည်။

ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးကတော့ ဘာဂီ ခေါ် မြင်းရထားများပင် ဖြစ်၏။ ရထားလုံးဟု လည်း ခေါ်သည်။ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏

စုံထောက်ဦးစံရှား ဝတ္ထုတွေထဲမှာ မြင်းရထား အကြောင်း မကြာခဏ ပါသည်။ အမှုသည်၏ အနေအထားကို ကြည့်ပြီး “မြင်းရထားနဲ့ လာခဲ့တယ် မှတ်တယ်၊ ဟုတ်စ” ဟု စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားက ကောက်ချက်ချလိုက်ပုံကို သိပ် သဘောကျသည်။

ပြင်ဦးလွင် ရောက်တော့မှပင် မြင်းရထား စီးချင်သော ဆန္ဒ ပြည့်ဝတော့သည်။ နာရီစင်နားမှာ မြင်းရထားဂိတ် ရှိသည်။ မောင်းသူများမှာ အများအားဖြင့် အိန္ဒိယနွယ်ဖွားများ ဖြစ်၏။ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးတွေလည်း ပါနိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ငှားစီးသော မြင်းလှည်းကို မောင်းတဲ့ ဆရာကြီးမှာ ကောင်းဘွိုင်ကားတွေထဲက မြင်းလှည်းသမားတွေလိုပဲ၊ ဝစ္စကုတ်ခေါ် လက်ပြတ်ခါးတို အင်္ကျီကို အပေါ်က ထပ်ဝတ်ပြီး သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားသည်။ ယူကလစ်ပင်တွေ ကြားက ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် လမ်းကလေး အတိုင်း ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်သို့ သွားခဲ့ရပုံကို ခုထိ မမေ့နိုင်သေး။

ခေတ်ပြောင်းလာတော့ မော်တော်ကားတွေလည်း များပြားလာသည်။ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးလို မြို့ကြီးတွေသာမက နယ်မြို့တွေမှာပါ မော်တော်ကားတွေ ဝင်ရောက်လာသည်။ မြစ်တွေ၊ ချောင်းတွေကို တံတားထိုးနိုင်လာ သဖြင့် အရင်က ကားလမ်း မပေါက်နိုင်သော မြို့တွေမှာပါ မော်တော်ကားတွေ ခုတ်ဝင်ထွက် နိုင်လာသည်။

မြင်းလှည်းနေရာမှာ မော်တော်ကားတွေက တစ်စတစ်စ အစားထိုး ဝင်ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ မြင်းလှည်းစရိတ်ကလည်း

မြင့်တက်လာနေသည်။ ခုချိန်မှာ မြင်းလှည်း အသစ်တစ်စီး တည်ဆောက်ဖို့ မလွယ်တော့။ မြင်းကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရတာက လည်း တာဝန်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ အစာ ကောင်းကောင်း ကျွေးမည်ဆိုလျှင် ဓာတ်ဆီဖိုး ထက်တောင် ပိုပြီး ကုန်ကျလေမလား မသိ။

မြင်းလှည်းခေတ် တိမ်ကောလာတော့ မည်။ စီးခွင့်ရတုန်း စီးထားမှ ဆိုပြီး သန်လျင် ဘက် ရောက်တိုင်း မြင်းလှည်းကို တကူးတက ငှားစီးရသည်။ ကြာလျှင် မြင်းလှည်းတွေ ပပျောက်သွားမှာကိုတောင် စိုးရိမ်မိ၏။ ပြင်ဦးလွင် က မြင်းရထားတွေကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အဖြစ် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ထားလျှင် ကောင်းမည် ထင်၏။

ထို့အတူ ပုဂံက မြင်းလှည်းတွေကိုလည်း ရိုးရာ မပျက်အောင် ဂရုစိုက်ရလိမ့်မည်။ ပုဂံမှာ ဘုရားတွေ လှည့်ဖူးလျှင် မြင်းလှည်းနဲ့ သွားတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။ အေးအေးဆေးဆေး ဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ရှုမိတွေကို အရသာခံ ကြည့်လို့ ရသည်။ လမ်းမှာ ခဏရပ်ပြီး လမ်း ဘေးက ဘုရားငုတ်တိုတွေ၊ အုတ်ပုံ အုတ်ရိုး တွေကို အချိန်ယူပြီး ဆင်းလေ့လာလို့ ရသေး သည်။

ပုဂံကို လူတွေ အရောက်အပေါက် များ လာသည်။ ပြည်တွင်းရော ပြည်ပကပါ ခရီး သည်တွေ အဝင်အထွက် များလာသဖြင့် ကား ကြီး ကားငယ်တွေကလည်း အရင်ကထက် အဆများစွာရောက်ရှိလာသည်။ ကားတွေဆီ က ထွက်ပေါ်လာသော ဓာတ်ဆီငွေ၊ ဒီဇယ် ငွေတွေက လေထုကို ညစ်ညမ်းစေသည်။

ပုဂံက စေတီပုထိုးတွေ နှစ်ပေါင်းထောင် ချီပြီး ကြာအောင် ခိုင်ခံ့စွာ တည်ရှိနေနိုင်ခြင်း

မှာ ခြောက်သွေ့သော ရာသီဥတု တစ်ခုတည်း ကြောင့်မဟုတ်။ သန့်ရှင်းသော လေထု ရှိခဲ့သော ကြောင့်လည်း ပါသည်။

ပုဂံက ဘုရားတစ်ဆူကို ဝင်ဖူးလိုက်တဲ့ အခါတိုင်း ပုဂံခေတ်ကို ပြန်ရောက်သွားသလို ခံစားရတတ်သည်။ ထူးဆန်းသော အတွေ့ အကြုံတစ်ခုပါ။ ဘုရားထဲက ပြန်ထွက်အလာ ရှေးအတိတ်ကာလကို လွမ်းမောလက်စ မကုန် သေးခင်မှာ ခေတ်မီဘတ်စ်ကားကြီး၏ ဟိုက် ဒရောလစ်တံခါးက ရှူးခနဲ ပွင့်၊ အိစက်စက် ဆိုဖာပေါ် ဝင်ထိုင်၊ လေအေးစက်က စိမ့်ခနဲ ကြိုဆိုလိုက်သောအခါ အပူရှုပ်သွားသလိုမျိုး ခံစားမှု ရှေ့ခံဖြစ်သော ဝေဒနာနှင့် ကြုံရသည်။

တကယ်လို့သာ မြင်းလှည်းကလေးနဲ့ ဆိုလျှင် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် မြေနှိလမ်း ကလေးဘေးက ထနောင်းပင်တွေ၊ ရှားစောင်း ပင်တွေကို ကြည့်ရင်း၊ ကြေးနီရောင်မြေပြင် ကို ငေးမောရင်း၊ ချူသံလွင်လွင်ကို နားဆင် ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သံဗျင်ငယ် တစ်ဦးလို လို့၊ အနန္တသူရိယအမတ်ကြီး၏ အိမ်တော် သား တပည့်တစ်ဦးလိုလို စိတ်ကူးယဉ်ကြည့် ရတာ ဘယ်လောက် အရသာ ရှိလိုက်လေ မလဲ။

အောင်ပင်လယ်မဂ္ဂဇင်း၊
ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၀၉။

ဆောင်းပါး

အဖွားကို တိုးတက်ရေးအတွက် မင်းလူ

graphic design by artist aung kyaw © 2024

ကမ္ဘာ့ဖလား ခြေစစ်ပွဲ မြန်မာနှင့် အိုမန် တို့ကစားကြပုံအကြောင်း လူတိုင်းလိုလိုသိပြီး ဖြစ်၏။ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း အားလုံး မျက်မြင်။ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မြန်မာ ဘောလုံးပွဲကြည့် ပရိသတ်အပေါ် အပြစ် ပုံချ ကြသည်ကိုလည်း ကြားနေ၊ ဖတ်နေရသည်။ ဒါဖြင့် မဟုတ်ဘူးလား၊ အပြစ် မရှိဘူးလား မေးလျှင်တော့ ငြင်းဖို့ ခက်နေပြန်သည်။ လူ သက်သေ၊ ပစ္စည်းသက်သေ၊ ဗီဒီယိုသက်သေ၊ ဓာတ်ပုံသက်သေတွေ အစုံအလင် ရှိနေမင့် ကိုး။

သို့ရာတွင် ပြဿနာတစ်ခုကို ဝေဖန် ဆန်းစစ်ရာမှာ 'ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲ' ဆိုတာ တစ်ခုတည်းကို ကြည့်ပြီး သုံးသပ်၍ မရ၊ 'ဘာ ကြောင့် ဖြစ်တာလဲ' ဆိုသော အချက်ကိုပါ ထည့်သွင်းစဉ်းစားဖို့ လိုသည်။

ခုကိစ္စမှာ ပြဿနာက အိုမန်နိုင်ငံမှာ စတင်အရင်းခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မြန်မာဘောလုံး အသင်းက အိုမန်မှာ အဝေးကွင်းအဖြစ် ပထမ အကျော့ သွားကစားခဲ့ရသည်။ အိုမန်တို့က အိမ်ရှင်အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝသာမက ပိုပိုသာသာကြီးကို ယူပစ်ခဲ့သည်။ ဒိုင်လူကြီး လား၊ စည်းကြပ်ဒိုင်လားတော့ မသိ၊ သူက လက်ဘနွန်နိုင်ငံသားဟု ကြားရ၏။ တစ်နိုင်ငံစီ ဖြစ်သော်လည်း လူမျိုးချင်း ဆက်နွယ်မှု ရှိနေ

သည်။ ဒါလည်း ထည့်စဉ်းစားစရာ ဖြစ်၏။ ထို အချက်ကို သက်သေပြလိုက်သည်မှာ -

ဘောလုံးပွဲတွင် ဒိုင်လူကြီးက အိမ်ရှင် ဘက်ကို သိသိသာသာကြီး မျက်နှာသာပေးခဲ့ ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မြန်မာဘောလုံးသမားတွေ နည်းနည်းလှုပ်သည်နှင့် ပြစ်ဒဏ်ဘော ပေး သည်။ အိုမန်ဘက်က လုပ်လျှင်မသိကျိုးကျွန် နေသည်။

ဒီတော့ မြန်မာအသင်းသားတွေက မိမိ တို့ ဂိုးဧရိယာနားတွင် ဝင်ပူးပြီး မဖျက်ရဲ။ ဒီ ပျော့ကွက် အခွင့်ကောင်း ယူပြီး အိုမန်တို့တစ်ဦး ရသွားသည်။

ဒီလောက်ဖြင့် မကျေနပ်နိုင်သေး။ နောက် တစ်ဦး ရအောင် ကြံဦးမှာ၊ အပြစ်ရှာ၍ မရသော အခါ မြန်မာဂိုးသမား ဘောလုံးကို ကြာတယ် ဆိုပြီး ဂိုးဧရိယာထဲမှာ ပြစ်ဒဏ်ဘော ပေး လိုက်လေသည်။ ဂိုးသမားတစ်ယောက် အနေ ဖြင့် ဘောလုံးကို သတ်မှတ်ထားသော အချိန် ထက် ပိုပြီး ကြာအောင် ကိုင်ထားလျှင် ပြစ်ဒဏ် ဘော ပေးနိုင်သည် ဆိုသော ဥပဒေ ရှိကြောင်း ကြားဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် အသုံးပြုလေ့ မရှိ ပါ။ ပွဲပေါင်း ရာနှင့်ချီ ကြည့်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ဒါမျိုး မတွေ့ဖူးပါ။

များသောအားဖြင့် ဂိုးသမား အချိန်ဆွဲ သည် ထင်လျှင် ဒိုင်လူကြီးက ခရာမှုတ်ပြီး

မြန်မြန်ကန်နို့ အချက်ပေးသည်။ ဒီလိုမှမရလျှင် အဝါကတ် ပြသည်။ နောက်တစ်ခါ ဆိုလျှင် နှစ်ဝါ တစ်နီဖြင့် အထုတ်ခံရမည် ဖြစ်ကြောင်း သတိ ပေးသည်။ ဒါလောက်ပဲ။

အခုတော့ ပြစ်ဒဏ်ဘောမှ လျှို့ဝှက် လာရာက တစ်ဆင့် အိုမန်တို့ ဒုတိယဦး ရသွား တော့သည်။ ဒီနောက်မှာ မြန်မာအသင်းက အဝေးဦး ပြန်ရဖို့ ဖိကစားသည်။ ထပ်ဆောင်း ချိန် သုံးမိနစ် ပေးရာမှာ မြန်မာတို့ ထောင့်ကန် ဘော ရသည်။ ပွဲပြီးဖို့ တစ်မိနစ် လိုသော်လည်း ခိုင်လူကြီးက ကန်ခွင့်မပေးဘဲ ပွဲသိမ်းခရာ မှုတ် ပစ်လိုက်သည်။

ပရီးမီးယားလိဂ် ပွဲတွေ ကြည့်ဖူး၏။ အချိန်စေ့နေသည့်တိုင် ထောင့်ကန်ဘော ရလျှင် တစ်ကြိမ်တော့ အခွင့်အရေး ပေးရစမြဲ ဖြစ်၏။ ခုတော့ အချိန်တောင် မစေ့သေး။

(ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က အာရှဖလား ဗိုလ်လုပွဲမှာ အိမ်ရှင် အီရန်က အခုလိုပဲ နည်း မျိုးစုံနှင့် ညစ်ဖြိုး မြန်မာကို အနိုင်ယူခဲ့ဖူးသည်။ နောက်တစ်ခါ မြန်မာအသင်း ပြည်ပပွဲ သွား ကစားရသောအခါ ဂန္ထဝင်ကာတွန်းဆရာကြီး ဦးဖေသိန်းက 'ဤရန်၊ ထိုရန်တွေကိုလည်း သတိထားကြပါ' ဆိုပြီး 'အီရန်' နှင့် 'ဤရန်' ကို သံတူကြောင်းကွဲ လုပ်၍ ကာတွန်းပုံဖြင့် ပညာ သားပါပါ သရော်တာ မှတ်မိသေးသည်။)

အိုမန်မြေမှာ အညစ်ခံခဲ့ရသဖြင့် မြန်မာ ပရိသတ်မှာ အတော်ကြီး ခံပြင်းနေကြသည်။ နေနှင့်ဦး၊ ငါတို့ အိမ်ကွင်းကျရင် သိမယ်ဟု တေးထားကြသည်။ ခိုင်လူကြီးအပေါ်မှာလည်း အားကိုး မျှော်လင့်ထားကြသည်။ တကယ် လည်း ကစားကြရာ ဂျပန်ခိုင်လူကြီးက မြန်မာ

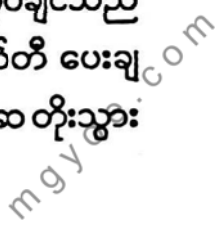
အသင်းဘက်ကို မျက်နှာသာ မပေးသည့်အပြင် ပင်နယ်တီပင် ပေးလိုက်သေးသည်။

တကယ်တော့ ထိုပင်နယ်တီမှာ ပေးလည်း ရသည်။ မပေးလည်း ရသည် ဆိုသော အနေ အထား ဖြစ်၏။ ပေးလိုက်သည့်အတွက် ခိုင် လူကြီး မှားတယ်လို့ ပြောလို့ မရ။ သို့ရာတွင် ပွဲ၏ လက်ရှိ အခြေအနေကို ထည့်သွင်း စဉ်း စားသင့်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အိုမန်က တစ်ဦး သွင်းထား ပြီးပြီ။ ပထမအကျော့တုန်းကလည်း နှစ်ဦး၊ ဦး မရှိ။ ဒီတော့ အဝေးဦး အပါအဝင် သုံးဦး အသာ ရထားပြီးပြီ။ မြန်မာအသင်း အနေဖြင့် သရေ ရလဒ်ကိုတောင် မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့။ လေးဦး ပြန်သွင်းနိုင်မှသာ ခြေစစ်ပွဲ အောင်တော့မည်။ ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ဖို့ မလွယ်တော့။

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ပင်နယ်တီကို မပေးဘဲ ထားလိုက်လျှင် အိုမန်ဘက်က ကန် ကွက်ကောင်း ကန်ကွက်မည်။ သို့တိုင်အောင် သူတို့ ခြေစစ်ပွဲအောင်ဖို့ ကျိန်းသေသလောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တောင်း ဆိုမှာ မဟုတ်။ မြန်မာပရိသတ်ကသာ 'ဒီ ခိုင် လူကြီး ငါတို့ဘက်ကို ညှာတာသားပဲ' ဆိုပြီး ကျေနပ်သွားမည်။

တကယ်နပ်တဲ့ ခိုင်လူကြီး ဆိုလျှင် ထို ပင်နယ်တီကို ပေးမှာ မဟုတ်။ ခိုင်လူကြီး ဆို သည်မှာ ဥပဒေအတိုင်း အတိအကျ အပြစ် ပေးရုံဖြင့် တာဝန်ကျသည် မဟုတ်။ ပွဲလှ အောင်၊ ပွဲငြိမ်အောင် ထိန်းတတ်ဖို့လည်း လို သည်။ ခုတော့ ဂျပန်ခိုင်လူကြီးက အရိပ်သုံးပါး နားမလည်သည်လား၊ ဦးတိကျ လုပ်ချင်သည် ပဲလား မသိ။ မလိုအပ်ဘဲ ပင်နယ်တီ ပေးချ လိုက်ရာ ပရိသတ်၏ ဒေါသကို နှစ်ဆ တိုးသွား

စေပြီး ပွဲက ပိုဆူလာတော့သည်။

(တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုကို သတိရမိတယ်၊ ဟိုတစ်ခါ တိုက်ဂါးဖလား ဆီမီးဖိုင်နယ်မှာ စင်ကာပူနဲ့ ကစားတော့ မြန်မာအသင်း ပြဿနာ တက်ခဲ့ရတာလည်း ဂျပန်နိုင်ပဲ။)

အိုမန်ကစားသမားတွေ၏ အပြုအမူ ကိုလည်း ထောက်ပြချင်သည်။ သူတို့သည် ဘာမဟုတ်တာလေးနှင့် လဲ့ချ လူးလို့မို့ပြီး အချိန်ဆွဲဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဂိုးသမားကလည်း ပွဲနှောင့်နှေးအောင် လုပ်တာ မကြာခဏ။ ပြီး တော့ သူတို့၏ မထိမဲ့မြင် အပြုအမူတွေက ပရိသတ်ကို တမင်သက်သက် ဆွပေးနေသလို ဖြစ်နေ၏။ (ဒါတောင် အင်္ဂလန်က ပရီးမီးယား လိဂ်မှာ ကစားနေတာ ဆိုပဲ။)

အချို့ဝေဖန်သူတွေက တောင်/မြောက် နှင့် အရှေ့ဘက် ပွဲကြည့်စင်မှာ အခမဲ့ ကြည့် ခွင့် ပေးလိုက်၍ လူပြောက်သောက် ဝင်လာ ပြီး ခုလို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဖြစ်ခြင်းဟု ဆိုသည်။ မှန်သင့်သလောက် မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အိုမန်အသင်း၏ လက်ထောက်နည်းပြကို ထိမှန်သွားသော အရာကို ပစ်လွှတ်လိုက်သူ မှာ အထူးတန်းဘက်မှ ပရိသတ်ဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်း ထည့်တွက်ပါဦး။

နောက်တစ်ချက် စဉ်းစားစရာ ရှိသေး သည်။ ခုပွဲ မတိုင်ခင်က ခြေစစ်ပွဲ နှစ်ပွဲကို အိမ်ရှင်အဖြစ် လက်ခံ ကျင်းပခဲ့ဖူးသည်။ ဒီ လောက် ပြဿနာ မတက်ခဲ့။ မွန်ဂိုလီးယား နှင့် ပွဲမှာ ကိုယ်က နိုင်လိုက်၍ ထားပါတော့။ အိန္ဒိယနှင့်တုန်းက ပွဲပြီးခါနီးကျမှ ချေပဂိုး ပေးလိုက်ရပြီး အိန္ဒိယက အဝေးဂိုးနှင့် တက် သွားခဲ့သည်။ (ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ။)

ဒီတော့ ပြိုင်ဘက်အသင်း ဘယ်အသင်း

လဲ ဆိုသည်ကလည်း အရေးပါသော အချက် တစ်ချက် ဖြစ်နေပြန်သည်။ တကယ်လို့ အခု ကန်သော အသင်းသည် အိုမန် မဟုတ်ဘဲ တောင်ကိုရီးယား ဆိုလျှင် ပတ်ဂျေဆန်ပါလာ ပြီး ခြေစွမ်းပြမယ် ဆိုလျှင် 'ဒါမျိုး ဖြစ်ပါ့မလား၊ တကယ်လို့များ မန်ယူအသင်းသာ ဆိုလျှင် ဘယ်နှယ် နေမလဲ' ရွန်နီတို့၊ နာနာတို့၊ ဟာနန် ဒက်တို့က မြန်မာဘက်ကို တစ်ဂိုးပြီး တစ်ဂိုး လှလှပပ ကန်သွင်းနေမည် ဆိုလျှင် လက်ခုပ် တဖြောင်းဖြောင်း ဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။

တကယ်တော့ မြန်မာ ပရိသတ်သည် မျှမျှတတ အားပေးသည့် နေရာတွင် နာမည် ကြီးခဲ့ဖူးပါသည်။ အားနည်းသော ဘက်ကို ပိုပြီး အလေးသာတတ်သည့် သာဓကတွေ ရှိခဲ့သည်။ ရှေးတုန်းက အကြောင်းတွေ မပြော တော့ပါ။ သိပ်မကြာလှသေးသော ကာလ တုန်းက ပွဲတစ်ပွဲကိုသာ ဥပမာပေးပါမည်။

လူငယ်ခြေစစ်ပွဲ တစ်ခုကို မြန်မာက အိမ်ရှင်အဖြစ် လက်ခံ ကျင်းပရာ ဂူအိမ်ဘောလုံး အသင်းလည်း ပါသည်။ ဂူအိမ်သည် နိုင်ငံအဖြစ် တောင် မပြောနိုင်သေးသော ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်းသာ ဖြစ်သည်။ လူဦးရေကလည်း နည်းနည်းလေး။ ဘောလုံးအဆင့်အတန်းက လည်း ဟိုးအောက်ဆုံးမှာ။ ပွဲတိုင်း ဂိုးပြတ် ရှုံးသည်။ မြန်မာပရိသတ်က ဂူအိမ်ကို (မြန်မာ နဲ့ ကစားတဲ့ပွဲ အပါအဝင်) တစ်ခဲနက် အားပေး သည်။ ဂူအိမ် ဘောလုံးသမားတွေက ကျေးဇူး တင်ကြောင်း တဖွဖွ ပြောခဲ့ကြရသည်။

(အဲဒါမျိုးကျတော့ ဘာပြောမလဲ)

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိုမန်နှင့် ပွဲသည် အရုပ်ဆိုး

အကျည်းတန်သွားခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံရမည်။ သူတို့က ဧည့်သည် ကိုယ်က အိမ်ရှင် ဧည့်ဝတ်ကျေရမည်။ သူတို့ ဘာလုပ်လုပ် သဘောထား ကြီးရမည်။ (ကိုယ်က သောင်းနဲ့ ချီတဲ့ လူအုပ်ကြီးနဲ့ ဝိုင်းထားတာ။ သူတို့မှာ လူလေး ဆယ်ကဏန်း လောက်ပဲ ရှိတာ။ အုပ်စုဖွဲ့ အနိုင်ကျင့်တာမျိုး မလုပ်သင့်။ ခုတော့ ကိုယ့်အပြစ် ဖြစ်ရပြီ။)

ဖိဖာက သက်သက်ညာညာ စဉ်းစားမည် ပြောသည်။ ခု စာရေးနေချိန်အထိ ဘာမှန်းမသိရသေး။ ဒဏ်ငွေအရိုက်ခံရနိုင်သည်။ အိမ်ကွင်း ကစားခွင့် ဘယ်နှပွဲ ပိတ်လိုက်သည် ဆိုလျှင် မြန်မာပရိသတ်ပဲ နစ်နာမည်။ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ဆိုရင်တောင် သတိပေးချက်တွေ၊ တောင်းဆိုချက်တွေ တစ်လှေကြီးကို လိုက်လျောပေးရတော့မည်။

နိုင်ငံတိုင်းသည် အားကစားပွဲများတွင် အိမ်ရှင် လုပ်ခွင့်ကို မက်မောကြသည်။ အိမ်ရှင် လုပ်ခွင့် မရ၍ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ပြီး သေသည့် လူတွေပင် အချို့ နိုင်ငံများမှာ ရှိခဲ့သည်။ (အိမ်ရှင် ဖြစ်ရတာ အခွင့်အရေး အများကြီး အသာရတာကိုး။)

လောလောလတ်လတ် ဖြစ်သွားသည့် ကိစ္စတစ်ခုကိုပဲ ကြည့်။ ကမ္ဘာ့ဖလား ပိုက်ကျော်ခြင်း ပြိုင်ပွဲကို မလေးရှားက အိမ်ရှင်လုပ်ခွင့် ရသည်။ အခွင့်အရေးကို အမိအရ ယူသည်။ ထိပ်သီး နှစ်သင်းဖြစ်သော မြန်မာနှင့် ထိုင်းတို့ကို ဆီဒီဖိုင်နယ်မှာ ထိပ်တိုက်တွေ့ရန် ဖန်တီးလိုက်သည်။ ဒီတော့ မလေးရှားက ပွဲချောင်ပြီး ဗိုလ်လုပွဲကို အလွယ်တကူ တက်သွားသည်။ ဒုတိယကတော့ ကျိန်းသေသွားပြီ။ မြန်မာက ထိုင်းကို ရှုံးသဖြင့် တတိယ ရသည်။

ဒါထက် အရေးကြီးသည်က ကမ္ဘာ့အဆင့်

သတ်မှတ်ချက်ပင် ဖြစ်၏။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ပွဲများမှာ အောင်မြင်မှု၊ ဆုတံဆိပ် ရရှိမှု အခြေအနေတွင် မြန်မာက မလေးရှားထက်သာသည်။ ပြီးတော့ အာရှ အားကစားပြိုင်ပွဲမှာ ပထမ ရွှေတံဆိပ်ဆုကို ယူနွေးနွေး ရထားသော အသင်း။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာ့အဆင့် သတ်မှတ်ရာမှာတော့ ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲ ရလဒ်ကိုသာ အတည်ယူလိုက်သဖြင့် ထိုင်းက တစ်၊ မလေးရှားက နှစ်၊ မြန်မာက သုံး ဖြစ်သွားရသည်။ (ဒါဟာ အိမ်ရှင် ဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အားသာချက်ပါပဲ။)

မြန်မာ-အိုမန်ပွဲကို ကြည့်ပြီး 'မြန်မာပရိသတ်ဟာ ရမ်းကားသလား၊ ရိုင်းခိုင်းသလား၊ ကြမ်းကြုတ်သလား' ဆိုသော မေးခွန်းကို ဖေးဖေးမမ ဖြေရလျှင် 'မရင့်ကျက်သေးတာပါ' ဟု ဆိုရမည်။ ကရုဏာဒေါသောနှင့် ပြောရလျှင်တော့ မြန်မာ့ဘောလုံး အဆင့်အတန်းနှင့်အတူ ပရိသတ်အဆင့်အတန်း မြင့်မားရေး အတွက်ပါ တာဝန်တစ်ရပ် ပိုလာခဲ့ပြီ။

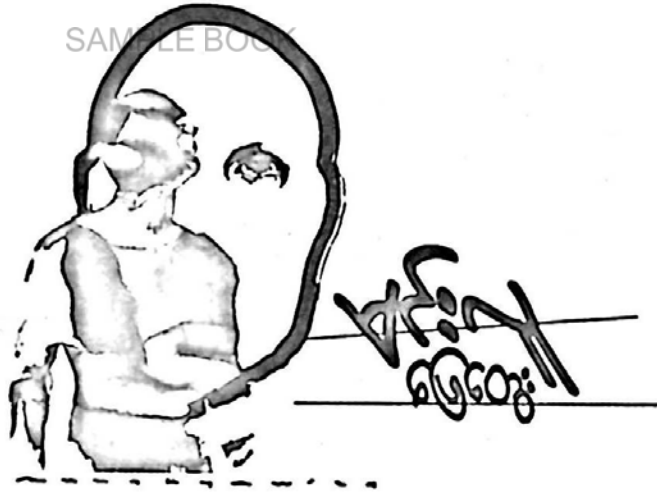
ထို့အတူ....

ပြဿနာ တစ်ခုခု ဖြစ်လာလျှင် ဘက်စုံထောင့်စုံက မသုံးသပ်ဘဲ တစ်ဦးတစ်ယောက်၊ တစ်စုတစ်ဖွဲ့အပေါ် လုံးဝ အပြစ်ပုံချချင်တတ်သော အကျင့်ဆိုးကြီးကိုလည်း ပြင်ဖို့ အချိန်တန်ပြီဟု ထင်မိသည် ကိုယ့်ဆရာများ...။

မင်းလူ

၁၆၊ သြဂုတ်၊ ပေါ်ပြူလာဂျာနယ်။

ငါးကလေးတစ်ကောင်
ရေနစ်သေမှာစိုးလို့
ကယ်ဆယ်လိုက်တာ
ကုသိုလ် ရနိုင်သလား။

ရွှေချထားတဲ့ ကြိမ်လုံးနဲ့
အရိုက်ခံရရင်
သိပ်နာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့
ပြောနိုင်သလား။

ကြက်တစ်ကောင်အဖို့
ကြောင်အစားခံရတာနဲ့
မြွေအမျိုးခံရတာ
ခြားနားမှု ရှိတယ် ထင်သလား။

သံတစ်ချောင်း ရိုက်ပေးတဲ့
အဖိုးအခအဖြစ်
တူတစ်လက် ပေးလိုက်ရရင်
တန်တယ်လို့ ဆိုမလား။

လောက်တစ်ကောင်ကို
ကတ္တီပါစပေါ် တင်ထားရင်
ပျော်ရွှင်လိမ့်မယ်လို့
ယူဆသလား။

အချိန်မမှန်တဲ့
နာရီတစ်လုံးထက် စာရင်
ရုပ်နေတဲ့ နာရီတစ်လုံးက
တစ်ရက်မှာ
နှစ်ကြိမ်မှန်သေးတယ်ဆိုရင်
သဘောတူသလား။

ပုလင်းတစ်လုံးဟာ
သူရာမေရိယာကို
ကျူးလွန်မှု ရှိ မရှိ
သိနိုင်သလား။

အဖြေကို
ဘဝစာမျက်နှာ
တစ်နေရာတွင်
ရှာကြည့်ပါ။

အတွေးသစ်ဂျာနယ်၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၁။

ဝတ္ထုတို

mgyoe.com

SAMPLEBOOK

မင်းမင်း

မာမာမာမာ
ဝေမာမာ

mgyoe.com

ဒီကိစ္စကိုရေးချင်နေတာ ကြာပါပြီ။ ရေးမယ် ရေးမယ်နဲ့ စိတ်ကူးမိပြီးမှ မရေးဖြစ်ခဲ့။ တခြား စာရေးဆရာတွေကလည်း ကြုံလျှင် ကြုံသလို မကြာခဏ ရေးနေကြသောကြောင့် မလိုတော့ဘူး ထင်ပါတယ်ဆိုပြီး ဘေးဖယ်ထားမိသည်။

သို့ရာတွင်....

အမေ လူထုဒေါ်အမာ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ဝမ်းနည်းကြောင်း သတင်းတွေ့အမှတ်တရ ဆောင်းပါးတွေ စာနယ်ဇင်းတိုင်း လိုလိုမှာ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ ဂျာနယ်တစ်စောင်ထဲက သတင်းဆောင်းပါးမှာတော့ အမေ ရေးသားခဲ့သော နာမည်ကျော် စာအုပ်များစာရင်း ပါသည်။ ဒီထဲက စာအုပ်တစ်အုပ်၏ အမည်ကို ဖတ်လိုက်ရသောအခါ 'ဟိုက်... လွဲပဟ' ဟု အလန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

စာအုပ်ခေါင်းစဉ်ကိုရေးထားပုံက 'ရွှေရိုးစာကလေး'

ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ အမှန်မှာ 'ရွှေရိုးဘကလေး' သာ ဖြစ်၏။ ဦးဘကလေး ဆိုကာတွန်း ရွှေတလေးသည် မြန်မာ့ အနုပညာသမိုင်းတွင် အလွန်အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပထမဆုံးသော ကာတွန်းဆရာကြီး၊ ကာတွန်းရုပ်ရှင် အပိုင်းတိုကလေးကို ပထမဆုံး စမ်းသပ်တင်ပြခဲ့သူ၊ ရုပ်ရှင်ခေတ်ဦးပိုင်း ကာလ၏ သရုပ်ဆောင်တစ်ဦး၊ နာမည်ကျော် ဦးရွှေရိုးအကကို စတင် တီထွင်ခဲ့သူ။

ထိုကဲ့သို့သော ဂုဏ်ထူးဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ကွန်ပျူတာ နည်းပညာခေတ်ကျမှ 'ဘကလေး' အဖြစ်ကနေ 'စာကလေး' ဘဝသို့ ပြောင်းရရှာသည်။ တော်သေးတာပေါ့။ 'ရွှေရိုး' ကို 'ရွှေဂိုး' လို့များ မှားရိုက်မိခဲ့လျှင် ဦးဘကလေးမှာ ဘောလုံးသမား ဖြစ်ရပေဦးမည်။

('ဗ' နှင့် စာလုံးပေါင်းသော ကာတွန်းဦးဗကလေးမှာ တခြားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ရွှေရိုးဘကလေးနှင့် မသက်ဆိုင်ပါ။)

အထက်ပါကိစ္စကိုစောစောကတည်းက ရေးမလို့

ပါပဲ။ ဒါမှ မဟုတ်လျှင်လည်း ဂျာနယ်တိုက်ကို ထောက်ပြအသိပေးပြီး အမှားပြင်ဆင်ချက် ထည့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုရကောင်းမလား စဉ်းစားသေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က အမေမှာ ဆုံးခါစ၊ တသသလွမ်းလို့ ကောင်းတုန်း အချိန်မှာ လူတွင်ကျယ် လုပ်သလို၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးသလို ဖြစ်မှာ စိုးလို့က တစ်ကြောင်း ထိုသတင်းဆောင်းပါး ဖော်ပြသော ဂျာနယ်ကလည်း အမှားလေး တစ်ခုက လွဲလျှင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံဝေဝေဆာဆာ ဂုဏ်ပြုတင်ဆက်ခဲ့သော စေတနာကို လေးစားတာက တစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် အသာလေး ငြိမ်နေခဲ့တာ။

သို့ရာတွင်....

(ဒုတိယအကြိမ်)...

ဂျာနယ် တစ်စောင်ရဲ့ ကြော်ငြာထဲက 'သမ္မတဟောင်း ဂျွန်မက်ကီနန်း' ဟု ရေးထားတာ တွေ့လိုက်တော့ မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိ၏။ ဂျွန်မက်ကီနန်းသည် အမေရိကန်နိုင်ငံရှိ အဓိကပါတီကြီး နှစ်ခုအနက် ရီပတ်ဘလစ်ကန် ပါတီ၏ 'သမ္မတလောင်း' ကို 'သမ္မတ

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကမ္ဘာ
ကြီးကိုကိုင်လှုပ်မယ်တကဲကဲ
ဟန်ပြင်နေသော ဂျွန်မက်ကိန်း
တစ်ယောက်မှာ မြန်မာ စာ
နယ်ဇင်းတွေနဲ့ ကျမှပဲ မောင့်
တစ်ပတ်နွမ်း ဖြစ်သွားရရှာ
၏။ 'မြန်မာကွ' ဟု ထပြီး
ကြွေးကြော်လိုက်ဖို့တောင်
ကောင်းသည်။

အင်း.... သူတို့နိုင်ငံမှာ
ဆိုလျှင်တော့ ခုလို အမှားမျိုး
ကြောင့် ပွတ်လောရိုက်သွား
နိုင်သည်။ ဖော်ပြမိသော စာ
နယ်ဇင်းအနေဖြင့်လည်း လူသိ
ရှင်ကြား ဝန်ချ တောင်းပန်ရ
လိမ့်မည်။ အခန့်မသင့်လျှင်
တရားစွဲခံရပြီး လျော်ကြေး
တွေ နှင့်နေအောင် ပေးရနိုင်
သည်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာတော့
မြန်မာနိုင်ငံမှာ စာနယ်ဇင်း
သမား ဖြစ်ရတာ ကံကောင်း
တယ်ဟု ဆိုကောင်း ဆိုနိုင်
ပါလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင်....
(တတိယအကြိမ်)...

ကွန်ပျူတာ နည်းပညာ
နှင့်ပတ်သက်သော ဆောင်းပါး
တစ်ပုဒ်ထဲတွင် ဝင်းဒိုး အော်

ပရောတင်စစ်စာမိအကြောင်း
ပါသည်။ ဒီနေရာမှာ ဝင်းဒိုးစ်
ကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးရာတွင်
'N' တစ်လုံး ပြုတ်ကျန်ခဲ့ပြီး
'WIDOW' ဆိုပြီး ဖြစ်နေလေ
သည်။ အဓိပ္ပာယ်က တော်
တော်ကြီး ကွာခြားသွား၏။

'WINDOW' ၏ တိုက်
ရိုက်အဓိပ္ပာယ်ကပြတင်ပေါက်
ဖြစ်၏။ 'WIDOW' ဆိုတာက
မုဆိုးမ။ ဒါထက် ပိုပြီး ခွကျတဲ့
ကိစ္စ ဒါမှမဟုတ် ပိုပြီး ဟာသ
မြောက်တဲ့ ကိစ္စကတော့ ခုလို
စာလုံးပေါင်း မှားရိုက်မိတဲ့
ကွန်ပျူတာကိုယ်တိုင်က ဝင်းဒိုး
စနစ်ကိုအသုံးပြုနေတဲ့အချက်
ပါပဲ။ ဒီကိစ္စကို ဝင်းဒိုး ဖန်တီး
ရှင်ကြီး ဘောလ်ဂိတ်သာ ကြား
သိခဲ့မယ် ဆိုလျှင်....

'HMA BA DE BYAR'
ဟုရှေ့ရွတ်သည်တွား
ရှာပေလိမ့်မည် ထင်၏။

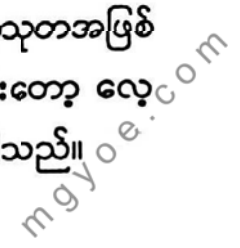
(မြန်မာကွ)

ဆရာကြီး မောင်ထင်
ဆုံးပြီးခါစမှာ ဆရာကြီး
အကြောင်း ရေးထားသော
ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရ
သည်။ ဆရာကြီး၏ အမည်
ရင်းမှာ (တရုတ်ကပြားမို့)
ဦးထင်ဖတ် ဖြစ်၏။ နာမည်

ကဆန်းနေသဖြင့် ကွန်ပျူတာ
စာစီစာပြင် ဆရာ၊ ဆရာမ
လေးတို့ ကြားဖူးဟန် မတူ။
ဆောင်းပါးရေးသောစာရေး
ဆရာရဲ့ လက်ရေးကလည်း
ဖတ်ရခက်ပုံ ရသည်။ ထို့
ကြောင့် အနီးစပ်ဆုံး မှန်းပြီး
'ဦးတင်ထက်' ဟု ရိုက်ထည့်
လိုက်လေသည်။

ဒီအတွက် သူတို့ကို
အပြစ်ပြောရင်တော့မတရား
ရာကျလိမ့်မည်။ ခေတ်ဟောင်း
က စာရေးဆရာကြီးတွေရဲ့
နာမည်ရင်းတွေ အကုန်သိဖို့
မလွယ်။ ကျွန်တော်တို့တောင်
အတော်များများ သိတယ်
ဆိုပေမယ့် မမှတ်မိတာတွေ
လည်း ရှိကြောင်း ဝန်ခံပါ
သည်။ တကယ်လို့များ သူတို့
က 'ဒါဖြင့် ဆရာကော၊ အနန္တ
သူရိယ အမတ်ကြီးရဲ့ နာမည်
ရင်းကိုသိသလား' လို့ ပြန်မေး
လာလျှင် ခေါင်းကုတ်ရတော့
မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနယ်ထဲ
မှာ နေပြီး ဒီအလုပ် လုပ်မယ်
ဆိုလျှင် နေလို လလိုထင်ရှား
သော ဆရာ၊ ဆရာမကြီးတွေ
အကြောင်း ဗဟုသုတအဖြစ်
နည်းနည်းပါးပါးတော့ လေ့
လာထားသင့်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် အယ်ဒီတာတွေ ပေါ့။

‘ကိုသားကြီး၊ ကိုနိုင်၊ ကျော်ကျော်၊ အူဝဲ၊ မခိုင်၊ ဒါဒါ၊ ဂျိုးဂျိုး’ စသော နာမည်များကို အလွတ်ရနေကြတဲ့ အတွက် တော့ဂုဏ်ပြု ချီးကျူးထိုက် ပါပေသည်။

ဆရာ ဗန်းမော်တင်အောင် ၏ ပထမဆုံးနှင့် နာမည်အကြီး ဆုံး စာအုပ်မှာ ‘ဘုန်းမောင့် တစ်ယောက်တည်းရယ်’ ဖြစ် ၏။ ဘုန်းမောင့် ဆိုသည်မှာ ဘုန်းကံရှိသော ယောက်ျားဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်အမည် ‘ကိုဘုန်းနိုင်’ ကို တင်စားထားခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ထဲ တွင် ထိုဝတ္ထုအမည်ကိုဖော်ပြ တဲ့အခါ ‘အုန်းမောင် တစ် ယောက်တည်းရယ်’ ဟူ၍ ဖြစ် နေကြောင်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ် ကောင်၏ နာမည်ကိုလည်း ကိုအုန်းနိုင်ဟု ပြောင်းရတော့ မလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုဝတ္ထု ကို အစွဲကြီး စွဲပြီး မိမိ၏ ကလောင်အမည်ကို ‘တက္က သိုလ် ဘုန်းနိုင်’ ဟု မှည့်ခေါ်ခဲ့

တစ်ခါတွင်
အဖေ ရေးသော
စာတစ်ပုဒ်ထဲက
အရေးကြီးသော
စာပိုဒ်အချို့
ပြုတ်ကျ ကျန်ခဲ့သဖြင့်
အရသာ ပေါ့ပြက်ပြက်
ဖြစ်သွားရသည်။
အဖေလည်း
တော်တော်
ဒေါက်သွား၏။
မဂ္ဂဇင်းကလည်း
သူ၏ သားတပည့်
ဆရာ အောင်ပြည့်
အယ်ဒီတာ လုပ်သော
ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း။

သော ဆရာကြီးသည်လည်း ‘တက္ကသိုလ် အုန်းနိုင်’ ဖြစ်ရ ပေတော့မည်။ ဒီလိုဆိုလျှင် ဆရာသား ကျွန်တော့်သူငယ် ချင်းကြီး သမိုင်းသုတေသီ ဆရာ ဘုန်းတင့်ကျော် ဆရာ...။

အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာ မောင်မျိုးမင်း (ရင်တွင်းဖြစ်) သည် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ထူးထူးခြားခြား လုပ်ပြတတ် သူ ဖြစ်၏။ သူ့အကြောင်း ရေးထားသော သတင်းတစ်ခု မှာ ‘မောင်မျိုးမင်းသည် သူ ရိုက်သော ဇာတ်ကားတိုင်း မှာ ပရိသတ်ကို ‘Massage’ တစ်ခု ပေးလေ့ ရှိသည်’ ဟု ဖော်ပြထားသည်။

အင်္ဂလိပ်စာလုံးမှာ E နှင့် A ကို မှားရိုက်ထားသည်။ တကယ် ဆိုလိုချင်တာက Message (မက်ဆေ့ဂျ်/မက် ဆစ်ဂျ်) သတင်းစကား ဖြစ်၏။ ရိုက်ထားတာက ‘Massage’ (မဆာဂျ်) = နှိပ်နယ်ခြင်း ဖြစ် နေသည်။ ဒီတော့ ဒါရိုက်တာ မောင်မျိုးမင်းသည် ဇာတ်ကား တစ်ကား ရိုက်တဲ့ အခါတိုင်း နှိပ်ပေးလေ့ရှိသည်ဟု အဓိပ္ပာယ် ရောက်သွားသည်။

(ကိုမျိုးမင်းတစ်ယောက်

တော့ ဒါရိုက်တာ မလုပ်နိုင် တော့ရင်တောင် အနှိပ်ခန်း ဖွင့်စားလို့ ရပြီ။ ကျွန်တော် တို့ ဘော်ဒါရင်းတွေကတော့ ဖရီးပေါ့။ နိုင်ငံခြား ရောက် နေတဲ့ ပန်းချီ ကိုမျိုးမြင့်ကြီး လည်း ရန်ကုန် ပြန်လာတဲ့ အခါမှာ ဇိမ်ပဲ။)

ကျွန်တော့် အက်ဆေး တစ်ပုဒ်ထဲမှာ ဆရာကြီး ရွှေဥ ဒေါင်း၏ စာများကို အကြီး အကျယ်စွဲလမ်းခဲ့ကြောင်း ရေး ထားသည်။ ဝါကျတစ်ကြောင်း ရဲ့ အစမှာ ‘ဆရာကြီးသည်...’ ဟု ရေးထားတာကို စာစီဆရာ က ‘အရာကြီးသည်...’ ဟု လုပ် ထည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော့် မှာ နဖူးကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်လိုက် ပြီး ‘အလိုလေး’ ဟု ဆရာကြီး လေသံမျိုးဖြင့် အလန်တကြား ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း ဆိုလျှင် ဆေးတံကြီး ခဲလျက် ခုံခုံညားညား ပုံကြီးကိုသာ မျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာလေ့ ရှိကြပါသည်။ ဗမာစစ်စစ် အညာသားကြီးပါဗျာ။ ‘အရာ ကြီး’ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ အဖေ (သာဓု) သည် တိုင်းမိ နယူးစ်

ဝိမ်၊ ရိုးဒါးဒိုင်ဂျက်စ် စသော နိုင်ငံခြား မဂ္ဂဇင်းများကို ပုံမှန် ဖတ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတော့ ရိုးဒါးဒိုင်ဂျက်စ် မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ စာလုံးပေါင်း အမှားတစ်ခု ပါ လာသည်။ အဖေက ထိုအမှား ကို ထောက်ပြသော စာတစ် စောင် ရေးပြီး မဂ္ဂဇင်းတိုက် ဆီစာတိုက်မှ တစ်ဆင့် ပို့လိုက် သည်။ လအနည်းငယ်အကြာ မှာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ပြန်စာ ရောက်လာသည်။

“ခုလို သူတို့မဂ္ဂဇင်းကို စေ့စပ်သေချာစွာ ဖတ်ရှုသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ နောင် ကိုလည်း သတ်ပုံအမှားသာ မကမဂ္ဂဇင်းနှင့်ပတ်သက်သော မည်သည့် ကိစ္စမဆို ဝေဖန် ထောက်ပြနိုင်ပါကြောင်း”

ရေးသားထားသည်။

ဒီလို တာဝန်သိတတ် သော မဂ္ဂဇင်းတွေ ကျွန်တော် တို့ဆီမှာလည်း ရှိတာတော့ ရှိပါသည်။ သိပ်တော့ မများလှ။

တစ်ခါတွင် အဖေ ရေး သော စာတစ်ပုဒ်ထဲက အရေး ကြီးသော စာပိုဒ်အချို့ ပြုတ်ကျ ကျန်ခဲ့သဖြင့် အရသာ ပေါ့ ပြက်ပြက် ဖြစ်သွားရသည်။ အဖေလည်း တော်တော် ဒေါ ကန်သွား၏။ မဂ္ဂဇင်းကလည်း

သူ၏ သားတပည့် ဆရာ အောင်ပြည့် အယ်ဒီတာ လုပ် သော ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း။ ထို့ကြောင့် အဖေက မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ဖုန်း ဆက်ပြီး ဆဲလေတော့သည်။

ညနေရောက်သောအခါ ဆရာအောင်ပြည့်သည် အဖေ ကြိုက်တတ်သော ဆီချက် ခေါက်ဆွဲ ဝယ်ပြီး ပြေးလေ သည်။ ဟိုရောက်ရောက်ချင်း ဘာမှ မပြောသေးဘဲ အဖေ ရှေ့မှာ ခေါင်းထိုးခံပေးလိုက် သည်။

“ဟေ့ကောင်... ဘာလုပ် တာလဲ” မေးတော့...

“ဆရာ နားရင်းရိုက်ချင် ရိုက်လို့ ရအောင်လို့ပါ”

ဟုပြောသောအခါအဖေ လည်း စိတ်မဆိုးနိုင်တော့ဘဲ ‘ရိုး’ ဟု ဆဲရင်း စီးကရက်တစ် လိပ် ထုတ်တိုက်လိုက်ရလေ တော့သည်။

ကျွန်တော်ကဖြင့်အဖေ လို ဩဇာမရှိသောကြောင့် ဆဲတော့ မဆဲရဲပါ။ ဒီလိုကိစ္စ မျိုး ကြုံလာတဲ့အခါ...

“ရက်စက်ပါပေ့ကွယ်” ဟု ညည်းညူရုံမှ တစ်ပါး... ကျွန်တော်ကတော့ ဘာများ ကော တတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

ဆရာကြီးမင်သုဝဏ်၏ ‘ခရေနှင့် နှင်းဆီ’ ကဗျာထဲက စာသားတချို့မှာ ဒီလိုပဲ အမှတ်မှား၊ အဖတ်မှား၊ အရိုက်မှားပြီး စကားလုံးတွေ လွဲချော်နေတာကြာတော့အတည်လို ဖြစ်သွားပြီး ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်စာတစ်ပုဒ်ရေးခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာကြီး သခင်ဘသောင်း၏ ‘ပန်းသာမစာဥ’ ဝတ္ထုမှာလည်း နဂို မခါဥဟုရေးခဲ့တာကို မှားပြီး ရိုက်မိလို့ မစာဥဖြစ်သွားရကြောင်းကိုလည်း ဖတ်ဖူးသည်။

ဒီနေရာမှာ စာစီ စာပြင် အယ်ဒီတာတွေကိုချည်း အပြစ်ပုံမချသင့်။ စာရေးဆရာတွေဘက်ကလည်း သတိထားဖို့လိုသေးသည်။ စာကိုပီပီသသ ရေးဖို့ အရေးကြီးသော စကားလုံးများ၊ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးများကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရေးသင့်သည်။ တချို့သော အမှားများမှာ စာရေးဆရာကိုယ်တိုင်၏ ချို့ယွင်းချက်များဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှားတာကတော့ ခုချိန်အထိ ရိုးရာမပျက် ဆက်လက် ရှိနေဆဲပါပဲ။ ဒီစာကို ရေးနေရင်းနဲ့

တောင် နောက်ဆုံးထွက်လာသော ဂျာနယ်တွေထဲမှာ စာလုံးပေါင်း အမှားတွေ တွေ့နေရသေးသည်။ (ဥပမာ- ခြင်းကျားကို ခြင်ကျား၊ နွမ်ဂျာသိုင်းကို နွယ်ဂျာသိုင်း)။

ဒါမျိုးတွေ တွေ့တဲ့အခါတိုင်း ဆရာသော်တာဆွေ၏ စာတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ရေးထားတာလေးကို သွားသတိရမိ၏။

ဆရာသော်တာဆွေ သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ ဇနီးသည် ထုံထုံအအ ဖြစ်၏။ အပျင်းလည်း ထူသည်။ စားအိုးစားခွက်တွေကို နောက်ဖေးရေကပြင်မှာ ပစ်စလက်ခတ်ထားတတ်သည်။ ထိုကာလက ရန်ကုန် ကျီးကန်းများသည် အလွန်သောင်းကျန်းသည်။ ကလေးတွေ လက်ထဲက မုန့်တောင် ဝင်သုတ်တတ်သည်။

တစ်ရက်မှာ စာရေးဆရာက စာရေးဖို့ စိတ်ကူးနေတုန်း နောက်ဖေးရေကပြင်မှာ ကျီးကန်းတွေက ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးတွေကို ထိုးလှန်ပြီး စိတ်ကြိုက် ဝင်စားနေကြသည်။ အိုးသံခွက်သံ ပန်းကန်

တွေ၊ ဇလုံတွေ ပြုတ်ကျသံတွေက ‘ဂလုံဂလုံ’ ဆူညံနေသည်။ ထိုအခါ စာရေးဆရာက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပြီး သတိပေးတဲ့ အနေနဲ့....

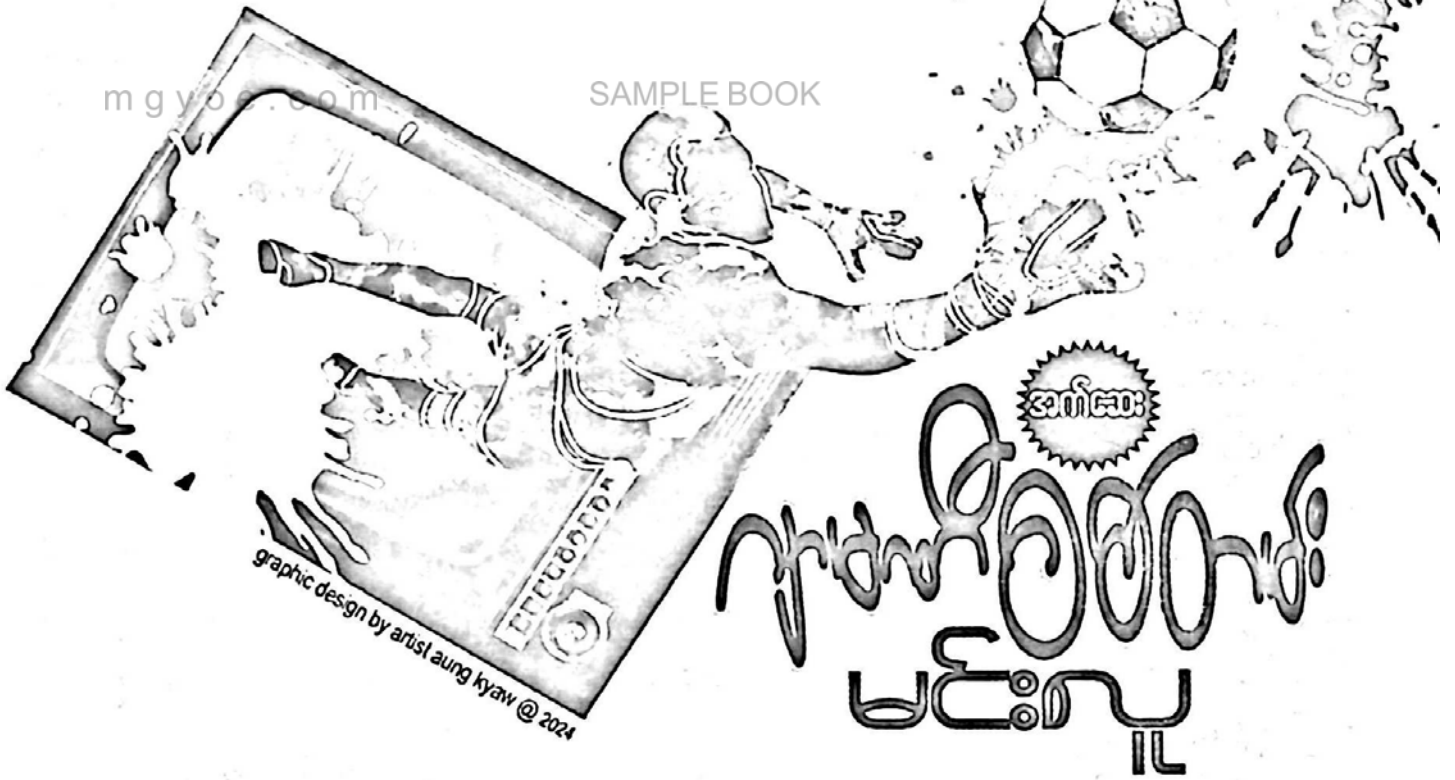
“ကျီးကန်းတွေကလဲ ကွာ....”

ဟု ရေရွတ်လိုက်တော့ သူ့ဇနီးက....

“လာနေကျ မောင်ရဲ့” လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

မင်းလူ
ရယ်စရာမဂ္ဂဇင်း၊
နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၈။

graphic design by artist aung kyaw @ 2024

တစ်ပွဲတော့ ပြီးသွားပြန်ပြီပေါ့။ ကမ္ဘာ့ဖလား ဘောလုံးပွဲလေ။
 ပျော်တဲ့ လူလည်း ပျော်၊ ငိုတဲ့လူ ငို ထွက်တဲ့လူ ထွက်၊ ပြောင်းတဲ့လူ
 ပြောင်း၊ ပွဲပြီးပေမယ့် မီးက မသေသေး။ နောက်ဆက်တွဲ ဂယက်တွေ
 ရှိနေသေးသည်။

ဒီအကြောင်းတွေကို စာနယ်ဇင်းတွေမှာ သတင်းအဖြစ်လည်း
 ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ ဆောင်းပါးရှင်တွေကလည်း ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးက
 တင်ပြခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် ရေးမယ့် အကြောင်းအရာကလည်း
 ဒီထဲက ပြေးမလွတ်ပါ။

ဒါတွေပဲ ဝိုင်းရေးနေကြတာပဲဟု အပြစ်ပြောလည်း ခံရုံသာ
 ရှိ၏။ ရေးစရာကလည်း ဒါပဲ ရှိတာကိုး။ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကမ္ဘာ
 ဖလား ဘောလုံးပွဲ ဆိုတာက ဒီတစ်ပွဲပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား။ စင်ပြိုင်
 ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲ ဆိုပြီး ကျင်းပတာမျိုး ရှိလို့လား။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်
 တစ်ယောက်တည်းအတွက် အထူးဆိုပြီး သီးသန့် ကန်ပြတာမျိုး
 ရှိတာလည်း မဟုတ်။ ကျွန်တော် ကြည့်တဲ့ တီဗွီကလည်း ဘောလုံးပွဲ
 အနိုင်အရှုံးကို တစ်မျိုးပြောင်းပြီး ပြပေးနိုင်တာ မဟုတ်။ စလောင်း
 ကပဲ ကြည့်ကြည့်၊ မြဝတီကပဲ ကြည့်ကြည့် ဒီအဖြေ၊ ဒီရလဒ်ပဲ။
 ဒီအသင်းတွေ၊ ဒီဘောလုံးသမားတွေပဲ။ ဒီတော့လည်း ဒါပဲ ရေးရတော့
 မှာပေါ့။

ဒီကြားထဲကမှ နည်းနည်းများ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စား စရာ ကောင်း မလားလို့ ထူးခြားတာလေးတွေ တတ်နိုင်သလောက် ရှာဖွေဖော်ထုတ်တင်ဆက် လိုက်ပါသည်။ (ဒါတောင် တချို့ဆရာတွေ လက်ဦး ပြီးသား အကြောင်းအရာတွေ ပါနိုင်သေး ကြောင်း ကြိုပြောထားပါရစေ။)

နာမည်ကြီး ထမင်းငတ်ဖြစ်သော ဘရာဇီးလ် အသင်း အကြောင်းကို ဦးစွာ တင်ပြပါမည်။ ဗိုလ်စွဲမယ်လို့ တစ်ပြေးနေပြီးမှ ကွာတားမှာ ပြုတ်ခဲ့ရတာ အားလုံး သိပြီးပြီ။ ဘရာဇီးလ် အသင်းရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ နာမည် နောက်ဆုံးစာလုံး တူသော ဘောလုံးသမား တွေ စုပြုံပြီး ပါလာတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

၂၀၀၂ ဖလားပွဲတုန်းက 'ဆင်' တွေ ခေါ် လာသည်။ ကလီဘာဆင်၊ ဒနီးလ်ဆင်၊ အက်ဒီး ဆင်၊ အက်မီးဆင်၊ အီမာဆင်တို့ ဖြစ်၏။ အီမာဆင်ကတော့ လေ့ကျင့်စဉ် ဒဏ်ရာရလို့ ပြန်သွားရ၏။ အခု ၂၀၀၆ ပွဲမှာတော့ 'ညို' တွေ အများကြီး ပါလာပြန်သည်။ (မြန်မာတွေက 'ဟို' ဟု အသံထွက်သည်။)

သူတို့ကတော့...

ရော်နယ်ဒင်ညို၊ ရော်ဘင်ညို၊ ဂျူနီညို၊ စီစင်ညို၊ ရီကာဒင်ညိုတို့ပင် ဖြစ်၏။ (ချစ်ဦး ညို၊ ခင်မောင်ညို၊ အောင်ဘညို၊ မြနှောင်းညို တို့ကတော့ ဘရာဇီးလီးယန်းတွေ မဟုတ်ပါ။ မြန်မာစာရေးဆရာ အကျော်အမော်များသာ ဖြစ်ပါ၏။)

ပရိသတ် အချစ်တော် အင်္ဂလန်အသင်း အကြောင်းကလည်း မပါလို့ မဖြစ်။ အင်္ဂလိပ်

တို့အနေဖြင့် ကမ္ဘာ့ဖလား၊ ဥရောပဖလားပွဲ တွေမှာ ကွာတားဖိုင်နယ်အဆင့်ထက် မကျော် စေရလို့ ကျန်စာသင့်ထားလေသလား မသိ။ ကွာတား ရောက်တာနဲ့ ပြဿနာတစ်ခု မဟုတ် တစ်ခုကြုံရတာပဲ။ အရေးပါတဲ့ လူတစ်ယောက် အထုတ်ခံရ၊ ဒါမှမဟုတ် နာပြီး ထွက်ရ၊ ဒါမှ မဟုတ် မထင်မှတ်တဲ့ အမှားကြောင့် ဂိုးပေး ရ။ ဒီလိုနဲ့ ရှုံးပြီး ပြန်ရတာချည်းပဲ။

နောက်ဆိုရင် ယတြာချေတဲ့ အနေနဲ့ ပွဲမဝင်ခင်မှာ ဘောလုံးသမားတွေကို 'ကွာတား' ချထားရင် ကောင်းမလား မသိ။ ရူနီကိုလည်း ဒေါသမကြီးရအောင် တရားထိုင်ခိုင်းသင့်သည် ထင်၏။

ရှုံးကြွေးဆပ်ပွဲတွေအကြောင်းကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။ အထူးသဖြင့် တစ်ညတည်း (တစ်နေ့တည်း) မှာ ကန်ကြသော ကွာတားဖိုင်နယ်ပွဲ နှစ်ပွဲ ဖြစ်၏။

ပထမပွဲက အင်္ဂလန်နှင့် ပေါ်တူဂီ။

အင်္ဂလန်အသင်း အနေဖြင့် ယူရို ၂၀၀၄ တုန်းက ပေါ်တူဂီကို ရှုံးခဲ့သော အကြွေးကို ဆပ်ဖို့ရိုနေသည်။ ဒါတွင်မက ပေါ်တူဂီ နည်းပြ စကိုလာရီ အပေါ်မှာလည်း ဆပ်စရာ အကြွေး က နှစ်ခုတောင် ရှိနေ၏။

၂၀၀၂ ကမ္ဘာ့ဖလားတုန်းက ကွာတား ဖိုင်နယ်မှာ ဘရာဇီးလ်က အင်္ဂလန်ကို နိုင်ခဲ့ သည်။ ထိုစဉ်က ဘရာဇီးလ် နည်းပြသည် စကိုလာရီဖြစ်၏။ ယူရို ၂၀၀၄ မှာ ပေါ်တူဂီက အင်္ဂလန်ကို နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ပေါ်တူဂီ နည်းပြမှာလည်း စကိုလာရီပင်ဖြစ်၏။ နှစ်ထပ် ကွမ်း လက်စားချေပွဲ ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ်တို့ ရှုံးကြွေးကို မဆပ်နိုင်။ ရှုံးပုံကလည်း ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ။ နှစ်ပွဲ စလုံး ပင်နယ်တီ အဆုံးအဖြတ်နဲ့ချည်းပဲ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ယူရိုပွဲမှာတုန်းက ရုနီ နာပြီး ထွက်ရသည်။ အခု ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲမှာကျတော့ နီပြီး ထွက်ရသည်။ ကလေးတွေ ပြောကြတာက တော့ နာမည်စီးသွားတာတဲ့။ 'ရုနီ' မို့လို့ အနီကတ် ပြခံရတာ၊ 'ရူဝါ' ဆိုလျှင် အဝါကတ်ပဲ အပြခံရမှာဟု ဆိုကြသည်။

ဒုတိယပွဲကတော့ ဘရာဇီးလ်နှင့်ပြင်သစ်။ ၉၈ ကမ္ဘာ့ဖလား ဗိုလ်လုပွဲမှာ ပြင်သစ်က နိုင်ခဲ့သည်။ ၂၀၀၆ မှာ ဘရာဇီးလ်က ရှုံးကြွေး ပြန်ဆပ်ရမည်။ သိတဲ့အတိုင်း မဆပ်နိုင်ဘဲ ပြင်သစ်တို့က ထပ်နိုင်သွားပြန်သည်။

ပြင်သစ်အသင်းသည် လက်စားချေချင်တဲ့ လူတွေနဲ့ပဲ ဆက်တိုက် တွေ့နေသည်။ ဆီမီးဖိုင်နယ်မှာ ပေါ်တူဂီနှင့် တွေ့သည်။ ပေါ်တူဂီကလည်း ဟိုအရင် ယူရို ၂၀၀၀ တုန်းက ရှုံးထားတာကို ပြန်ချေချင်သည်။ သို့ရာတွင် မအောင်မြင်။ ပြင်သစ်ကပဲ ဖြတ်ကျော်သွားပြန်၏။

ဗိုလ်လုပွဲမှာ အီတလီနှင့် ဆုံပြန်သည်။ ဒီနှစ်သင်းကလည်း ယူရို ၂၀၀၀ ဗိုလ်လုပွဲမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ပြင်သစ် နိုင်ခဲ့သည်။ ခုတစ်ခါမှာတော့ အီတလီက ရှုံးကြွေးကို လှလှပပကြီး ပြန်ဆပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထူးထူးခြားခြားတိုက်ဆိုင်တာကတော့ ယူရို ၂၀၀၀ ပွဲမှာ ပြင်သစ်အတွက် အနိုင်ငှီး သွင်းပြီး အီတလီကို ရင်ကွဲစေခဲ့သူမှာ ထရက်ဇီဂေး ဖြစ်၏။ အခုပွဲမှာကျတော့လည်း ထရက်ဇီဂေးရဲ့ ပင်နယ်တီ ကန်ချက် လွဲချော်သွားတာကြောင့်ပဲ ပြင်သစ်

တို့ မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်။

၂၀၀၂ ကမ္ဘာ့ဖလားတုန်းက အိမ်ရှင်အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝတောင် မကဘဲ လွန်လွန်ကဲကဲ ယူခဲ့သော တောင်ကိုရီးယားအသင်းကို ပြန်ပြီး ပညာပေးဖို့ ကြိမ်းထားသော အသင်းတွေ ရှိ၏။ ပေါ်တူဂီ၊ အီတလီ၊ စပိန်တို့ဖြစ်၏။ ကံကောင်းချင်တော့ ဒီအသင်းတွေနဲ့ မဆုံဘဲ လွဲသွားခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ဝဋ်တော့ လည်လိုက်သေးသည်။ ၂၀၀၂ ကွာတားဖိုင်နယ်မှာ တွေ့တော့ စပိန်ဘက်က အနိုင်ငှီး သွင်းခဲ့သေးသည်။ သို့ရာတွင် စည်းကျော်ပြီးမှ ကန်တင်တာ ဆိုပြီး ဂိုးမပေးခဲ့။ အခု ၂၀၀၆ မှာကျတော့ ဆွစ်ဇာလန်က သွင်းသော ဂိုးကို လူကျွံတယ် ဆိုပြီး စည်းကြပ်ခိုင်က အလံထောင်သော်လည်း ခိုင်လူကြီး ဂိုးပေးလိုက်သဖြင့် ကိုရီးယားတို့ ရင်နာသွားရလေ၏။

ဂျာမဏီကတော့ ခိုင်လူကြီးတို့၏ မျက်နှာသာပေးမှုကို အထိုက်အလျောက် ရခဲ့သော်လည်း အိမ်ရှင်အခွင့်အရေးကို သိသိသာသာကြီး မယူဘဲ သူနှင့် ထိုက်တန်သော တတိယနေရာကိုသာ သိက္ခာရှိရှိ ယူခဲ့တာ ချီးကျူးစရာပင် ဖြစ်၏။

'ခိုင်လူကြီးမို့ ရဲသကို' ဆိုတဲ့ ကိစ္စကလည်း လူပြောသူပြော များသည်။ အဝါကတ်၊ အနီကတ်တွေကို ဖောဖောသီသီ ထုတ်သုံးနေကြတာများ။ အလှူမှာ ငွေစက္ကူတွေ ကြနေသလား အောက်မေ့ရသည်။

ဒီထဲမှာ တစ်ပွဲတည်း အနီကတ် လေးခု ပြခဲ့သော ရုရှားခိုင်လူကြီး အိဗန်နော့က ဗိုလ်စွဲ

သည်။ ကြည့်ရတာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဆိုဗီယက်ခေတ်ကို ပြန်တမ်းတနေတဲ့လူ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုအရင်က ပါတီ ကေဒါ ဖြစ်ဖူးလို့များ အနီရောင်ကို ဒီလောက် ကြိုက်နေတာလား မသိ။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ အာဂျင်တီးနား ခိုင်လူကြီး ဖြစ်၏။ သူက ထိပ်သီးဘောလုံးသမား ဖြစ်ကြသော အင်္ဂလန်မှ ရူနီနှင့် ပြင်သစ်မှ ဇီဒန်းတို့ကို အနီကတ်ပြုပြီး ထုတ်ပစ်ခြင်းအားဖြင့် နာမည်ကြီးသွားသူ။

ဒီနေရာမှာ တွေးတောစရာတစ်ခု ရှိလာ၏။ ဟိုတစ်ချိန်က ဖောက်ကလန်ကျွန်းပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး အငြင်းပွားရာမှ အင်္ဂလန်နှင့် အာဂျင်တီးနားတို့ စစ်ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုပွဲတွင် အာဂျင်တီးနားတို့ အကြီးအကျယ် ရှုံးခဲ့သည်။ ဒါကို အငြိုးအတေးထားပြီး အာဂျင်တီးနားခိုင်က အင်္ဂလန်အသင်းကို ဒုက္ခ လိုက်ပေးတာလားဟု ထင်စရာ ရှိ၏။

ခိုင်လူကြီးတွေထဲမှာ ဂျပန်လူမျိုး တစ်ယောက် ပါသည်။ မြင်ဖူးပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ၊ လက်စသတ်တော့တိုက်ဂါးဖလားပွဲတုန်းက မြန်မာအသင်းကို ပင်နယ်တီ ပေးရုံမျှမက ဘောလုံးသမား သုံးယောက်ကို အနီကတ်ပြုပြီး ထုတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ ဂျပန်ခိုင် ကာမိကာဝါ ဖြစ်နေတာကိုး။

အမယ်၊ ဒီနေ့က ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲမှာ ကျတော့ အပိုးကို ကျိုးလို့။ အနီကတ် မပြောနဲ့ အဝါကတ်တောင် သိပ်များများ မပြခဲ့။ ပြစ်ဒဏ်ဘော ပေးတာလည်း အနည်းဆုံးပဲ တဲ့။

မြန်မာအသင်းနဲ့တုန်းက ကျတော့ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။

ကြည့်ရတာ သူ့အဖေ၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့အဘိုးဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွင်းတုန်းက မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်မှာ တော်လှန်ရေးသမားတွေရဲ့ သုတ်သင်မှုကြောင့် ကျဆုံးခဲ့ရလို့ စိတ်နာပြီး လက်တုံ့ပြန်ခဲ့တာများ ဖြစ်နေမလားလို့ သံသယဖြစ်စရာပဲ။

နောက်ထူးခြားမှု တစ်ခုကတော့ ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲမှာ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ ရရှိကြသော အီတလီ၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမဏီတို့သည် နယ်နိမိတ်ချင်း ထိစပ်လျက်ရှိသော အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေ ဖြစ်နေတဲ့ အချက်ပါပဲ။ စတုတ္ထရတဲ့ ပေါ်တူဂီတောင်မှ ကြားမှာ စပိန် တစ်နိုင်ငံသာ ခြားသဖြင့် အိမ်နီးချင်းလို့ ပြောနိုင်သည်။

စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာ တစ်ချက် ရှိသေးသည်။ ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲမှာ ဘောလုံးအင်အားကြီး နိုင်ငံတွေသာ ပြိုင်ဆိုင်ကြတာ မဟုတ်၊ နာမည်ကျော်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေလည်း ဈေးကွက် ချဲ့ထွင်နိုင်ဖို့အတွက် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့်တော့ ၂၀၀၆ ပွဲမှာ ထိပ်တိုက် တွေ့ကြတာကတော့ အားကစားပစ္စည်းနှင့် အဝတ်အထည် ကုမ္ပဏီကြီးများ ဖြစ်ကြသော အက်ဒီဒက်စ်နှင့် ပူးမားတို့ပင် ဖြစ်၏။

အစက 'အက်ဒီဒက်စ်' တစ်ခုတည်းသာ ရှိ၏။ မိသားစုတစ်ခုက ပိုင်သည်။ (ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပေါင်း လုပ်တာဟုလည်း ကြားဖူးသည်။) နောက်တော့ သဘောထားကွဲလွဲမှု ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်က သီးခြား ခွဲထွက်သည်။

'ပူးမား' ကုမ္ပဏီအဖြစ် တစ်စင် ထောင်သည်။ မြို့လေး တစ်မြို့တည်းမှာပင် 'အက်ဒီ

ဒက်စ်' အုပ်စုနှင့် 'ပူးမားအုပ်စု' ဆိုပြီး နှစ်ခြမ်း ကွဲသွားတဲ့ အထိပဲ။

ထိုအခါမှစပြီး ကုမ္ပဏီကြီးနှစ်ခု ပြိုင် ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ ပြိုင်တယ် ဆိုသော်လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြုတ် တိုက်နိုင်ကြတာ တော့ မဟုတ်။ ပြိုင်ရင်း ပြိုင်ရင်းကပင် နှစ်ဖက် စလုံး အောင်မြင် ကြီးထွားလာကြသည်။

၂၀၀၆ ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲမှာလည်း ကုမ္ပဏီ ကြီး နှစ်ခုတို့က ပြိုင်ပွဲဝင် အသင်းတွေကို အပြိုင်အဆိုင် စပွန်ဆာ ပေးကြသည်။ ဒီထဲ မှာမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဗိုလ်လုပွဲ တက် ရောက်လာသော အသင်းနှစ်သင်းသည် ဘက် တစ်ဖက်စီ ဖြစ်နေသည်။

အက်ဒီဒက်စ်က ပြင်သစ်ကို စပွန်ဆာ ပေးထားသည်။ အီတလီအသင်းကို ပံ့ပိုးပေး ထားတာက ပူးမား။ ဗိုလ်လုပွဲမှာ အီတလီ နိုင်သွားတော့ စီးပွားရေးဈေးကွက်မှာလည်း ဒီတစ်ပွဲတော့ ပူးမားက နှာတစ်ဖျား သာသွား တဲ့ သဘောပေါ့။

'ဇီနှစ်ဇီနဲ့ ခေါင်းနှစ်ခေါင်း' ကိစ္စက လည်း ပြောစမှတ်ပင် ဖြစ်၏။ ဇီ နှစ်ဇီ ဆိုတာ က ပြင်သစ်မှ ဇီဒန်းနှင့် အီတလီမှ မာတာရာဇီ တို့ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းတိုက် ကောင်းသူတွေချည်း ဖြစ်၏။ ဗိုလ်လုပွဲမှာ မာတာရာဇီက ချေပဂိုးကို လှလှပပ ခေါင်းတိုက် သွင်းယူခဲ့သည်။ ဇီဒန်းကလည်း ခေါင်းတိုက် သွင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးသည်။ တိုက်ချက်က လှလည်း လှ၊ ပြင်းလည်း ပြင်းသည်။ အီတလီ ဂိုးသမား ဘူဖွန် နေရာယူမှန်ပြီး လျင်လွန်းလို့သာ

ပုတ်ထုတ် ကာကွယ်လိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒီလို အားမာန်ပါသော ခေါင်းဖြင့် မာတာရာဇီရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တိုက်ချလိုက်တော့ ဇီဒန်း လည်း အနီကတ် ထိပြီး ထွက်ရတော့တာပေါ့။

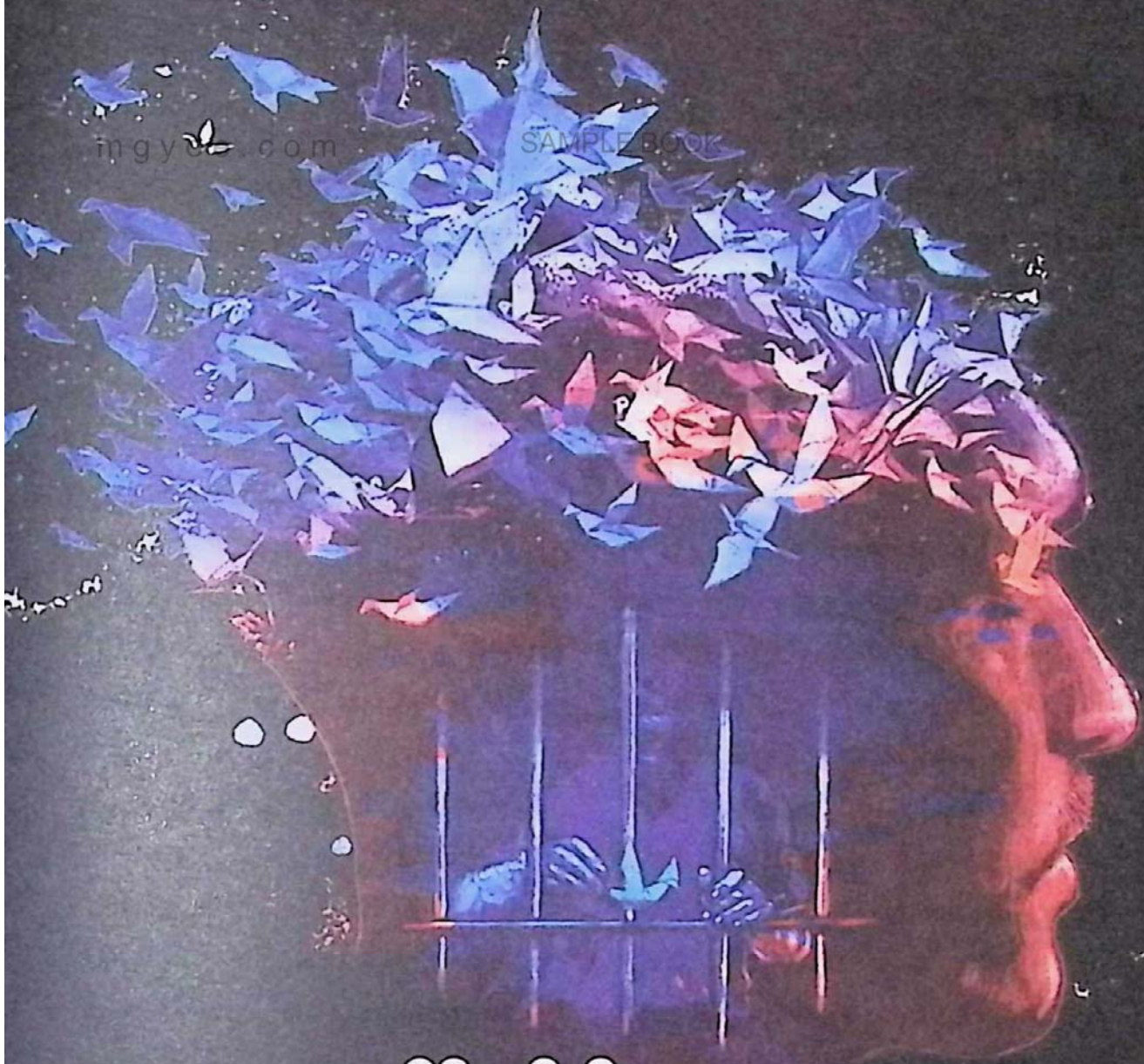
ဇီဒန်းသည် အကောင်းဆုံး ဘောလုံး သမားဆုကို ရခဲ့သော်လည်း အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ ဘောလုံးသမားဘဝရဲ့ နှုတ်ဆက်ပွဲ မှာ 'အနီစက်' ထင်ခဲ့ရတာကတော့ သင်ခန်းစာ ယူစရာပင် ဖြစ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စက စာနယ်ဇင်း တွေကိုတော့ အကျိုးပြုခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့ဖလား ပွဲပြီးသွားပေမယ့် ဇီနှစ်ဇီရဲ့ ဂယက်က နောက် ဆက်တွဲ ရှိနေသေးသဖြင့် ပရိသတ် စိတ်ဝင် စားမှု လျော့ကျမသွားအောင် ထိန်းထားနိုင် ခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း အားကစားဂျာနယ် တွေ နှစ်ပတ် သုံးပတ် ဆက်ပြီး ရောင်းအား ကောင်းနေခဲ့ကြသည်။ 'ခေါင်းနဲ့ တိုက်လေ ဆရာကြိုက်လေ' ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့။

ထို့ကြောင့် အားကစားဂျာနယ်တိုက် များ အနေဖြင့် ဇီဒန်းကို ကျေးဇူးတင် ဂုဏ်ပြု သင့်ကြောင်း အကြံပေး တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ပရော်ဖက်ရှင်နယ် မဂ္ဂဇာတ်။

အိပ်မက်တို့လားရာ

NOVA

အက်ဆေး

ခုတစ်လော လူပြောများသော မေးခွန်းတစ်ခု ရှိသည်။ လူအတော်များများ အမေးခံရသည်။ မေးခွန်းက တစ်ခုတည်း။ အဖြေမျိုးစုံ ထွက်သည်။ ကိုယ်အကြောင်းပြချက်နှင့် ကိုယ် မှန်သည်ဟု ထင်ကြ၏။ ကျွန်တော်လည်း အမေးခံရတာပဲ။ မေးတဲ့လူရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး လူကြားကောင်းအောင် အလိုက်အထိုက် ဖြေရတာမျိုးကို စိတ်ကုန်နေပြီ။

ဟိုတစ်ရက်က နိုင်ငံခြားမှ ခဏပြန်လာ
သော စာနယ်ဇင်းသမားတစ်ယောက်နှင့်
တွေ့သည်။ ကျွန်တော့် စာဖတ်ပရိသတ် ဖြစ်ပြီး
ဆွေမျိုးနီးစပ်လည်း တော်သည်။ သူက...

“လက်ရှိအခြေအနေကို ဆရာဘယ်လို
မြင်သလဲ”

ဟု မေးသည်။

“အိပ်မက် မက်နေသလိုပဲ”

ကျွန်တော် လွတ်ခနဲ ဖြေလိုက်မိ၏။ သူ
ခဏ တွေ့သွားပြီးနောက်...

“ဟုတ်တယ်နော်”

ဟု ပြန်ပြောသည်။ လူတွေမှာ ကြိုတင်
စဉ်းစားပြီးမှပြောသော စကားထက် ရုတ်တရက်
ပွင့်အန်ထွက်လာသော စကားက ရင်ထဲမှ
ခံစားချက် အစစ်အမှန်နှင့် ပိုပြီး နီးစပ်သည်
ဟု ထင်၏။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ခုလို ဖြေ
လိုက်မိသလဲဆိုတာ နောက်တော့မှ ပြန်သုံးသပ်
ကြည့်သည်။ ထွက်ပေါ်လာသော ကောက်ချက်
တွေကိုက အိပ်မက်ဆန်နေပြန်လေသည်။

ဒါဖြင့် အိပ်မက် ဆိုတာ ဘာလဲ။

အိပ်မက် ဆိုသည်မှာ မိမိကိုယ်တိုင်
ကာယကံရှင်အဖြစ် ပါဝင်နေပါလျက် ပိုင်ဆိုင်
ခွင့် မရှိသော အရာပင် ဖြစ်၏။ ကာလအပိုင်း
အခြား ကန့်သတ်လို့မရ။ တစ်ခါတစ်ခါ အတိတ်
ကို ဆောင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပစ္စုပ္ပန်ကို
ထင်ဟပ်သည်။ တစ်ခါတလေ အနာဂတ်ကို
မျှော်သည်။ တချို့အိပ်မက်တွေကျတော့ ကာလ
သုံးပါးစလုံး ရောထွေးနေတတ်၏။

တချို့အိပ်မက်တွေထဲမှာ ငယ်ဘဝကို
ပြန်ရောက်ချင် ရောက်နေသည်။ ကွယ်လွန်

လေပြီးသော လူကြီးမိဘတွေနဲ့ ပြန်ဆုံချင်
ဆုံရသည်။ အရင်က ကိုယ် မရောက်ခဲ့ဖူးသော
အရပ်ဒေသတစ်ခုကို သွားချင် သွားရသည်။

အိပ်မက်ကို တောင်းဆိုလို့ရတာ မဟုတ်၊
လာချင်မှလာမည်။ တားဆီးပိတ်ပင်လို့လည်း
မရ။ သူ လာမယ် ဆိုလျှင် မငြင်းနိုင်။ ဘယ်လို
အိပ်မက်မျိုး ပေးပါလို့လည်း ဆန္ဒပြုလို့ မဖြစ်။
သူ မက်ချင်တာ မက်မှာပဲ။ အိပ်မက်ကို လိုသလို
ထိန်းချုပ် ကိုင်တွယ်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာ။ ကိုယ့်
ဇာတ်ကောင် ကိုယ် မနိုင်သော စာရေးဆရာ
တစ်ယောက်၏ အဖြစ်နဲ့တောင် တူသေးတော့
သည်။

အိပ်မက် ဆိုသည်မှာ မျက်မှောက်ဘဝ
ကနေ ခဏရှောင်ပြေး ပုန်းခိုရာ ကမ္ဘာလေး
တစ်ခုဟု တချို့က ပြောကြသည်။ သိပ္ပံပညာ
ရှင်တွေက သိစိတ် အိပ်ပျော်နေစဉ် မသိစိတ်
၏ လှုပ်ရှားလူးလွန်မှုဟု ဆိုသည်။ ဆေးပညာ
ရှင်တွေကတော့ အိပ်မက်သည် ကျန်းမာရေး
နှင့်ဆက်စပ်မှုရှိသည်ဟု ကောက်ချက်ချသည်။
အမြင့်ကနေ ပြုတ်ကျတာ၊ ချောက်ကမ်းပါး
မှာ ရင်တဖိုဖို သွားရတာမျိုး မက်လျှင် နှလုံး
နှင့်ဆိုင်သည်။ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသော နေရာ
တစ်ခုကို ရောက်သွားပြီး အသက်ရှူကျပ်တာ
မျိုး ဆိုလျှင် အဆုတ်အားနည်းလို့ တဲ့။

စိတ်ပညာရှင်တွေကတော့ အိပ်မက်
တွေဟာ စိတ်ထွက်ပေါက်အဖြစ် လိုအပ်သည်။
အိပ်မက် လုံးဝ မမက်တော့လျှင်သာ စိုးရိမ်
စရာရှိသည်ဟု ဆိုပြန်သည်။ သို့ရာတွင် အရိယာ
သူတော်စင်တွေ ဆိုလျှင် အိပ်မက် မမက်
အောင် တားဆီးနိုင်ကြသည်ဟု ကြားဖူး၏။
အလုပ်ကြမ်းသမား တစ်ယောက်ကတော့

“အလုပ်ပင်ပန်းလွန်းလို့ ခေါင်းချလိုက်တာနဲ့ တုံးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတာပါပဲဗျာ၊ အိပ်မက် မက်ဖို့ အချိန်တောင် မရပါဘူး” ဟု ပြောလေ သည်။

အိပ်မက် အမျိုးမျိုး ရှိ၏။ လူတွေ လုံးဝ မလိုလားပါဘဲလျက် ငြင်းဆန်လို့ မရနိုင်တာ က အိပ်မက်ဆိုးတွေပဲ။ လက်တွေ့ဘဝမှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေတာတွေက အိပ်မက်ထဲ မှာ လာပြီး ခြောက်လှန့်တတ်သည်။ ဥပမာ- စာမေးပွဲ အောင်စာရင်း သွားကြည့်ရာ ကိုယ့် ခုံနံပါတ် ရှာမတွေ့တာမျိုး၊ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတဲ့ မိဘတွေ ဆုံးပါးသွားတယ် ဆိုတာ မျိုး၊ ဝရမ်းပြေး ဖြစ်နေလျှင် ကိုယ့်ကိုရဲက ဖမ်းမိ သွားတယ် ဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်၏။

တစ်ခါတလေတော့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် စရာတွေ မက်တတ်သည်။ ခွေးတွေ တစ်အုပ် ကြီး ကိုယ့်ကို ဝိုင်းကိုက်တာ၊ ဓားတွေ လှံတွေ ကိုင်ထားသော လူဆိုးတွေက လိုက်သတ်လို့ သေပြေး ရှင်ပြေး ပြေးရတာ၊ တောနက်ကြီး ထဲမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မျက်စိလည် လမ်းမှားနေရင်း ကျားတွေ ဆင်တွေနဲ့ တွေ့ ရတာ၊ အိမ်အို အိမ်ဟောင်းကြီး တစ်လုံးထဲ ရောက်နေတုန်း သရဲဇာတ္တိတွေ အခြောက်လှန့် ခံရတာမျိုးပေါ့။

ဒီလို ချောက်ချောက်ချားချား အိပ်မက် ဆိုးတွေ မက်နေရာက လန့်နိုးလာတဲ့အခါ “ဟင်း... တော်ပါသေးရဲ့၊ အိပ်မက်မို့လို့” ဆိုပြီး စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျတော့လည်း အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေရင်း ကပင် ဒါ တကယ် မဟုတ်ဘူး၊ အိပ်မက်ပဲ ဖြစ် မှာပါ။ ခုနေခါ လန့်နိုးသွားရင် ကောင်းမယ်ဟု

တောင့်တမိတာမျိုး ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်တတ် သေးသည်။

လူတိုင်း သဘောကျတာကတော့ အိပ် မက်ကောင်းများပင် ဖြစ်၏။ မိမိတို့ မျှော်လင့် ချက်တွေက အိပ်မက်ထဲမှာ လာပြီး ရောင်ပြန် ဟပ်သည်ဟု ယူဆရသည်။ ထိပေါက်တာ၊ ရွှေထုပ်ကြီး ကောက်ရတာ၊ ကိုယ် တစ်ဖက် သတ် ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ် ရတာမျိုးတွေပေါ့။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဒီလို အိပ်မက်မျိုး က စိတ်ချမ်းသာမှုကို ကြာရှည်တော့ မရနိုင်။ ခိုင်မာသော ပျော်ရွှင်မှုလည်း မဟုတ်။ အိပ်ရာ က နိုးလာတဲ့အခါ “ဟင်... တကယ်လဲ မဟုတ် ဘူး” ဆိုပြီး စိတ်ပျက် အားလျော့သွားရသည်။

ဒီလိုအရသာမျိုးကို ထောင်ကျဖူးတဲ့ လူတွေ ကောင်းကောင်း ခံစားဖူးသည်။ ညတိုင်း လိုလို အိပ်မက်ထဲမှာ အပြင်ကို ပြန်ရောက် နေတတ်သည်။ ကိုယ့်အိမ်မှာ မိသားစု စုံစုံ လင်လင်နှင့် ထမင်း ဝိုင်းဖွဲ့စားရသည်။ ဟင်း တွေက စုံလွန်းလို့ ဘယ်ဟာ နှိုက်ရမယ်မှန်း တောင် မသိ။ တစ်ခါတလေ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆုံသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့ ဘီယာခွက် ကိုယ်စီနဲ့၊ ဒီလိုအချိန် မျိုးမှာ လန့်နိုးလာလျှင် သိပ်ခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့်ထောင်ထဲမှာ အိပ်ရာဝင်ခါနီး အချိန် သည် အပျော်ဆုံးဖြစ်ပြီး ‘ပုံစံ’ ဟု ဝမ်းခေါင်း သံကြီးနှင့် အော်လိုက်သံ ကြားလို့ လန့်နိုးလာ သော အချိန်သည် စိတ်ဓာတ်အကျရဆုံး ဖြစ် ၏။ ကျောင်းဝင်းထဲက ခုံတန်းလျားလေးမှာ ချစ်သူ ပခုံးလေးကို ဖက်ပြီး ကြည့်နူးနေတုန်း နာရီကို ကြည့်မိရာမှ ‘ဟာ... ငါးနာရီတောင်

ခွဲနေပြီ။ ထောင်ပိတ်ချိန် အမိ ပြန်ရောက်ပါ မလား မသိဘူး' ဟု စိုးရိမ်ပြီး အမြန် ထပြေးရ တာမျိုး မက်တတ်သည်။ ရယ်ရ အခက်၊ ငိုရ အခက်။ ဒီလိုဟာမျိုးတွေကို LK အိပ်မက် များဟုခေါ်သည်။ (LK=လွတ်ကြောင်) ထူးဆန်း တာက ထောင်က လွတ်ပြီး အပြင် ပြန်ရောက် လာတော့လည်း မကြာခဏ ဆိုသလို ထောင် ထဲ ပြန်ရောက်သွားသော အိပ်မက်မျိုးတွေ မက်တတ်ပြန်လေသည်။ (တော်ပါသေးရဲ့၊ အိပ်မက်မို့လို့။)

ဆောင်းတွင်းအိပ်မက်ကယောက်ကယက် ဆိုတာရှိသည်။ ရာသီဥတုအေးလွန်းလို့ သွေးလေ ဖောက်ပြန်ပြီး မက်တာလို့ထင်သည်။ တကယ် တော့ လုံခြုံနွေးထွေးသော အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်ရ သည့်တိုင် စိတ်လုံခြုံမှု မရှိရင် ဒါမျိုးတွေ မက် တတ်တာပါပဲ။ အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိ အဆက် အစပ်လည်း မရှိ။ တချို့ အိပ်မက်တွေဆို ရှက် စရာ ကောင်းသည်။ များသောအားဖြင့်တော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ဘာတွေ ပါတယ် ဆိုတာ နိုးလာ တဲ့အခါ ကောင်းကောင်း ပြန်မမှတ်မိတော့။ နေထိုင်မကောင်းလို့ အဖျားတွေ တက်နေတဲ့ အခါမှာလည်း ဒါမျိုးတွေ မက်တတ်သည်။

တချို့အိပ်မက်တွေကတော့ တော်တော် စင်းသည်။ အပြင်မှာ တကယ်ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း ပဲ။ ပူတာ၊ အေးတာ၊ နာကျင်တာ၊ ထိတာ ကိုင်တာကအစ ဝမ်းနည်းတာ၊ ဝမ်းသာတာ၊ ထိတ်လန့်တာ စသော စိတ်ခံစားမှုတွေအထိ တော်တော် ပီပြင်သည်။ အိပ်ရာ နိုးတဲ့အခါ အိပ်မက်မှန်း သိသိကြီးနဲ့ တကယ် ဖြစ်ခဲ့သလို ပဲ။ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားရ၏။

မြန်မာလူမျိုး အတော်များများသည်

အိပ်မက်ကို နိမိတ်အဖြစ်လည်း ယုံကြည်ကြ သည်။ အတိတ်စိမ်း ကောက်ရတာကိုလည်း ဝါသနာပါကြသည်။ ဘယ်လို အိပ်မက်မျိုး မက်ရင်ဘာဖြစ်တတ်တယ် ဆိုသော 'အိပ်မက် တိထွ်ကျမ်း' ဆိုတာတောင် ရှိသေးသည်။ အမြဲမှန်တတ်တာ မဟုတ်သော်လည်း တစ်ခါ တစ်ရံ ထူးထူးခြားခြား တိုက်ဆိုင်တာမျိုး တော့ ရှိတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် လောင်း ကစားသမားများသည် အိပ်မက်ကို အလွန် အကျွံ အားကိုးချင်တတ်သည်။ တစ်ခါနှစ်ခါ လောက် ကံစွပ်ပြီး မှန်သွားတာကို ပုံအော လိုက်တော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းရော မဟုတ်လား။

ခုချိန်မှာ လူတိုင်းလူတိုင်း အိပ်မက် ကိုယ်စီ မက်နေကြသည်။ ဒီအိပ်မက်တွေဟာ အိပ်မက် ကောင်းတွေလား၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေလား၊ အဆက်အစပ်မရှိ အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ ကယောက် ကယက်တွေလား၊ စင်းလွန်းတဲ့ အိပ်မက်တွေ လား၊ အတိတ်နိမိတ်တွေလား ဆိုတာကိုတော့ လန့်နိုးလာတဲ့ အခါကျမှ အမှန်အတိုင်း သိရ ပေလိမ့်မည်။

လူမည်းခေါင်းဆောင် မာတင်လူသာကင်း ကတော့....

"I have a dream"
လို့ ပြောခဲ့ဖူးတာပဲလေ။

(T သို့ အမှတ်တရ)
မင်းလူ
အလင်းတန်းဂျာနယ်၊ မတ်လ၊ ၂၀၁၂။

ခုချိန်မှာ
မင်းတို့ဟာ
ခြေစွမ်းထက်တဲ့
ကမ္ဘာကျော် ဘောလုံးသမားတွေပေါ့။
စာချုပ်ချင်တဲ့ အသင်းတွေက
အများသားကလား။

ကာလကလည်း
အပြောင်းအရွှေ့ရာသီပေကိုး။
သေချာစဉ်းစား
သုံးသပ်ပြီးမှ
ဆုံးဖြတ်ပါကွယ်တို့။

ကိုယ်နဲ့ အံ့မဝင်တဲ့
အသင်းမှာ ကစားမိလို့
ခြေစွမ်းမပြနိုင်ရင်
အရန်ခုံမှာ
အရိုးထုတ်ရတတ်တယ်လေ။

ကာလတိုယာယီ
အငှားစာချုပ်လောက်ပဲ
ဆိုရင်ကော။

အဖိုးတန် ရွှေခြေထောက်တွေကို
အလွတ်ပြောင်းရွှေ့ကြေးနဲ့
ဈေးပေါပေါ လိုချင်ရင်တော့
ဘယ်တရားပျံမလဲနော။

ငါတို့အတွက်ကတော့
နာကျင်အချိန်ပိုပါပဲကွာ။

တောကျောင်းဘုန်းကြီး
ပေါ်ပြူလာဂျာနယ် ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၂။

မင်းမူ
ညိုလေးများနဲ့

ကျွန်တော်သည် ဘောလုံးပွဲတွေကို ကြည့်ရင်း ထူးခြားချက်တွေ တိုက်ဆိုင်မှုတွေကို မြင်ရသည်။ ဘောလုံးပွဲထဲမှာပင် လူတို့၏ စရိုက် သဘာဝတွေကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ဂရိအသင်း အောင်ပွဲခံသွားခြင်းမှာ ကံတရား၏ ဖေးမမှု အထိုက်အလျောက် ပါရှိသော်လည်း အချောင်သက်သက်တော့မဟုတ်။ သူတို့သည် သေသေချာချာ စနစ်တကျ ပြင်ဆင်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သူတို့ရဲ့ ဗျူဟာက သူများနှင့်မတူ။ တခြားအသင်းတွေက ကိုယ် ဘယ်လိုကစားမလဲ၊ ဘယ်ကစားကွက်နဲ့ ကစားမလဲ ဆိုတာကိုသာ အလေးထား စဉ်းစားသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ဦးစားပေးသည်။

ဂရိတို့က ဒီလိုမဟုတ်။ တစ်ဖက်အသင်း ဘယ်လိုကစားတတ်သလဲ ဆိုတာကို အဓိကထားပြီး လေ့လာသည်။ တစ်ဖက်အသင်းရဲ့ အားသာချက်တွေကို ပိတ်ဆို့ပစ်သည်။ အားနည်းချက်၊ ပျော့ကွက်ကို ရှာပြီး ထိုးဖောက်သည်။ ဒါမျိုး နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်လောက် အခွင့်အရေး ရလျှင် လုံလောက်ပြီ။ တစ်ဂိုးလောက် ရအောင် သွင်းနိုင်သည်။

ပြီးတော့ သူတို့က တစ်ဖက်အသင်းကို တိုက်စစ် ဆင်လာတဲ့အထိ စောင့်မနေဘဲ ကွင်းလယ်မှာ ကတည်းက ကြိုတင် ဟန့်တားပစ်သည်။ တစ်ဖက်အသင်း ကစားကွက်တည်လို့ မရလောက်အောင် နှောင့်ယှက်သည်။

လူကပ်ရာမှာလည်း တခြားအသင်းတွေလို အရေးကြီးတဲ့လူ တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်ကိုသာ အသေညှပ်ပြီး ကပ်ခြင်း မဟုတ်။ ဂိုးသွင်းမယ့်သူရော၊ အကွက်ဆင် ကန်တင်ပေးမယ့်သူကိုပါ ဖြန့်ပြီး ကပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ထူးခြား

တာက ရှေ့တန်းလူတွေကပါ လူကပ်တတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ခါတလေများ တစ်ဖက်နောက်တန်းက သူတို့ရှေ့တန်းကို ကပ်ထားတာလား၊ သူတို့ရှေ့တန်းက တစ်ဖက်နောက်တန်းကို ပြန်ကပ်ထားတာလား ခွဲခြားဖို့တောင်ခက်သည်။

နောက် ထူးခြားချက် တစ်ခုကတော့ ဘောလုံးလုရာမှာ ကျွမ်းကျင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဖျက်ထုတ်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူများခြေထောက်ထဲက ဘောလုံး ကိုယ့်ခြေထောက်ထဲ ရောက်လာအောင် လုယူခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ခါ တစ်ခါများ မုန့်လုပြေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ တစ်ဖက်လူမှာ ယောင်ချာချာ ဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့ရ၏။

ဂရိတို့ ခုလို ဗိုလ်စွဲသွားသည့်အတွက် ချီးကျူးမိသော်လည်း သူတို့ ကစားပုံ ကစားကွက်ကိုတော့ မကြိုက်ပါ။ ဘောလုံးရသ မပါသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဘောလုံးရသ အပြည့်အဝ ပေးနိုင်တာကတော့ ချက်အသင်းပင် ဖြစ်၏။ သူတို့ကို ယူရုံ ၉၆ ကတည်းက သဘောကျခဲ့သည်။ ချက်အသင်း၏ ကစားပုံကို ကြည့်ရတာ ရသစုံသည်။ အလိမ်အခေါက် အဆွဲအငင်လေးတွေ ပါသည်။ ကစားကွက် လှလှပပ မြင်ရသည်။ အင်တိုက်အားတိုက် ထိုးဖောက် တိုက်စစ်ဆင်မှုတွေက ရင်တဖိုဖို ဖြစ်စေသည်။

သူတို့က ဘောလုံးပညာကို အဓိကထားပြီး ကစားသည်။ တချို့အသင်းတွေလို ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုတော့ နည်းနည်းမှ အထိမခံဘဲ သူများဟာတော့ ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်တာမျိုး အသေပိတ်ဆို့ ကစားခြင်း မဟုတ်။ ကိုယ်ကလည်း တိုက်စစ်ဆင်မည်၊ ဂိုးတွေ

သွင်းမည်။ တစ်ဖက်ကလည်း သွင်းနိုင်ရင် သွင်းဆိုသော ပုံစံ ဖြစ်၏။ ဒါကို ဘောလုံးစကားဖြင့် 'ဖွင့်ကစားသည်' ဟု ခေါ်သည်။ တရားမျှတသော ကစားနည်းဟု ထင်၏။ တစ်ဂိုးလောက် ရအောင် သွင်းပြီး ခံစစ်ဖြင့် ပိတ်ဆို ကစားတာမျိုးကတော့ လူလည်ကျခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ချက်အသင်းသည် ပွဲတိုင်းမှာပင် စွဲမက်လောက်အောင် လှလှပပကစားပြသွားသည်။ ဒါမျိုးမှ ကြည့်ကောင်းတာဟု ပရိသတ်က လက်ခံကြသည်။

ချက်တို့သည် အကြံဉာဏ်လှပပွဲမှာ ဂရိကို ရှုံးရခြင်းမှာ ညံ့လို့ မဟုတ်။ ဂိုးကံခေခြင်းနှင့် ပွဲပြီးခါနီးကျမှ အလစ်အငိုက်မိပြီး ဂိုးပေးလိုက်ရခြင်းတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ ဒီလိုမှ မဟုတ်လို့ကတော့ ယူရို ၂၀၀၄ ဖလားသည် ချက်အသင်းအတွက် ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။ သူတို့၏ လူငယ် အရန်အင်အား တောင့်တင်းပုံအရ ဆိုလျှင် ၂၀၀၆ ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲတွင် အခြေအနေ ကောင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

အိမ်ရှင် ပေါ်တူဂီအသင်းသည် ယူရို ၂၀၀၀ တုန်းက အသင်းလောက်မကောင်းလှပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချီးကျူးစရာတော့ ရှိ၏။

အိမ်ရှင်ပေါ်တူဂီ ပရိသတ်တို့ စည်းကမ်းရှိခြင်းနှင့် တရားမျှတစွာ အားပေးခြင်းတို့ပင် ဖြစ်၏။ အိမ်ရှင်ဆိုပြီး အခွင့်အရေးကို လွန်လွန်ကဲကဲ မယူခဲ့။ ကိုယ့်အသင်းဘက်ကို ပင်းဖို့အတွက် ဒိုင်လူကြီးတွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတာမျိုး မလုပ်ဘဲ ဒုတိယနေရာကိုသာ သိက္ခာရှိရှိ ယူသွားသည်။ လေးစား ချီးကျူးဖွယ်ကောင်းသော နိုင်ငံကြီးပီသမှု ဖြစ်၏။

ဂျာမဏီတို့၏ နာမည်ကျော် ကစားဟန်မှာ ခေတ်ကုန်သွားပြီ ဖြစ်၏။ နောက်ပြန်ပေးလိုက်၊ ရှေ့ပြန်ပေးလိုက်၊ ဘယ်ဘက်ခြမ်း ပို့လိုက်၊ ညာဘက်ခြမ်း ပို့လိုက် လုပ်ရင်း ချိန်ဆနေတာ ပျင်းဖို့တောင် ကောင်းသည်။ သူတို့အကျင့်က ဒီလို အိလေးဆွဲရင်း အလစ်အငိုက်ဖမ်းပြီး တိုက်စစ်ဆင်တာတတ်သည်။ ဂျာမဏီအသင်း နာမည်ကြီးတာက တစ်ဖက်အသင်း၏ အမှားကို စောင့်ပြီး ဂိုးသွင်းတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ယူရို ၂၀၀၄ ပွဲတွေမှာတော့ တစ်ဖက်အသင်းတွေ၏ အမှားကို စောင့်ရင်း အချိန်စေ့သွား၍ နောက်ဆုံးတော့ အုပ်စုမှပင် ပြုတ်ခဲ့ရသော သင်ခန်းစာကိုသာ ရသွားတော့သည်။

ထို့အတူ ပြင်သစ်တို့ တိုက်စစ်ဆင်လျှင် သူခိုးလိုက်သလို အုံနှင့်ကျင်းနှင့် ဝိုင်းပါလာတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဂရိ နောက်တန်းနှင့် ဆုံတော့ ဝီရိယကောင်းသော ကင်းအဖွဲ့နှင့် ပက်ပင်းတိုးတဲ့ အလစ်သမားများလို အမိခံလိုက်ရတော့သည်။

ကွာတားဖိုင်နယ်မှာ ရှုံးပြီး ထွက်လိုက်ရသော်လည်း အင်္ဂလန်အသင်း ကစားပုံကို ပရိသတ်များ ကျေနပ်ကြသည်။ ရှေ့တန်း၊ အလယ်တန်း၊ နောက်တန်း အတွဲညီကြသည်။

ပေါ်တူဂီနှင့် ကွာတားဖိုင်နယ်ပွဲ ကစားပုံသည် ၉၈ ကမ္ဘာ့ဖလားတုန်းက အာဂျင်တီးနားနှင့် ကစားပုံနှင့် အတော်ကလေး သွားတူနေသော အချက်ကတော့ ထူးခြားသည်။

၉၈ ပွဲတုန်းက အင်္ဂလန်မှ တစ်ဂိုး စသွင်းသည်။ (ခိုက်ကယ်အိုင် သွင်းတာပဲ ထင်သည်။) နောက်တော့ အာဂျင်တီးနားက တစ်ဂိုး ပြန်သွင်း

သည်။ ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်း အနီကတ်ပြ အထုတ် ခံရသည်။ ပွဲပြီးခါနီးမှာ ဆိုးကင်းဘဲ ခေါင်းတိုက် ပြီး တစ်ဂိုး သွင်းသည်။ သို့ရာတွင် ခိုင်လူကြီး က တစ်ဖက် နောက်တန်းကို ဖိပြီး တိုက်တယ် ဆိုပြီး ဂိုးမပေးခဲ့။ သရေကျနေသဖြင့် ပိုင်နယ် တီဖြင့် ဆုံးဖြတ်ရာ အင်္ဂလန် ရှုံးသည်။

ယူရို ၂၀၀၄ ပေါ်တူဂီနှင့် ပွဲမှာလည်း အင်္ဂလန်မှ မိုက်ကယ်အိုင်က တစ်ဂိုး စသွင်း သည်။ ပေါ်တူဂီက ပြန်ချေသည်။ အားထားရ သော ဝိန်းရှုနီ နာပြီး ထွက်သွားရသည်။ ပွဲပြီး ခါနီးမှာ ဆိုးလ်ကင်းဘဲကပဲ ခေါင်းတိုက်ပြီး တစ်ဂိုး သွင်းသော်လည်း ဖိတွန်းပြီး တိုက် တယ် ဆိုပြီး ဂိုးမပေးခဲ့။ နောက်ဆုံး သရေကျ နေသဖြင့် ပိုင်နယ်တီဖြင့် ဆုံးဖြတ်ရာ အင်္ဂလန် ရှုံးပြန်သည်။

တစ်ကျော့ပြန် တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ဖြစ်သွား တာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည်။ လူ့ဘဝမှာ လည်း ခုလို တစ်ဆင့်တည်း ပြန်ဖြစ်တာတွေ ရှိတတ်သည်။

အင်္ဂလန်အသင်းအတွက် အထူးခြားဆုံး ဖြစ်ရပ်ကတော့ ကန်ချက် တိကျလှပါသည် ဆိုသော ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်း တစ်ယောက် ပိုင်နယ်တီ နှစ်လုံးတိတိ မဝင်ဘဲ လွဲချော်ခဲ့ရ ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဒေးဗစ် ဘေးကန်ဟု နာမည် ပြောင်းရမလောက် ပြောစမှတ် ဖြစ်သွားသည်။

လူတွေက ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်း ညံ့လှသည် ဟု ပြောချင်ကြသော်လည်း ကျွန်တော်က တော့ သီးခြား အမြင်တစ်မျိုး ရှိ၏။ ဘက်ခမ်း သည် ဖရီးကစ် ကန်ရာမှာ စပယ်ရှယ်လစ် ဖြစ်၏။ ရှေ့က လူတွေ ကာထား၊ ပိတ်ထားတဲ့ ကြားက ခက်ခက်ခဲခဲ ငိုသွင်းယူရတာကို အလွန် ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်ထားသည်။ ခုဟာ က ပိုင်နယ်တီ ဆိုတော့ ဂိုးသမားနဲ့ နှစ်ယောက်

ချင်း၊ မြင်ကွင်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး ဖြစ် နေလို့ ကြောင်ပြီး မကန်တတ်တော့တာ ဖြစ်ပုံ ရ၏။

ရုံးဆင်းချိန်ကြီးမှာ လူမပါသလောက် ချောင်နေတဲ့ ဘတ်စ်ကား ထိုးဆိုက်လာတဲ့ အခါ ယောင်ချာချာ ဖြစ်ပြီး ငေးကြည့်နေမိသလို ဖြစ်မှာပေါ့။

ယူရိုပွဲမှာ ခိုင်လူကြီးတွေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် တွေ ဆိုးဆိုးရွားရွား မှားသွားတာမျိုး မရှိ သလောက်ပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပြောစရာ တစ်ခုတော့ ရှိ၏။

ခိုင်လူကြီးအချို့ သူတို့ ဘက်မလိုက် ကြောင်း ပြချင်စေနှင့် ဘက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားရသော အချက်ပင် ဖြစ်၏။ အိမ်ရှင် သို့မဟုတ် နာမည်ကြီးအသင်းကို မျက်နှာသာ မပေးမိအောင် ထိန်းရင်းက ကျန်တစ်ဖက် အသင်းကို အခွင့်အရေးတွေ အလိုအလျောက် ပေးမိရက်သား ဖြစ်သွားခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ တချို့ ခိုင်လူကြီးတွေ ဆိုလျှင် သူတို့ ဖြူစင် ကြောင်း ပြချင်တဲ့ အနေနဲ့ အိမ်ရှင်အသင်းကို တောင် ခပ်နှိမ်နှိမ် လုပ်ပြလိုက်သေးသည်။

ဒါကို ကြည့်ပြီး အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာ သည်။ တရားမျှတခြင်း ဆိုတာ ဘယ်ဘက် ကိုမှ မလိုက်ခြင်းကို ဆိုလိုသလား၊ သင့်လျော် ရာဘက်သို့ ဘက်လိုက်ခြင်းကို ဆိုလိုသလား စဉ်းစားစရာ ဖြစ်၏။

အတွေးသစ်ဂျာနယ်၊ ၂၆-၇-၂၀၀၄။

တကယ်လိုသာ
 ပန်းသီးတစ်လုံးဟာ
 ကြွေကျခဲ့ဘူး ဆိုရင်
 နျူတန်ကလည်း မမြင်လိုက်ဘူး (သို့မဟုတ်)
 အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေလိုက်မယ် ဆိုရင်
 ကမ္ဘာ့ဆွဲငင်အားလည်း ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်
 ကျွန်တော်လည်း သစ်ပင်ပေါ်က
 ပြုတ်ကျမှာ မဟုတ်။

တကယ်လိုသာ
 အက်ဒီဆင်ဟာ လူပျင်းတစ်ယောက်ဆိုရင်
 မြစ်ဆုံက တန်ဖဲရွာလည်း အေးဆေးပဲ
 မိတာထိန်းသိမ်းခလည်း ပေးရမှာ မဟုတ်။

တကယ်လိုသာ
 ဘေလ်ဂီတီ၊ စတီဂျော့၊ ဇပ်ကာဘတ်တို့သာ
 ခြေဆော့လက်ဆော့ မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်
 နေဘုန်းလတ်လည်း ဘလော့ဂါ ဖြစ်မှာ မဟုတ်
 သူမိဘတွေလည်း ဘားအံကို ရောက်ဖူးမှာ မဟုတ်။

တကယ်လိုသာ
 အာဒမ်တစ်ယောက်
 လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်ခဲ့မယ် ဆိုရင်.....။

Handwritten signature

SAMPLE BOOK

ဆာလောင်မွတ်သိပ်တာနဲ့
စားပိုးနှင့်တာ
ဘယ်ဝေဒနာက ပိုဆိုးသလဲ။

နာကျင်တာနဲ့
ယားယံတာ
ဘယ်ဟာ အခံရ ပိုခက်သလဲ။

ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း ထိုင်ရတာနဲ့
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရပ်ရတာ
ဘယ်ဟာက ပိုသက်သာသလဲ။
လိုချင်တာကို မရတာနဲ့
မလိုချင်တာကို ရတာ
ဘယ်ဟာက ပိုဆုံးရှုံးသလဲ။

ထွက်ခွာသွားတဲ့ လူနဲ့
ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူ
ဘယ်သူက ပိုလွမ်းရသလဲ။

အဖြေကို
ဘဝစာမျက်နှာ
တစ်နေရာတွင်
ရှာကြည့်ပါ။

အတွေးသစ်ဂျာနယ်၊
ဩဂုတ်၊ ၂၀၀၅

လေးပါးသီလမြဲတဲ့ ယမကာလှလင်နဲ့
လိမ်ပြောတတ်တဲ့ ဖိုးသူတော်
ဘယ်သူက အပြစ်ပိုကြီးသလဲ။

ရှိပြီးသားကို လှူတဲ့လူနဲ့
မရသေးတာကို စွန့်လွှတ်တဲ့လူ
ဘယ်သူက ပိုမွန်မြတ်သလဲ။

တောင်းတဲ့လူနဲ့
ပေးတဲ့လူ
ဘယ်သူက စိတ်ပိုရှည်သလဲ။

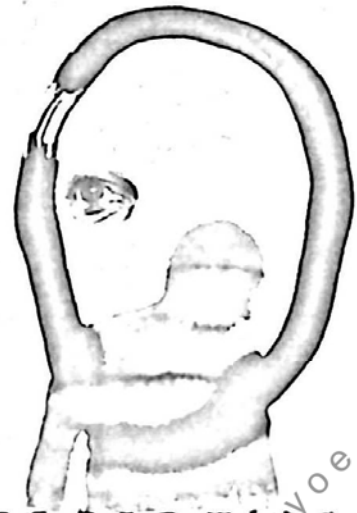
လူဆိုးလုပ်ရတာနဲ့
လူကောင်းယောင်ဆောင်ရတာ
ဘယ်ဟာက ပိုခဲယဉ်းသလဲ။

ကင်းစောင့်တဲ့ လူနဲ့
ဖောက်ထွင်းဖို့ ကြံစည်တဲ့လူ
ဘယ်သူက ဝီရိယ ပိုသာသလဲ။

လွတ်အောင်ပြေးတဲ့ လူနဲ့
မိအောင် လိုက်တဲ့လူ
ဘယ်သူက ပိုမောပန်းသလဲ။

ဖဲလိမ်ရိုက်တဲ့လူနဲ့
ဓားကိုင်းယမ်းတဲ့လူ
ဘယ်သူက ရင်ဆိုင်ရ ပိုခက်သလဲ။

မသေချာဘဲ ဝင်ပြိုင်တဲ့သူ
ရှုံးမယ်မှန်းသိရက် ဝင်နွဲ့တဲ့လူ
ဘယ်သူက သွေး ပိုကောင်းသလဲ။

အမှတ်တရ

အုပ္ပန်ပြောကြသလား
မောင်ဗလတေ့ပု
ဒီကံကတော့
မင်းလူ

ကိုသုမောင် ကွယ်လွန်ခြင်း တစ်လပြည့် ဆွမ်းကျွေးပွဲသို့ ဆရာ ဦးနေမျိုး တက်ရောက် ချီးမြှင့်သည်။ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို စာရွက်တစ်ရွက် လှမ်းပေး သည်။ ဖတ်ကြည့်တော့ ကိုသုမောင် အမှတ်တရစာအုပ် ထုတ်မည်။ မောင်ဗလ အလွမ်းပြောဟု အမည်ပေးထားသည်။ ထိုစာအုပ်အတွက် စာမူတစ်ပုဒ် ရေးသား ပေးရန် ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

တွေးကြည့်လျှင် အတော်ခွကျသော ကိစ္စဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ကိုသုမောင် ရဲ့ ညီအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးလေ။ တကယ်ဆို ကျွန်တော်က ဆရာဦးနေမျိုးကို စာမူချီးမြှင့်ဖို့ တောင်းခံရမှာ မဟုတ်လား။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ ဒီစာအုပ်သည် ကိုသုမောင်ကို ဂုဏ်ပြုသော စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ညီဖြစ်သူက အစ်ကိုဖြစ်သူ ဘယ်လောက် တော်ကြောင်း၊ ဘယ် လောက်သဘောထား ပြည့်ဝကြောင်း ချီးကျူးရေးသားဖို့ဆိုတာ အတော် ဝန်လေး စရာကြီး ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ သူ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လောက် တော်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် အသိဆုံး ဖြစ်၏။ သူများတွေ မသိတဲ့ အသေးစိတ် 'တော်ချက်' ကလေး

တွေတောင် သိနေသေးသည်။ ထို့အတူ သူ ဘယ်နေရာတွေမှာ ဘယ်လောက် ညံ့တယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိတာပဲ။

ဒါဖြင့်သူ့ဆိုးကွက်၊ ညံ့ကွက်တွေကို ထုတ် နုတ်ပြီး ရေးရမလား၊ မဖြစ်နိုင်။ သွားလေသူ တစ်ယောက် အားနည်းချက်တွေကို တတ်နိုင် သမျှ ဖုံးဖိပေးရခြင်းသည် မြန်မာတို့၏ ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံလို ဖြစ်နေသည်။

အထူးသဖြင့် ကွယ်လွန်ပြီးခါစ အချိန် မှာ ပို၍ ဆင်ခြင်ရသည်။ အလွန်ဆုံး ကရုဏာ ဒေါသောသာ ဖြစ်ရမည်။ ထိုအချက်သည် ကျွန်တော်တို့လို စာရေးဆရာတွေအတွက် စောင့်ထိန်းအပ်သော ကျင့်ဝတ်လည်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဒီစာအုပ်မှာ ဝင်မရေးတော့ ပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ (ဝမ်းနည်းမှတ်တမ်း စာအုပ်မှာတောင် ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှ မရေး ခဲ့။)

သို့ရာတွင်...

တစ်ညနေတွင် ဖိုးသောကြာ ကျွန်တော့် ဆီ ရောက်လာပြီး...

“ဘာ ဦးနေမျိုး ဆုံးပြီ”

ဟု သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပြူးပြူးပျာပျာ လာ ပြောသည်။ ထို့နောက်...

“နေ့လယ်ကပဲ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်သေး တယ်။ သူ မှာထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ လာပို့ရ မလား မေးတော့ နေဦး၊ မင်းလူဆီက စာမူရ တော့မှ တစ်ခါတည်း ယူလာခဲ့လို့တောင် ပြော နေသေးတယ်”

ဆရာဦးနေမျိုးနှင့် နောက်ဆုံး ရရှိလိုက် သော အဆက်အသွယ်ပင် ဖြစ်၏။ ဒီထဲမှာ အရေးကြီးသော မက်ဆေ့ချ်တစ်ခုပါနေသည်။ ‘မင်းလူဆီက စာမူ’။ ဆရာ၏ နောက်ဆုံးဆန္ဒ

ထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်နေသည်။
ထို့ကြောင့် ဒီစာကို ကျွန်တော် ရေးပါ တော့မည်။

ဘာရေးလျှင်ကောင်းမလဲစဉ်းစားလိုက် သောအခါ အကြောင်းအရာ၊ အချက်အလက် ရာပေါင်းများစွာသည် ခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင် ရောက်ရှိလာသည်။ မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲ ရွာနေတဲ့ ကြားမှာ ဖန်ခွက်ကလေး တစ်လုံးနဲ့ ရေလိုက် ခံရသလိုပါပဲ။ မိုးရေစက်တွေ သိန်းနဲ့ သန်းနဲ့ ချီပြီး သွန်ချနေပါလျက် ကိုယ့်ဖန်ခွက်ထဲကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျဆင်းလာသလောက် သာ ခံယူရရှိနိုင်သည်။

ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသော အတွေး အပိုင်းအစတွေထဲက မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ဖမ်း ဆုပ်လိုက်မိ၏။ ရက်လည်သော နေ့က ဖြစ် ၏။ အရုဏ်ဆွမ်း စားပြီးနောက် ဆရာတော် က မေတ္တာပို့ တရားချီးမြှင့်သည်။ ထို့ နောက် ရေစက်ချသည်။ ဆရာတော်က ဦးဆောင်ပြီး အမျှဝေခိုင်းသည်။

“ဦးသုမောင်နှင့်တကွ ကြားကြားသမျှ အမျှ...အမျှ... အမျှ”

ဒုတိယအကြိမ်အမျှဝေရာတွင် မအေးဘုံ (သုဇနီး) က-

“ဦးဗလနှင့်တကွ ကြားကြားသမျှ...”

ဟု နာမည်ရင်းကို ပြောင်း၍ ရွတ်ဆို သည်။ တတိယအကြိမ်မှာတော့ မအေးဘုံ သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန် တူ ၏။ အသံကို မြှင့်ပြီး အကျယ်ကြီး အော်၍ အမျှ ဝေလိုက်လေသည်။

ဟုတ်တာပေါ့။ ကိုသုမောင်က နား နည်းနည်းလေးတာကိုး။ မကြားရင် ဘယ်နှယ်

လုပ်မလဲ။ နင့်ခနဲ ဖြတ်သွားရင်းကပင် မချိပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ငါ့ အလှည့်ကျရင်တော့ မိန်းမက အရုဏ်ဆွမ်း ကျွေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါက ဆယ့်တစ်နာရီ၊ ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်ကျမှ အိပ်ရာကထတတ် တာလေဟု တွေးဖြစ်အောင် တွေးလိုက်မိပါ သေးသည်။

ခုလို အရေးထဲမှာတောင် ကတ်ကတ် သတ်သတ် ကြံဖန်တွေးတတ်တဲ့ ကျွန်တော် ၏ စရိုက်သဘာဝနှင့် ကိုက်ညီသော အကြောင်း အရာမျိုးကို ရေးတာပဲ ကောင်းလိမ့်မည် ထင် သည်။

နောက်တစ်ကြောင်းကတော့...

သူ့အကြောင်း ရေးကြသူ အများစုသည် ဝမ်းနည်းကြောင်း အမှတ်တရ စာမျိုးကိုသာ ရေးကြလိမ့်မည်။ စာတစ်အုပ်လုံး အလွမ်းသံ တွေကသာ လွမ်းမိုးနေလိမ့်မည်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုး မှာ ဘယ်သူကမှ ပေါ့ပြန်ပြန် ရေးရက်ကြ မယ် မထင်။ သင့်လည်း မသင့်တော်။

ထို့ကြောင့် လူရင်းဖြစ်သော ကျွန်တော် ကပဲ သူ့ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တွေ အလွမ်းပြေ လိုပြေငြား၊ သူ့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ စိတ်ဖြေစရာ ရလိုငြား ဆိုပြီး ကျွန်တော် သူ့ ကို စခဲ့ နောက်ခဲ့၊ ထေ့ခဲ့ ငေါ့ခဲ့တာလေးတွေပဲ အမှတ်တရ ရေးလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ် ရောက်ခါစတုန်း က ဖြစ်၏။ တစ်ညမှာ ကျွန်တော် တစ်ရေးနိုး တော့ စာရေးစားပွဲမှာ ငိုငင်တွေတွေကြီး ထိုင်နေ သော ကိုဗလကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့် အတော် အထိနာ နေပုံ ရသည်။

(သူ၏ အစောပိုင်းကာလ စာရေးဆရာ ယောင်ယောင်၊ အယ်ဒီတာယောင်ယောင်၊ ထုတ်ဝေသူယောင်ယောင် ဘဝမှာ ဒီလိုပဲ မကြာခဏ ခံရဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီခေါင်းစဉ် ကို ပေးခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။)

သူသည် စာနှစ်ကြောင်း၊ သုံးကြောင်း ကို ချရေးသည်။ ထို့နောက် နံရံကို ငေးကြည့် နေပြန်သည်။ ကျွန်တော် ပြန်ပြီး အိပ်ပျော် မသွားခင် သူ၏ သက်ပြင်းရှည်ကြီးများ ချသံ ကို ကြားလိုက်ရသည် ထင်၏။

မနက် ကျွန်တော် အိပ်ရာက နိုးတော့သူ အိပ်နေပြီ။ အတော် ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ပုံ ရသည်။ ခေါင်းအုံးကို ရင်ဘတ်အောက်မှာ ခံပြီး မှောက်ခုံကြီး အိပ်နေသည်။

စာရေးစားပွဲပေါ်မှာ ရေးလက်စ ကဗျာ တစ်ပုဒ်ကို တွေ့ရ၏

“မောင့်ရင်ကို ခွဲမယ်မှန်းတယ်လား ပန်းလက်နှင့်ရွယ်။

ရင်ကို ခွဲရုံနဲ့

အသည်းတွေရင်တော့

ကောင်းလှပေါ့ သခင်ရယ်

ငြင်းဖူးတယ် ရှိလို့လား”

ကျွန်တော်၏ ပေါက်ကရဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်လိုသော ဉာဉ်သည် တားဆီးလို့ မရအောင် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ထိုစဉ်က ကြေးအိုးပြုတ် ခေတ်စားခါစ ဖြစ်၏။ တရုတ်တန်း ၁၉ လမ်းမှာ တကူးတက သွားစားကြရသည်။ ထိုကြေးအိုးပြုတ်ထဲမှာ ထည့်တာ ဝက်အသည်းအစစ် မဟုတ်။ ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီး ရင်ခွဲတိုက်က ရတဲ့ လူ့အသည်း တွေတဲ့... ဆိုသော ကောလာဟလကလည်း ထွက်ပေါ်နေချိန်။

ထို့ကြောင့်...
 “ကြေးအိုးပြုတ်
 သောက်မယ်မှန်းတယ်လား
 ဆယ့်ကိုးလမ်းဝယ်။
 ကြေးအိုးကို ဆွဲရုံနဲ့
 လူ့အသည်း တွေ့ရင်တော့
 ကောင်းလှပေါ့ သခင်ရယ်
 စားဖူးတယ် အရှိသား”
 ဟု သူ့ကဗျာအောက်မှာ ထပ်ရေးပြီး
 ထားခဲ့သည်။
 ကျွန်တော် ကျောင်းက ပြန်လာတော့
 စားပွဲပေါ်မှာ စာရွက်ကရှိနေတုန်း။ အောက်ဆုံး
 မှာ စာလုံးအကြီးကြီးနှင့် ‘-’ ဟု ရေးထား
 တာ တွေ့ရသည်။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကဗျာကို ဖတ်
 ပြီးနောက် သူ့ရွှင်ရွှင်ပျပျ ပြန်ဖြစ်လာတာက
 တော့ အမှန်ပဲ။

မြို့ထဲကမုတ်ဆိတ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 မှာ ဆုံသည်။ မင်းကို ငါ လိုက်ပို့မယ်ဟု ပြောပြီး
 သူ၏ ၁၉၃၈ မော်ဒယ် မာစီဒီးကားဟောင်း
 ကလေးဖြင့်တင်ခေါ်လာသည်။ ထူးထူးခြားခြား
 ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းနေသည်။
 “ငါ့သီချင်းခွေ ထွက်ပြီကွ၊ နားထောင်
 ကြည့်”
 ဆိုပြီး ကားကန်ဆက်ထဲကို အခွေ
 ထိုးထည့်ပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ သူ ဆိုထားတာ
 က တော်တော်ကောင်းပါသည်။ အများစုက
 ခေတ်ဟောင်းသီချင်းတွေ ပြန်ဆိုထားတာ။
 သီချင်းသစ်တွေလို့ ပြောနိုင်တာကတော့
 ပန်းတွေနဲ့ဝေ၊ ချစ်မိုးကြီး... ပြီးတော့...
 “လယ်တောက အပြန်.. ပန်ချင်တယ်

ခရေဖူး... ဆိုလို့...”
 ပန်းဦး ပန်မယ့်သူ သီချင်းသံ ထွက်လာ
 သည်။ သီချင်းဆုံးသွားတော့ ကျွန်တော်က-
 “ဒီသီချင်းကတော့ မူရင်းအသံကို မိ
 တယ်”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဒီသီချင်းကို သီဆို
 သူ မူလအဆိုတော်ကလည်း ကိုသူမောင်
 ကိုယ်တိုင်ပဲလေ။
 “မင်းက အဲဒီအတိုင်းပဲ”
 ဟု ပြောသည်။ သူ နည်းနည်း ငုပ်သွား
 ဟန် တူသည်။ လီဗာကို ဖိနင်းလိုက်၏။ ကား
 အရှိန်က ဝေါခနဲ ထိုးတက်သွားသည်။
 “အင်ဂျင်ကတော့ ကောင်းသားပဲ”
 ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သေးသည်။
 သူ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ကားကိုသာ
 အမြန်မောင်းနေသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့
 ရောက်လို့ကားပေါ်ကဆင်းပြီးနောက် ခါတိုင်း
 လို လက်တွေ ဘာတွေ မပြတော့ဘဲ ဝူခနဲ
 မောင်းထွက်သွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ
 ရှိသော ကိုဝဏ္ဏ အိမ်ရှေ့မှာ ကျီခနဲ ထိုးရပ်
 လိုက်ပြန်သည်။ ကိုဝဏ္ဏကိုလည်း သူ့အခွေ
 ဖွင့်ပြလိမ့်ဦးမည် ထင်သည်။
 ညကျတော့ ကိုသူမောင် ကျွန်တော့်ဆီ
 ဖုန်းဆက်သည်။
 “ကိုဝဏ္ဏကလဲ မင်း ပြောသလိုပဲ ပြော
 တယ်ကွ၊ လခွီး”
 ဟု ပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

 သူ့ဇနီး မအေးဘုံသည် ကျွန်တော်တို့
 ခြံထိပ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ဖွင့်ဖူးသည်။ ဒါက
 လည်း ကိုသူမောင် ထွင်တာဟု ကျွန်တော် ထင်
 သည်။ သူက ဆရာသော်တာဆွေကို အလွန်

အားကျသည်။ ဆရာဇနီး အန်တီမေက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ဖွင့်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် သူကလည်း မအေးဘုံကို မုန့်ဟင်းခါးရောင်းခိုင်းခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကြာကြာလည်း မဖွင့်ဖြစ်ပါ။ ပင်ပန်းတာနဲ့ မကာမိလို့ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်လား အကြာမှာ ဆက်မလုပ်ဖြစ်တော့ဟု ဆို၏။

ဒီအကြောင်း ကိုသုမောင်ကပဲ ဆောင်းပါးရေးလိုက်လို့လား၊ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ သတင်းပါလာလို့လား မမှတ်မိတော့။ လူသိများသွားလေသည်။ တစ်ရက်မှာ ဆရာဝင်းငြိမ်းက ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး-

“ကိုဝဏ္ဏက မချိုရီကို စတိုးဆိုင် ဖွင့်ခိုင်းတယ်၊ ကိုရူပကတော့ မဝေကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကောင်တာ ထိုင်ခိုင်းတယ်၊ အခုလဲ ကိုသုမောင်က မအေးဘုံကို မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းခိုင်းပြန်ပြီ၊ ကိုမင်းလူကကော မရှန်ကို ဘာရောင်းခိုင်းဦးမှာလဲ”

ဟု လှမ်းနောက်သည်။ ကျွန်တော်က-
“ဟာဗျာ... ကျွန်တော် ချစ်လို့ ယူထားတဲ့ မိန်းမပါ အစ်ကိုရ၊ ခိုင်းစားဖို့ မဟုတ်ဘူး”

လို့ ပြန်ပြောတော့ အစ်ကိုဝင်းငြိမ်းက ရယ်နေသည်။ ဒီအကြောင်း ကိုသုမောင်ကို ပြန်ပြောဟန် တူသည်။ လေးငါးရက် ကြာတော့ ဆရာဝင်းငြိမ်း ဖုန်းဆက်ပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ ကိုမင်းလူတို့ အမျိုးထဲမှာ ဦးဘိုးငွေ ဆိုတာ ရှိလား”

ဟု မေးသည်။
“ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အဘိုးလေးပဲ”
“သူက ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲ”

“မိန်းမကို အရမ်းချစ်တယ်၊ ကြောက်လဲ သိပ်ကြောက်ရတယ်၊ အဝတ်အစားတွေ တောင် ကိုယ်တိုင် လျှော်ပေးရတယ်လို့ ကြား

ဖူးတာပဲ၊ နေပါဦး.. အစ်ကိုက အဲဒါ ဘာလို့ မေးတာလဲ”

ဆရာဝင်းငြိမ်းက ရယ်ပြီး...
“ကိုသုမောင်က ခင်ဗျားကို အလကား ပါဗျာ၊ ဒီကောင်က ဦးဘိုးငွေပါလို့ ပြောသွားလို့လေ”

အမေသည် မျက်စိရေတိမ်ရောဂါ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အသက်ကြီးလာတော့ တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါးလာတာ မျက်စိတစ်ဖက်က မမြင်ရသလောက် ဖြစ်သွား၏။ ကိုသုမောင်က မျက်စိကို အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာရဲနိုင်ဆီ ခေါ်သွားပြီး ပြပေးသည်။ ဆရာကြီးက အမေ မျက်စိကို ခွဲစိတ်ပြီး အိုင်အိုအယ်လ်ခေါ် မှန်ဘီလူးအတူ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ အသားကျလောက်တဲ့အခါ...

“အမေ မျက်လုံး ဘယ်လိုနေသလဲ”
ဟု ကိုသုမောင်က မေးတော့ အမေက-
“သိပ်ကောင်းတယ် သားရေ၊ ဟောဟို တိုင်ကပ်နာရီက စက္ကန့်တံလေး သွားနေတာ တောင် မြင်ရတယ်”

ကိုသုမောင်က သဘောကျသွားသည်။ ကျွန်တော်က ‘ဒါတော့ အမေက ပိုလွန်းတယ်’ ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော် ထမင်းစားနေရင်းက ...

“ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲ အမေ”
ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။ အမေပက်လက် ကုလားထိုင်နဲ့ ထိုင်နေသော နေရာ၏ ရှေ့တည့်တည့် အပေါ်ဘက် ဆယ်ပေအကွာ လောက်မှာ တိုင်ကပ်နာရီ ရှိသည်။ အမေက သိပ်ပါးနပ်တာ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို အလစ်အငိုက် ဖမ်းပြီး ပြဿနာရှာဖို့ ကြိုးစားတယ်

ဆိုတာ ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ပုတီးစိပ်နေ သလိုလို၊ အိပ်ငိုက်နေသလိုလို လုပ်ရင်း မကြား ချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က အသံကို မြှင့်ပြီး ထပ်မေး သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုအခိုက်မှာပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းက လေးနာရီ သံချောင်း ခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အမေက...

“လေးနာရီပေါ့ကွယ်”

ဟုပြောပြီး သူ့ အသာစီးရတဲ့အခါ လုပ် နေကျအတိုင်း ခေါင်းငုံ့ပြီး အသံမထွက်ဘဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေလေသည်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အမေသည် သူ ကြိုက်နှစ်သက်သော ရုပ်မြင်သံကြားကို ကြည်ကြည်လင်လင် ပြတ်ပြတ်သားသား ကြည့်နိုင်သွားတာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

ကိုသုမောင်က ဒီကိစ္စကို အလွန်ကျေနပ် ဂုဏ်ယူနေသည်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဆောင်းပါး ထဲထည့်ရေးသည်။ အမေ့ကို မျက်စိခွဲပေးရတဲ့ ကုသိုလ်အကျိုးဆက်ကြောင့် ခုချိန်အထိ သူ့ မျက်စိမှာ အဝေးကြည့် မမှုန်သေးဟု ကြား လိုက်သေးသည်။

ကျွန်တော်က အပြင်ထွက်လျှင် အဝေး ရော အနီးပါ ကြည့်လိုရသော ဘိုင်ဖိုကယ် မျက်မှန် တပ်ရသည်။ ဒါကို မြင်သော သူငယ် ချင်းတွေက-

“ကိုဗလကြီးက အမေညိုကို မျက်စိခွဲ ပေးလို့ မျက်စိမမှုန်ဘူးလို့ ပြောတယ်၊ မင်း ကျတော့ကော...”

ဟု မေးကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က-

“ငါက နားတော့ မလေးဘူးကွ”

ဟု ပြန်ပြောသည်။ သူငယ်ချင်းတွေက ဒီအကြောင်း သူ့ကို ပြန်ပြောပြတော့ သူက-

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦးကွ၊ ဟိုလူကို ရိုလိုက်၊ ဒီလူကို ငေါလိုက်နဲ့ ဒီလောက်တောင် ပေကတ် ကတ် ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်တဲ့ အကောင်ကို မင်းတို့ က ဘာဖြစ်လို့ မပေါင်းဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ် နေရတာလဲ”

ဟု အင်ဒါရိုက်နည်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်တွယ်သွားကြောင်း သိရ၏။

ကိုသုမောင် ဆေးရုံတက်ပြီး အရက်ဖြတ် တယ် ဆိုတာ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တဲ့ လူတွေ နိုင်ငံ ခြားကို ဈေးဝယ်ထွက်သလိုပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အဖို့တော့ ရိုးနေပြီ။ စင်ကာပူလား၊ ဘန်ကောက် လား၊ မလေးရှားလား မေးဖို့ပဲ ရှိသည်။ ခုလည်း ကိုသုမောင် သုခကမ္ဘာ ဆေးခန်းမှာ တက်နေ ပြန်ပြီ တဲ့။

နေ့လယ်ဘက်မှာတော့ မအေးဘုံသည် ဒဂုံဂျစ်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ထွက် သွားသည်။ ဒါလည်း ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်း မဟုတ်။ နောက်သုံးလေးရက် ကြာလျှင် မအေးဘုံက ကားကို မောင်း၊ ကိုသုမောင်က ဘေးမှာ ငူငူငိုငိုကြီး ထိုင်ပြီး ဆေးရုံက ပြန်လာကြလိမ့်မည်။ နောက်ရက် အနည်းငယ် ကြာတော့ သူ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို ပုံစံဖြင့် ကိုရူပ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လာထိုင်ပြီး နောက်လား ပြောင်လား လုပ်နေလိမ့်မည်။ ဒီလိုပဲ ထင်ခဲ့သည်။

“ကိုဗလဟာ ဆေးရုံတွေ လှည့်ပြီး တက် လိုက် ဆင်းလိုက်၊ သူ့အိမ်ကလဲ ဆေးရုံမှာ လိုက်စောင့်၊ ထမင်းသွားပို့၊ အိမ်ကို ဆရာဝန် ပင့်ပြီး ဆေးသွင်းပေးရနဲ့ အတွေ့အကြုံတော် တော်များနေပြီမအေးဘုံအနေနဲ့ အဲဒီအကြောင်း တွေကို စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးရင် ကောင်းမယ်၊

စာအုပ်နာမည်ကိုလည်း 'ဘုံဘဝမှာဖြင့်' လို့ ပေးသင့်တယ်"

ဟု ကျွန်တော် နောက်နေသေးသည်။ အမှန်ကတော့ ထိုအချိန်တွင် ကိုယ့်အတွက် သည် ဆေးခန်းက ခုတင်ပေါ် သတိလစ် မေ့မြော နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

စမွေးခါစတုန်းက အလွန်အင်အားရှိသည်။ အသံကလည်း တော်တော်ပြသည်။ သူ ဝါးခနဲ ငိုချလိုက်လျှင် တခြားကလေးတွေပါ လန့်နိုး ကြပြီး တအံ့အံ့ ငိုကြတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဆေးရုံအခန်းထောင့် ခပ်ဝေးဝေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားရသည်ဟု ဆိုသည်။

သူ အဆိုတော် ဖြစ်လာတော့လည်း အသံက အလွန်အောင်သည်။ သူ့အသံကို တစ်နိုင်ငံလုံးသာမက နိုင်ငံခြားကတောင် ကြားရသည်။

ခုလည်း သူ၏ အသက်ရှူသံမှာ ပြင်း လွန်းလှသည်။ သီသန့်ခန်းထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ ဟောခန်းထဲမှာသာ ဆိုလျှင် တခြားလူနာတွေ လန့်နိုးကုန်မှာပဲ။

သူသည် တစ်နေ့ကုန် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်လာခဲ့ရလို့ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျ ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသူ တစ် ယောက်လို တခေါ်ခေါ် ဟောက်သံပေးနေ သည်။ ဟုတ်တာပေါ့။ သူသည်လည်း လူပျို ပေါက် အရွယ်မှစပြီး မနားမနေ အလုပ်လုပ် လာခဲ့ရတာ အနားယူချင်ရှာတော့မှာပေါ့။

ခု သူ့ထံမှာ ကြားနေရတာ ပန်းဦး ပန် မယ့်သူ မဟုတ်၊ ချစ်မိုးကြီး မဟုတ်။ ပန်းတွေ နဲ့ဝေ မဟုတ်။ သူ၏ပြင်းထန်လှသော အသက် ရှူသံသည် လုံးဝ သာယာနာပျော်ဖွယ် မရှိ။

သို့ရာတွင် ထိုအသံ ရပ်ဆိုင်း တိတ်ဆိတ်သွား မှာကို တစ်နိုင်ငံလုံးက စိုးရိမ်တကြီး စောင့် ကြည့်နေကြသည်ဟု ထင်ရ၏။ သူ၏ အသံ ကို ၁၆-၅-၂၀၁၀၊ ည ၉နာရီ ၁၅ မိနစ်အထိ ကြားခွင့်ရလိုက်ကြသည်။

လောကကြီးကို စတင်နှုတ်ဆက်တဲ့ အနေ နဲ့ ဝါးခနဲ အော်ငိုလိုက်သော မွေးကင်းစကလေး ငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အသံက လွဲလျှင် ဘယ်လို ငိုသံမျိုးမှ သာသာယာယာ ရှိလိမ့်မည် မထင်။ သူတစ်ပါး၏ ငိုကြွေးသံကို နားထောင်လို့ ကောင်းတယ် ထင်လျှင် ထိုသူသည် ကိုယ်တိုင် မငိုဖူးသူသာ ဖြစ်ရမည်။

ရက်လည်ညတွင် ကျွန်တော် အိပ်လို့ မပျော်သဖြင့် ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်ပါ သည်။

သုဉ်းဘဝ
ငိုတဲ့အခါ
အသံသာဖို့ မလွယ်ပါ။
လွမ်းတဲ့အခါ
ကာရန်ရှာလို့ မရပါ။
သေတဲ့အခါ အမူအရာကောင်းဖို့
မလိုပါ။

(မောင်ဗလ အလွမ်းပြေစာစု)မှ

